

ΒΕΡΟΙΑΣ

9.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

700
9

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΒΕΡΟΙΑΣ

Αριθ. εισ

7489/69

Δωρεά:

~~Υπουργείου~~

Ζα'χου

Σεμιανου

Πολιτισμού και Επιστημών

6RVER.00532

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟΣ ΘΙΑΣΟΣ

ΚΟΥΡΕΥΣ ΤΗΣ ΣΕΒΙΛΛΗΣ

ΚΩΜΙΚΟΝ ΜΕΛΟΔΡΑΜΑ

ΤΟΥ ΡΟΣΣΙΝΗ

ΜΕΤΕΦΡΑΣΘΗ ΕΛΛΗΝΙΣΤΙ

ΥΠΟ Α. ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΥ.

Αρ. ΕΙ6. 7489

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

1889.

ΠΡΟΣΩΠΑ.

Ο ΚΟΜΗΣ ΑΛΜΑΒΙΒΑΣ.

ΒΑΡΤΟΛΟΨ ἰατρός κηδεμών τῆς

ΡΟΖΙΝΗΣ πλουσίως νεάνιδος.

ΦΙΓΑΡΟΣ κουρεύς.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ μουσικοδιδάσκαλος τῆς Ροζίνης.

ΦΙΟΡΙΛΛΟΣ ὑπηρέτης τοῦ κόμητος.

ΒΕΡΘΑ γρχὴν θαλαμηπόλος τοῦ ἰατροῦ.

ΑΜΒΡΟΣΙΟΣ ὑπηρέτης.

Εἰς ἀξιωματικὸς, εἰς συμβολεογράφος, στρατι-
ῶται καὶ μουσική

Ἡ σκηνὴ ἐν Σεβίλλῃ.

ΠΡΑΞΙΣ ΠΡΩΤΗ

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

Ἡ σκηνὴ παριστᾷ πλατεῖαν ἐν τῇ πόλει Σε-
βίλλῃ. Ἀριστερὰ τῇ οἰκίᾳ τοῦ ΒΑΡΤΟΛΟΟΥ.

Ο ΦΙΟΡΙΛΛΟΣ μὲ κλεμποφάνταρον ἀνὰ χεῖ-
ρας εἰσάγει ἐπὶ τῆς σκηνῆς διαφόρους ὀργανο-
παίχτας.

Εἶτα ὁ ΚΟΜΗΣ περιβεβλημένος μανδύαν.

ΦΙΟΡΙΑ. Ἦσυχα, ἦσυχα, μωρὲ παιδιὰ,
Ολοι μ' ἐμὲ, ἐλθ' ἐδῶ.

ΧΟΡΟΣ. Ἦσυχα, ἦσυχα ἄλλοι μ' ἐδῶ.

ΦΙΟΡΙΑ. Τί ἦσυχίς, δὲν εἶν' κινεῖς
Ποῦ νὰ τυχῇ τὸ ἄστυ μας.

ΚΟΜΗΣ. Φιορίλλο Εσύ . . .

ΦΙΟΡΙΑ. Εἶμι ἐδῶ.

ΚΟΜΗΣ. Κλάξ! . . . Κ' οἱ φίλοι;

ΦΙΟΡΙΑ. Εἰς τὸ φτερό.

ΚΟΜΗΣ. Μπράβο σκε, Μπράβο σκε.

Ολοι σιωπᾷτε,

Ἀρκεῖ ὁ θόρυβος

Τώρα σιωπὴ.

ΧΟΡΟΣ. Ἀρκεῖ ὁ θόρυβος, Τώρα σιωπὴ.

(Οἱ ὀργανοπαῖχται χορδίζουν τὰ ὄργανά των;
καὶ ὁ Κόμης ᾄδει συνοδευόμενος ὑπ' αὐτῶν.)

ΚΟΜΗΣ. Ἡ αὐγὴ γλυκοχαράζει
Στοῦ οὐρανοῦ τὸ δώμα

Κ' ἐσὺ κοιμᾶσαι ἀκόμα,
 Ἀγάπη μου γλυκερά.
 Ξύπνα γλυκερά μ' ἐλπίδα
 Καὶ μ' ἐν σου νεῦμα μόνον
 Ελάττωσε τὸν πόνον
 Ποῦ ἔχω στήν καρδιά.
 Ω! ξύπνα! νομίζω
 Πῶς σὲ διακρίνω
 Τὰ δάκρυα ποῦ γύνω
 Σ' ἐμάλαιζαν πειρά.
 Ω στιγμὴ τῶν ἐρώτων!
 Τὴν σήμερον πρῶτον!
 Νὰ ἀκούω ἀρχίζω
 Νὰ πάλλ' ἡ καρδιά.
 Αἶ Φιορίλλο; . . .

ΦΙΟΡΙΑ. Κύριέ μου . . .

ΚΟΜΗΣ. Πες τὴν εἶδες!

ΦΙΟΡΙΑ. Οὔτε κἄν.

ΚΟΜΗΣ. Αἶ! ἐλπίδα μου χαμένη.

ΦΙΟΡΙΑ. Κύριε κόρη, προσκλίν' ἡ μέρκ.

ΚΟΜΗΣ. Τί νὰ κάμω, τώρα ἐγώ;

Ολα μάτην . . . Παλληκαρία! . . .

ΧΟΡΟΣ. Ολοι ἐδῶ . . .

ΚΟΜΗΣ. Φευγάτε, φευγάτε.

(Δίδει τὸ βαλάντιον τῷ Φιορίλλῳ, ὁ ὁποῖος διανέμει τὰ χρήματα εἰς ὅλους).

Τὰ ὄργανά σας μὴ βραῖτε

Μοῦ εἶαι μάταια καὶ αὐτά.

ΦΙΟΡΙΑ. Καλὴ νύκτα τώρα φευγάτε.

Μᾶς ἀρκεῖ φευγάτε πειρά.

ΧΟΡΟΣ. Σπολλὰ τὰ ἔτη νὰ μᾶς ζήσης

Φχαριστοῦμε ὅλοι ἐπίσης
 Ἀχ μὲ τὸ γλυκό σου τρόπο
 Μὰς μ'αγεύεις τὴν καρδιά !

ΦΙΟΡΙΑ. Φθάνει, φθάνει, μὴ μιλάτε.
 Ἡ φωνή σας θὰ ξυπνήσῃ
 Ὁλη αὐτὴ τὴ γειτονιά.

ΚΟΜΗΣ. Φθάνει, φθάνει, μὴ μιλάτε.
 Ἀχ δικόβουλοι σιωπάτε
 Αἰε 'στὸ δικάβουλο ἀπ' ἐδῶ.
 Ἡ φωνή σας θὰ ξυπνήσῃ
 Ὁλη αὐτὴ τὴ γειτονιά !

ΚΟΜΗΣ. Τοὺς πλὴρη κινθρώπους ! . . .

ΦΙΟΡΙΑ. Μ' ἐκείνην τὴν ἀνησυχίαν
 Ὁλη σχεδὸν τὴ γειτονιά θὲ νὰ ξυ-
 πνήσουν.

Μὰ τέλος ἔφυγον !

ΚΟΜ. Εἰχάθη πλέον
 Κι' ἄς μὴν ἐλπίζω περὶ.

(Περιπατεῖ σκεπτόμενος).

Εἰδῶ θὰ μείνω, γιὰ νὰ τὴν ἐπ'κνίδω.
 Κόθε προῖχν αὐτὴ εἰς τὸν ἐξώστην
 Εἰξέρχεται ὅπως ἀναπνεύσῃ τὴν δρόσον.

ΦΙΟΡΙΑ. Φεύγω. Στὸ βέθος θὰ εὐρίσκω ἂν
 μὲ θέλετε.

(παρ'αμερίζεται.)

(Ἀκούεται μακρόθεν ἐρχόμενος ὁ Φίλχαρος ἄδων)

ΚΟΜΗΣ. Ἄλλος δικάβουλος τοῦτος.

Θέλω νὰ τὸν ἴδω. Εκκεῖ στὸ βέθος

θα κρυφθῶ διὰ τὴν περὶ σὴ.
 Ἡ αὐγὴ χαράζει, καὶ ὁ ἔρως ἄντροπὴν
 δὲν ἔχει.

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ.

ΦΙΓΑΡΟΣ μὲ κιθάραν.

ΦΙΓΑΡ. Τόπο στὸν Φίγκαρο,
 Τόπο παιδιὰ,
 Τόπο· ἦλθε ἡμέρα
 ποῦ ἔχω δουλειά.
 Νειάτα περίφημα
 Ζωὴ ὥραία
 Γιὰ ἐνὶ κορβίᾳ
 Π' ὄχει μυαλά.
 Α! γελά σου, Φίγκαρο!
 Τὰ πᾶς λαμπρά!
 Χαρά ἔσθ' ἡ τύχη σου
 Μὲ τὰ σωστά.
 Εἰς τὸ ποδόρι
 Νύχτα καὶ ἡμέρα
 Στέκω ὅτ' ὦ πέρα
 Εἰς τὴ δουλειά.
 Φαὶ καὶ γλέντι,
 Ζωὴ ὥραία
 Ἀπ' τὸν κορβί,·
 Ποιὸς τὴν περὶ σὴ.
 Σουράφικ, τσάτσικ,·
 Βούρτζες, νυστέρικ,
 Οὐκ ἔσ' ἡ χέρικ
 Μὲζὴ βαστῶ.

Κι' ἂν ἔχω τύχη
 Καὶ μὲ γυρέψῃ
 Κἄνας ἀφέντης
 Καρμιὰ κυρία
 Μὲ τὴν κυρία . . .
 Μὲ τὸν ἀφέντη . . .
 Νειάτα περίφημα,
 Ζωὴ ὠραία
 Γιὰ ἓνα κουρέα
 Πῶχει μυαλά.
 Οἱ μὲ κρᾶζουνε καὶ μὲ βρωνᾶζουνε
 Ἄνδρες, γυναῖκες, γέροι, κοπέλλες,
 Νὰ μὲ ξυρίσῃς, νὰ μὲ κτεγίσῃς,
 Τριάντα βδέλλαις νὰ μοῦ κολλήσῃς
 Θεέ, τί βία,
 Θεέ, τί τρέλλῃ! . . .
 Μὲ τὴν ἀράδα
 Γιὰ τὸ Θεό! . . .
 Φίγαρο! . . . Φίγαρο . . .
 Παρών . . . Παρών . . .
 Φίγαρο ἐδῶ . . .
 Φίγαρο ἐκεῖ . . .
 Φίγαρο ἐκεῖ . . .
 Φίγαρο ἐδῶ . . .
 Αμέσως ἐφθασα
 Τρέχω σὰν ἄνεμος
 Θὰ σᾶς δουλέψω
 Ολους πιστά.
 Α! γέλα σου, Φίγαρο,
 Τὰ πάς περίφημα
 Χαρά στὴν τύχη σου

Μὲ τὰ σωστά !

Χά ! χά ! τί χρυσά νεύματα !

Κόπος ὀλίγος ἀλλὰ καὶ πολὺ ζεῦσι,
καὶ πάντα ἢ τσέπη νᾶναι γεμάτη. . .

Εἶναι ὁ κερπὸς τῆς ὑπολήψεώς μου.

Νὰ σὰς πῶ. Δὲν πατρίεθοντα κορίτσια

Στὴ Σεβίλλη χωρὶς ἐμένα.

Σ' ἐμὲ θάλλῃ ἡ χήρᾳ γὰρ νὰ τῆς εὕρω ἄνδρα.

Καὶ ἐπὶ τῇ προφάσει κανέναν νὰ κτενίσω

Ἡ καὶ τὴν νύκτα λίγο νὰ τραγουδήσω

Εἰς ὅλους ἡγῶ προσπαθῶ, ὠφελίμος νὰ γίνω.

Ω, τί βίος ! . . τί βίος ! . . . Ω, καὶ τί τέχνη ! . . .

Εμπρὸς ἃς ὑπάγω ν' ἀνοίξω.

KOM. (Εκεῖνος ἢ ἀπαυτῶμαι ;)

ΦΙΓ. (Ποῖος νὰ εἶν' ἄρα οὗτος.)

KOM. (Ω, εἶν' ὁ ἴδιος !)

Φίγαρο ! . . .

ΦΙΓ. Παρκαφέντη ! Ω ! ποῖόν βλέπω ! Εξο-
χώτα ! . . .

KOM. Σιώπη ! Σιώπη μὴ κράζης

Δὲν μὲ ξέρουν ἔδῳ πέρα.

Θέλω νὰ μείνω ἄγνωστος. Γιὰ τοῦτο

Εἶχω μεγάλους λόγους.

ΦΙΓ. Γνωρίζω, μαντεύω, σ' ἀρίνω μοναχό.

KOM. Μὴ. . .

ΦΙΓ. Τί τρέχει ;

KOM. Μὴ φύγῃς μείν' ἐδῶ. Ἰσως ἴσῃ σ' ἐπὶ σκέ-
διὰ μου.

Πολὺ μὲ ὠρελήσης. Μὰ γὰρ ἴσῃ σ' ἐπὶ σκέ-

Δὲν μοῦ λες, μασχομάχῃ, πῶς βρίσκε-
σαι ἐδῶ ;

Ανάθεμά σε ! Πολὺ πὰχὺ σὲ βλέπω.

ΦΙΓ. Αχ ! ἡ φτώχεια, κύρ Κόμη.

ΚΟΜ. Ρεμπέτα ! . . .

ΦΙΓ. Νκῖσκε.

ΚΟΜ. Εὐχαλεις πλέον γινῶσι ;

ΦΙΦ. Ω ! μπουοῦτα. . . Σεῖς ὅμως στὴ Σε-
βίλλα ; . . .

ΚΟΜ. Τώρα στὸ λέγω.

Στὸ Πράδο εἶδα ἐν ἔνθο; ὠραῖόν.

Εὐνὰ κορίτσι. . .

ΦΙΓ. Γι' αὐτὸ σώπα. . .

ΚΟΜ. Γιὰτί ;

ΦΙΓ. Τὴν πόρτ' ἀνοίγουν.

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ.

ΒΑΡΤΟΛΟΣ καὶ οἱ ἄνω, εἶτα ΡΟΖΙΝΑ.

ΒΑΡ. Σὲ λιγὴν ἐπιστρέφω μὴν ἀνοίξης εἰς
κακνένα.

Αν ὁ Δὸν Βασίλης ἐλθῇ νὰ μὲ ζητήσῃ

Εἰπέ του νὰ καθήσῃ.

Ναί, τὸν γάμον μὲ αὐτὴν θὰ νὰ τελειώσω

Καὶ βεβαίως σήμερὰ θὰ τὴν πάρω.

(φεύγει).

ΚΟΜ. (Πῶς ! σήμερὰ θὰ νὰ πάρῃ τὴ Ροζίνα !)

Α γέρω ξεκουτιάρε ! Μὰ πές μου

Ποῦ εἶναι αὐτὸς ὁ Δὸν Βασίλειος ;

ΚΟΜ. Εἶναι μέγας ἀνδρὸς γυναικοχωρίστρε,

Εἶν' ἀρχιεπισκόπου, κρεμνταλῆς καὶ

ἀχρεῖος,

Αναπαροδιασμένος καὶ μολιζάντες πρόστυχος

Καὶ δάσκαλος τῆς νέας.

KOM. Καλὰ, ὦρχιζ ! Ἀς τὰ μάθω καὶ αὐτὰ !

ΦΙΓ. Κύτταξε τώρα τὰς θελήσεις
Τῆς νέας Ροζίνας νὰ ἐκτελέσης.
Μ' ἓνα τραγουδάκι κάπως μὲ τρόπο
Εἰπέ της τὸ πᾶν, ἀφεντικό.

KOM. Ἐνα τραγουῖδι . . .

ΦΙΓ. Βέβαια.
Νὰ κ' ἡ κιθάρα, ἀρχινᾷμε.

KOM. Ἀλλ' ὅμως . . .

ΦΙΓ. Ἀν δὲν βαρύνεται.

KOM. Λοιπὸν, ὡς εἶναι !

Ο ἐραστὴς σου ὁ νέος Λινδὸρος
Τῆς γῆς τούτης πτωχὸς ὀδειπὸρος,
Δὲν εἶχει πλούτη γιὰ νὰ σοῦ προσφέρει
Ἀλλ' ὅμως κατέχει, γλυκὸ περιστέρι,
Πιστὴν τὴν καρδίαν
Ἡτις πάλλει, στενάζει ὠμέ !

Γιὰ ν' ἀκούσῃ προσμένονσα ἐσέ !

POZ. (ἔσωθεν) Σ' ἀγκυπᾷ ἡ κυμένη Ροζίνα
Στὴν καρδίᾳ της Λινδῶ

KOM. Θεέ μου ! . . .

Εἰς τὴν κάμαρα θὰ πῇ
Ὅτι κάποιος ἐμβῆκε τώρα
Κι' αὕτη αἴφνης ἀπεμακρύνθη.

KOM. Π' ἀνάθεμά τον ! . . . Ἐγὼ πυρέσσω
καὶ καίω.

Κάθε θυσιᾶν θε νὰ καταβάλλω,
Γιὰ νὰ τὴν ἶδω.

Λχ ! σὺ, δὲν μὲ βοηθᾷς

ΦΙΓ. Χι, χι, τί βίζ, νχι, νχι, σὲ βοηθῶ.

- KOM. Α, μπράβο ! 'Στὸ σπῆτι αὐτὸ
Νὰ μὲ εἰσάξης σήμερα θέλω.
- ΦΙΓ. Εὐρῆκx. Α ! σὺ δὲν ξεύρεις,
Τί πκράδοξον συμπάθειxν ἔχω
Καὶ τί ἀγάπην, τί ἔρωτα μεγάλο
'Στὸ μέταλλον αὐτὸ ποῦ μὲ τρελλαίνει.
Οταν ἀγναντίσω λίρα,
Παρεῖθες μοῦ δίνει ζάλη
Σὰν ἡφαιστείω τὸ κεφάλι
Μοῦ ἀνάθει τρομερά ! . . .
- KOM. Θέ νὰ ἰδῶ 'σὰν τί μεγάλο
Αποτέλεσμα θὰ βγάλῃ
Τὸ δικό σου τὸ κεφάλι
Μὲ τὸ μέταλλο αὐτό ! . . .
- ΦΙΓ. Πρέπει νὰ μετχυρισθῇτε
Λόγου χάριν . . . στρατιώτης.
- KOM. Στρατιώτης ;
- ΦΙΓ. Ναί, κύρ κόρη.
- KOM. Στρατιώτης ; μὰ γιατί ;
- ΦΙΓ. Σήμερ' ἐφθασ' ἓνα τάγμα . .
- KOM. Φίλος μου εἶναι ὁ ταγματάρχης.
- ΦΙΓ. Ωραῖx.
- KOM. Καὶ κατόπιν ;
- ΦΙΓ. Δὲ νοιώθεις ;
'Τοῦ σπητιοῦ μ' ἓνα μπιλιέτο
'Κεῖν' ἡ πόρτα θ' ἀνοιχθῇ . . .
Αἱ ! τί λέτε ; κύριέ μου ;
Εἶν' καλό ; . . . δὲν τὸ εὐρῆκx ;
Τί κεφάλι ποῦ τὸ ἔχω ! . . .
- KOM. Τί κεφάλι ποῦ τὸ ἔχεις
Εὐγε, Εὐγε, μὰ τὸν Θεό.

ΦΙΓ. Στάσου, Στάσου . . . μι' ἄλλη ιδέα !
 Τί δὲ κάνει ὁ χρυσός ! . . .
 Μεθυσμένος, ὁ κύρ κόμης θὰ φανῇ.

ΚΟΜ. Μεθυσμένος ;

ΦΙΓ. Νχι, κύρ κόμη ! . . .

ΚΟΜ. Μεθυσμένος ; μὰ γιγτί ; . . .

ΦΙΓ. Γιγτί σ' ἔναν πού ρουφᾷ
 Κι τὸν τσοῦζει τὸ κρασί
 Ο γιγτρός χωρὶς πολλὰ
 Ο γιγτρός θὰ ἐμπιστευθῇ.
 Τί κεφάλι πού τὸ ἔχω !
 Μπράβο μπράβο, μὰ τὸν Θεό.

ΚΟΜ. Τί κεφάλι πού τὸ ἔχει !
 Μπράβο, μπράβο, μὰ τὸν Θεό.
 Ωστε . . .

ΦΙΓ. Στὸ ἔργον.

ΚΟΜ. Εμπρός.

ΦΙΓ. Φεύγω . . .

ΚΟΜ. Ω ! κοντὰ νὰ λησμονήσω
 Δὲν μοῦ λές πού θὰ μporέσω
 Νὰ σὲ εὕρω νὰ σὲ ἰδῶ ;

ΦΙΓ. Τὸ κουρεῖον θὰ σοῦ δείξω,
 Εκεῖ βλέπε, νὰ το ἐκεῖ.
 Νούμερο εἴκοσι, σὰν ἄσπρὸ πέφτει,
 Ἐχει σκαμνάκι, κ' ἔνα καθρέφτη
 Δύω τρεῖς περοῦκις μέσ' τῇ βιτρίνᾳ
 Κι στὸ τραπέζι, πομμάρια φῖνα,
 Δύω βάζ'κα ποῦδρα, κ' ἔνα πιθάρι
 Κ' ἔξω 'στὴν πόρτα ἕνα φανάρι.
 Τὸ δῖχως ἄλλο, θὰ εἶμ' ἐκεῖ.

ΚΟΜ. Γνωρίζω, φθάνει.

- ΦΙΓ. Πήγαψε ντύσου.
 ΚΟΜ. Μὰ νὰ προσέχης.
 ΦΙΓ. Καὶ σὺ θυμῆσου.
 ΚΟΜ. Σ' ἐσὲ πιστεύω.
 ΦΙΓ. Σὲ περιμένω.
 ΚΟΜ. Μάτιξ μου, Φίγαρο.
 ΦΙΓ. Καταλαβαίνω . . .
 ΚΟΜ. Θᾶχω μᾶζύ μου ! . .
 ΦΙΓ. Πουγγὶ γεμάτο . . .
 ΚΟΜ. Νὰ πρῶτα ὀλίγα.
 Τ' ἄλλ' ὅν' πετύχης.
 ΦΙΓ. Μὴν ἀμφιβάλλετε
 Διόλου γὰρ αὐτό ! . . .
 ΚΟΜ. Α ! τῆς ἀγάπης ὁ γλυκὺς ἦχος
 Πῶς τὴν καρδιά μου χτυπᾷ ἡσύχως.
 Ερωτὰ δρέπει, ἥδ' ἡ ψυχὴ μου
 Κ' εἶν' πειρὸ μεγάλη πικρὸ ἀπὸ πρίν.
 ΦΙΓ. Ω ! τοῦ χρυσίου ὁ γλυκὺς ἦχος
 Πῶς ἀντηγχεί, στ' αὐτιά μου ἡσύχως.

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΠΡΩΤΗΣ ΠΡΑΞΕΩΣ.

ΠΡΑΞΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

Δωμάτιον ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Δόν Βάρτολου.

ΡΟΖ. Πρὸ ὀλίγου μὲν φωνή
Μ' ἔχει σείσει τὴν καρδίαν,
Ἡ καρδίᾳ μου ἔχει πληγῇ
Γιὰ τὸν Λίνδωρ τρυφερά·
Ναὶ, 'δικός μου θὰ γενῇ·
Τὸ ὠρκίσθην τοῦτο ἀρκεῖ.
ὦ! δὲν θέλω τὸ ἱστῶ·
Θ' ἀκονήσω τὸ μυκλὸ
Τέλος δὲ θὰ βρεθῇ
Καὶ θὰ εὐχχριστηθῶ.
Ὁ Λινδὼρ θὰ μοῦ δοθῇ,
Τὸ ὠρκίσθην τοῦτο ἀρκεῖ.
Εγὼ εἶμι ὑπήκοος—Εὐπειθεστάτη
Γλυκεῖά ἐρωμένη—Τραπενοτάτη.
Μὲ διεθλύνουν—μὲ κυβερνοῦν,
Ἀλλ' ἂν μ' ἐγγίξουν—ἐκεῖ ποῦ δίδει
Πόνον 'στὸν ἔρωτά—γίνομαι φεῖδι
Καὶ δὲν ἀρίνω—νὰ μὲ γελοῦν.
Ναὶ, νὰ, θ' ἀντισταθῶ. Κἂν νὰ ἤμπο-
ροῦσα
Νὰ στείλω αὐτὸ τὸ γράμμα. Ἀ! κρίμα!

Πιστὸν ἐδῶ δὲν ἔχω !

Ο ἰατρός ἔχει μάτις. . . φθάνει, φθάνει,
 Ἀς τὸ κλείσωμεν ἐν τούτοις.

(πλησιάζει εἰς τὸ γραφεῖον καὶ σφραγίζει τὴν ἐπιστολήν).

Τὸν εἶδα νὰ ὁμιλῇ ἀπ' τὸν ἐξώστην

Μὲ τὸν Φίγαρο πλέον μιᾶς ὥρας.

Ἐχει καλὴν καρδίαν

Εὐγενὴς εἶναι νέος

Μπορεῖ νὰ προστατεύσῃ τὸν ἔρωτά μας.

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

ΦΙΓΑΡΟΣ καὶ οἱ ἄνω.

ΦΙΓ. Δεσποινίς, καλημέρα.

ΡΟΖ. Καλῶς τὸν Κύρ Φίγαρο.

ΦΙΓ. Τί κάνεις ; πῶς περνᾷς ;

ΡΟΖ. Σαλπῶ ἀπὸ πλῆξιν.

ΦΙΓ. Διάβουλε ! ἀδύνατον !

Ἐνα κορίτσι ἔξυπνο καὶ ὠραῖο

ΡΟΖ. Χά ! Χά ! μ' ἐσένα ἐγέλυσκ !

Τί τὸ θέλω τὸ πνεῦμά μου

Καὶ αὐτὴν τὴν καλλονήν,

Κλεισμένη ἂν εἶμαι ἐδῶ σ' αὐτὸ τὸ σπῆτι

Ποῦ μοῦ φαίνεται κατὰλληλο γιὰ τάφος;

ΦΙΓ. Οχι γιὰ τάφος. . . Πό ! Πώ !

Ακοῦστε δυὸ λόγια. . .

ΡΟΖ. Νὰ ὁ ἰατρός.

ΦΙΓ. Ἀλήθεια ;

ΡΟΖ. Βέβαια, βέβαια, αὐτὸς εἶναι.

ΦΙΓ. Χαῖρε, χαῖρε.

Σὲ λίγο θέλω νὰ σὲ ἰδῶ,
 Ἐγὼ κάτι νὰ σοῦ εἰπῶ.
 ΡΟΖ. Κ' ἐγὼ ἐπίσης, φίλε Φίγαρε.
 ΦΙΓ. Ω σὺμπτωςις . . . Φεύγω.
 ΡΟΖ. Καλὸς ποῦ εἶναι !

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ.

ΒΑΡΤΟΛΟΣ, ΡΟΖΙΝΑ εἶτα ΔΟΝ ΒΑΣΙ-
 ΔΕΙΟΣ.

ΒΑΡΤ. Αχ ! νὰ σὲ πάρῃ ὁ διάβολος
 Αχ ! βλάκῃ ! Αχ, κουρέα διαβουλεμένε !

ΡΟΖ. Νάτος δὲ πᾶντα σκούζει.

ΒΑΡΤ. Μὴ χειρότερον, Θεέ μου !
 Μὲ ταῖς βδέλλαις, χάτια, καθάραια,
 καὶ νυστέρια,

Νοσοκομεῖον μοῦχει κάμει τὸ σπῆτι.

Εἴ ! Ροζίνκ, τὸν κουρέα, ἔχεις ἰδῆ ;

ΡΟΖ. Γιὰτί ;

ΒΑΡΤ. Γιὰτί ζητῶ νὰ μάθω.

ΡΟΖ. Ἰσως τὸν ὑποπτεύεις ;

ΒΑΡΤ. Καὶ αὐτὸ μπορεῖ.

ΡΟΖ. Λοιπὸν, θε νὰ σοῦ πῶ.

Πῶς ; ναι, τὸν εἶδα, καὶ μ' ἀρέτει ὁ
 τρόπος του,

Ἡ ὁμιλίᾳ του, τὸ ἀνάστημά του

Καὶ ἡ φαιδρὰ μορφὴ του.

(Σκῆσε ἀπὸ ζήλειαν

Γέρω ξεκουτικῆ).

ΒΑΡΤ. Γιὰ ἰδέτε τὴ κακίαν !

Τὴν θέλω καὶ αὐτὴ μὲ βρίζει ἢ διε-
 στραχημένη.

Α! Σκυλομπαρμπέρη,
 Σὺ θὰ μού τὸ πληρώσης. . . .
 Ω, Δὸν Βασίλειε . . . ἤλθας' ἐγκίρως.
 Εγὼ θέλω μὲ τὸ καλὸν ἢ μὲ τὴν βίαν.
 Λύριον νὰ πάρω τὴν Ροζίναν. Κατα-
 λυμβάνεις;

ΔΟΝ ΒΑΣΙΛΗΣ (μετὰ πολλῶν υποκλίσεων).

Ομιλεῖτε ἄριστα.

Κ' ἡρχομένη 'δῶ νὰ σᾶς εἰδοποιήσω.

Πλὴν, μυστικότης! . . .

Κατῆλθεν ὁ κόμης δ' Αλμαβίβας.

BART. Πιός! ὁ κρυφὸς ἐρχομὸς τῆς Ροζίνας;

Δ. Β. Ναι, ναι, ἐκεῖνος.

BART. Ω διάβολε!

Αὐτὸ ζητεῖ ἐκτρεῖν.

Δ. Β. Βέβαια· μὰ . . . μὲ κρυφὸν τρόπον.

BART. Πῶς δηλαδὴ; . . .

Δ. Β. Απλῶς πρέπει νὰ βροῦμε

Κυνέκτα πικραῖα.

Πλὴν καλὸ, καὶ νὰ σπείρωμεν αὐτό.

Εὐθὺς αὐτὸ θὰ τὸν ἐκθέσῃ

Καὶ θὰ τὸν ἀποδείξῃ ἄτιμον

Καὶ φορικτὸν διασπορέα.

Ναι, ναι, γνωρίζω ἐγώ. Εἰς πᾶντε 'μέραις,

Λοὺς ἐμέ, σ' ὀρκίζομαι τιμῆος

Ὁ κόμης μας θὰ φύγῃ ἀπὸ 'δῶ πέρα.

BART. Βέβαιος εἶσαι;

Δ. Β. Βεβίως! τέχνη μου εἶναι

Καὶ δὲν λανθάνει.

BART. Καὶ τί θέλεις; νὰ συτορχντήσῃς;

Δ. Β. Α, ὥστε σὺ ἀγροεῖς, τί εἶν' ἡ συκο-
φαντίχ.

ΒΑΡΤ. Δὲν ἡξεύρω.

Δ. Β. Οχι ; Ακούστε με καὶ σιωπᾶτε.

Ἡ συκοφαντίχ εἶν' ἀγεράκι
Ὡσάν κῶρχ λεπτόν εἰς ἄκρον
Π' ἀνεπείσθητον ἀρχίζει
Κᾶτι τι νὰ ψιθορίζῃ
Ὡς βυθίζει σιωπῇ.

Πλὴν κατόπιν κατ' ὀλίγον
Ἰποκρίτως χάμου, γάμου,
Πλὴν κατόπιν, κατ' ὀλίγον
Τὸ ψιθόρισμα αὐξάνει
Καὶ 'στοῦ κόσμου τ' αὐτιά χύνει
Ὡς ἓνα μετρημένον
Κᾶτι λόγια μπερδεμένον
Καὶ ἀρχίζει τῶν ἀνθρώπων
Νὰ φουσκών' ἡ κεφαλή.
Ἀπ' τὸ στόμα ἔξω βγαίνει
Καὶ ὁ θόρυβος αὐξάνει
Δυναμῶναι δίχως κόπον
Καὶ πετᾷ σὲ κάθε τόπον
Ὁμοιάζει πρὸ ἐλπίδα . . .
Μὲ φρικώδη καταιγίδα
Ποῦ τὰ δάση συνταράσσει
Καὶ ὁ καθείς μας φρικτῷ.
Τέλος πλὴν ἀροῦ γυρίσῃ
Καὶ τὰ πάντα πλημμυρίσῃ
Συγκεντροῦνται καὶ θιμῶναι
Καὶ βροντᾷ ὥσάν κανόνι.
Σκοτινιάζει τὸν αἰθήρα,

Πληροῦ κρότου τὸν αἴρα,
Σκοτινιάζει τὸν αἰθήρα,
Καὶ τὸν πᾶντα προπολεῖ.
Τότε ὁ συκοφαντημένος
Ἀνελεπῶς, κατηρκαμένος
Φεύγει τοῦ κοινοῦ τὴν χάθδον
Καὶ τὸν πνίγει ἡ ὁρμή!
Αἱ ! τί μοῦ λέτε ;

ΓΑΡΤ. Ὦν' σωστῶς, ἐν τούτοις περὶ ὁ χρόνος
Καὶ κικρὸς δὲν μας μένει.
Μπᾶ . . . ὅλ' κάμω ὥπως θέλω,
Πᾶμ' εὐθὺς εἰς τὸ δωμάτιόν μου
Θέλω μαζὶ σου, τὸ συμβόλαιον τοῦ γά-
μου νὰ ἐτοιμάσω.
Σὺν ὅλ' γίνῃ ἰδική μου
Ἀπ' αὐτὰ τὰ ὠρχεῖα πεταινάρικ
Νὰ τὴν φυλάξω ὅλ' ἦνε πρώτη μου
σκέψις

Δ. Β. (Πιρρὸς νὰ βρεῖξῃ
Γὰρ τ' ἄλλω, ἐδῶ εἶμαι.)

(Εἰσέρχονται εἰς τὸ πρῶτον δωμάτιον δεξιᾶ).

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

ΦΙΓΑΡΟΣ ἐξερχόμενος ἐπιφυλακτικῶς εἶτα
ἡ Ροζίνα

ΦΙΓ. Μὰ εὐγε, μὰ ὠρχεῖα !
Τ' ἄκουσας ὅλ'ω, καὶ ζήτησ' ὁ κηδεμὼν !
Πῶθ' ἄρα κηκομάρη !
Δίχη σου ; . . . τρελλάθης ! τὰ μυῦτρα
σου δὲν βλέπεις ;

Τώρα ποῦ εἶμαι μόνος
 Ἀς ἰδῶ νὰ ὑμνήσω 'στὸ κορίτσι.
 Ἐργεταί κιόλα.

ΡΟΖ. Τί τρέχει, κίριε Φίγκαρε ;

ΦΙΓ. Κἄτι σπουδαῖον πράγμα.

ΡΟΖ. Ναί, ἀλήθεια ;

ΦΙΓ. Θέ νὰ ῥῶμε κουφέτα.

ΡΟΖ. Τί τάχα ἐννοεῖς ;

ΦΙΓ. Νὰ λέγω τάχα,
 Ὅτι ὁ κηδεμὼν σου ἔκαμεν ἄρκον
 Νὰ γίνη αὐριον ὁ σίξυγός σου.

ΡΟΖ. Ε ! ψεῦμα ! . . .

ΦΙΓ. Οχι, ἀλήθεια.
 Εἰς τὸ δευμάτιόν του ἐπῆγε,
 Τὸ συμβόλαιον νὰ γράψῃ μὲ τὸν διδάσκα-
 λόν σου.

ΡΟΖ. Ντί ; Ωχ, τῶχουν φύγει πλῆξ.
 Καυμένη βλάχα ! τὰ ἔβαλε μὲ ἐμέ.
 Μὰ πές μου, κίριε Φίγκαρε,
 Σὺ πρὸ μικροῦ κάτω ἀπ' τὰ περσέθη-ρα
 Ομιλοῦσες μ' ἔναν ἄλλον.

ΦΙΓ. Αἱ, τὸν ἐξῆδε λόγον μου.
 Καλὸ παιδί ποῦ εἶναι,
 Μυαλὰ ἔχει, καλὴ καρδιά.
 Κι' ἤλθ' ἐδῶ διὰ νὰ σπουδάσῃ,
 Κι' ὁ πτωχός, νὰ βοῇ περὶ νὰ ζήσῃ.

ΡΟΖ. Περσέδες ; Α, ντί, θὰ βρῇ.

ΦΙΓ. Ω, ἐγὼ πολὺ διστάζω καὶ μετὰξὺ μας.
 Ἐχει σφάλμα μεγάλο.

ΡΟΖ. Τί εἶδους εἶναι ;

ΦΙΓ. Α ! . . . μέγχι.

- Εχει ἔρωτα στὸ στῆθος.
 ΡΟΖ. Ναι, ἀλήθεια ;
 Μάθε αὐτὸς ὁ νέος,
 Μ' ἐνδιχαφέρει στὸ ἔπικρον.
 ΦΙΓ. Πιστεύω !
 ΡΟΖ. Δὲν μὲ πιστεύεις ;
 ΦΙΓ. Ω, ναι !
 ΡΟΖ. Κι ἡ ὥρχις, πῆς μου,
 Εἶναι πολὺ μακρὴν ;
 ΦΙΓ. Α μπᾶ ! . . . ἐδῶ . . . δύο βήματα . . .
 ΡΟΖ. Εἶναι ὥρχις ; . . .
 ΦΙΓ. Ω, ναι, ὥρχις ! . . .
 Θὰ σᾶς τὴν περιγράψω μὲ δύο λόγια.
 Γεμάτη, χχριστάτη,
 Μιλᾶτικα μαῦρα, καὶ σγιστὰ ματάκια,
 Μάγουλα κόκκινα, καὶ ὥρχις χέρι.
 ΡΟΖ. Τὴν λένε ;
 ΦΙΓ. Κι τ' ὄνομά της ; . . .
 Τὴν λένε . . . ἐν ὀνομα ὥρχιον !
 Τὴν λένε . . .
 ΡΟΖ. Λοιπὸν γὰρ λέγε . . .
 ΦΙΓ. Τὴν λένε . . . Τὴν καυμένη ! . . .
 Τὴν λένε, Ρ-ο-ρο-ζ-ι-ζι. Ροζι-ν-α-νχ-
 Ροζίνι.
 ΡΟΖ. Εἴμ' ἐγὼ δὲν μὲ ἐμπνέεις.
 Εἴμ' ἐγὼ κ' εὐτυχισμένη
 Τὸ κατὰλκθα ἡ καυμένη
 Πρὶν τὸ ξεύρω ἀπὸ σέ.
 ΦΙΓ. Εἶσαι σὺ, ναι, σὺ Ροζίνι.
 (ὦ ! εἰν' ἀλεπού καὶ φῖνα
 Μὴ τὰ ἔχει μὲ ἐμέ !.)

- ΡΟΖ. Άκου, άκου, στο Λινδωρο
Νά όμιλήσω πώς μπορώ ;
- ΦΙΓ. Σώπα, σώπα, καί ό Λινδωρος
Σέ όλίγο θά ν' έδω.
- ΡΟΖ. Σέ όλίγο; Εύγε, εύγε !
Ας έλθῃ μὰ νά προσέγγ.
- Για τί όμως νά μή τρέγγ,
Πώς δέν φθάνει εύθες έδω ;
- ΦΙΓ. Περιμένει έν σου νεύμα
Τό πτωχό τό ξαδελφάκι,
Στείλ' του έν γραμματάκι
Καί εύθες θά είν' έδω.
Θά τοῦ στείλεις ; . .
- ΡΟΖ. Ξεύρω γώ . . .
- ΦΙΓ. Ελα θάρρος.
- ΡΟΖ. Δέν τολμῶ . . .
- ΦΙΓ. Δώ άράδες . . .
- ΡΟΖ. Ντρέπομ' όμως . . .
- ΦΙΓ. Από ποιόν ; από ποιόν ; ά μπά.
Βιάσου, βιάσου τό μπιλιέτο.
- ΡΟΖ. Γραμματάκι ; . . Νάτο έδω.
(Δεικνύει έπιστολή διὰ τῆς δεξιᾶς χειρός έκ
των όπισθεν).
- ΦΙΓ. Ητο γραμμένο; Μά τί ζῶον ! μά τί ζῶον !
Ηθελα νά τήν διδάξω !
- ΡΟΖ. Ω γλυκά αίσθήματά μου
Ηδη αίσθάνομαι ότι ζῶ.
- ΟΙΓ. Δάσκαλος τῆς πικνουργίας
Είν' αύτή μά τόν θεό.
- ΡΟΖ. Επως ἤδη τήν καρδιά μου,
Επως θά πρηγορή.

ΦΙΓ. Ω γυναῖκες εἰσθε ὅλοι
 Μυστηριώδεις ὡς θεοί !
 (Ο ΦΙΓΑΡΟΣ ἀναχωρεῖ).

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ.

ΒΑΡΤΟΛΟΣ καὶ ΡΟΖΙΝΑ.

ΡΟΖ. Τώρα καλλίτερον εἶμαι. Αἶ ! ὁ Φίγαρος,
 εἶναι μάλα μακρὸ καὶ μένος.

ΒΑΡΤ. Μοῦ λέγεις, κοκκωνίσσα, θέλω νὰ μάθω,
 τί ἤλθε νὰ κάμῃ ὁ Φίγαρος εἰδῶ
 Πρὸ ὀλίγης ὥρας ;

ΡΟΖ. Ο Φίγαρος ; δὲν ξέρω.

ΒΑΡΤ. Σοῦ εἶπε τί ;

ΡΟΖ. Κάτι τι.

ΒΑΡΤ. Καὶ σὲν τί πράγμα ;

ΡΟΖ. Ω ! μοῦ ἔλεγε γιὰ κάτι ριγορίνια πούλ-
 θεν ἀπ' τὴν Γαλλίαν. . .

Γιὰ τὴν ἀρρώστια τῆς Μαριγούλας.

ΒΑΡΤ. Αλήθεια ! . . . Καὶ ἐγὼ νομίζω . . .

Καὶ αὐτὸ τὸ δάκτυλό σου

Γιὰτὶ εἶναι μαῦρο ἀπὸ μελάνι ;

ΡΟΖ. Μαῦρο ; Αἶ ! νάτα.

Τὸ ἔκαψα λιγάνι

Καὶ μὲ μελάνι ζητῶ νὰ τὸ ἐκτρεύσω.

ΒΑΡΤ. (Διάβολε ! .) Καὶ αὐτὰ τὰ φύλλα . . .

Εἶναι πάντε καὶ ἤσαν ἔζη.

ΡΟΖ. Τὰ φύλλα . . . ἀλήθεια,

Εγὼ ἐπῆρα ἐνα,

Νὰ τυλίξω κομμάτι τῆς Μαριγούλας.

ΒΑΡΤ. Μὰ μπράβο σου ! καὶ ἡ πέννα

- Γιατί εἶναι βρεγμένη ; . . .
- POZ. (Ξεκουτιάξη !) ἡ πέννα ! . . .
- Νὰ ζωγραφίσω ἐν ἄνθος στὸ τελλάρο.
- BAPT. Ἐν ἄνθος !
- POZ. Ἐν ἄνθος !
- BAPT. Ἐν ἄνθος ! κατεργάρα !
- POZ. Ναί.
- BAPT. Σιώπη.
- POZ. Αλήθειαι. . .
- BAPT. Φθίνει ὡς ἐκεῖ.
- POZ. Ἀλλὰ . . .
- BAPT. Ἀρκεῖ . . . βουβάσου.
- BAP. Λαίπει ἐν φύλλον καὶ μυντεύω
 Γιατί εἶναι αὐτὸ χαμένο
 Καὶ τὸ δάκτυλο ὑπόπτειω
 Γιατί εἶναι μαυρισμένο . . .
 Τούτη ἡ πέννα ἡ βρεγμένη
 Μοῦ ἔμιλε τὰ ἴδια πάλι . . .
 Γιατί σκίβεις τὸ κεφάλι ;
 Στάσου ἴσκι ὡς ἐγώ.
 Καὶ νὰ μὲν στήν ἡλικίαν
 Ποῦσαι σὺ καὶ ἡ καθεμὶν
 Ζητεῖ καὶ νὰ εὖρη φύλον
 Ποῦ νὰ τὴν παρεγορή.
 Μὰ γιατί σκυτὴν σ' ἐκείνον
 Ν' ἀποστέλλῃς τὰ μπιλάττα,
 Νὰ ζητᾷς μὲ τὴ τρομπέττα
 Πράγμα ποῦ εἶν' κοντὰ σου ἐδῶ.
 Καὶ σὰν τί καλὸ νὰ βλέπῃς
 Στοὺς κομπούς μας νεκρίας ;
 Ρεβερέντσας, εὐφίχας,

Σκαρπινάκια, μπαστούνια,
 Και στενά παντελονάκια,
 Με λορνιά 'στό ένα μάτι
 Ελαττώματα γεμάτα
 Και προτέρημα κανέν.
 Αλλ' εάν προς δυστυχίαν
 Τήν κουφήν θέ να μου κάμης
 Δίχως άλλο ποιό, Ροζίνα,
 Τήν ελευθερίαν χάνεις.
 Θέ να χάσης τζις ελπίδες
 Γιατί όλο αλυσίδες,
 Κλειδαριχίς και μαντζλάκια
 Και κλειδιά και λουκετάκια.
 Μή θάρρεις πώς είμαι μπούρος
 Κόρη μου να με γελῶς.
 (Αναχωροῦσιν ἀντιθέτως)

ΣΚΗΝΗ ΕΚΤΗ

ΒΕΡΤΑ και ο Κόμης ἔσωθεν.

ΒΕΡΤ. Πολύ ὦρα δῶ στήν κάμαρη
 Μοῦ ἐφάνη σάν κανέν μουρμούρισμα.
 Θέ να ἦταν ὁ ἱετρος με τήν Ροζίνα.
 Δέν εἶν' ποτέ 'στά κελιά... Μά ἡ Ροζίνα
 Δέν εἶναι ἡσυχη διόλου.... Ποιός κτυπᾷ ;

ΚΟΜ. (ἔσωθεν) Ανοῖξετε.

ΒΕΡΤ. Τώρα, . . . Τώρα !

ΣΚΗΝΗ ΕΒΔΟΜΗ

(Ο ΚΟΜΗΣ μετρημφιεσμένος εἰς στρατιώτην τοῦ ἱππικοῦ)

ΒΕΡΤ Α καὶ εἶτα ΒΑΡΤΟΛΟΣ.

ΚΟΜ. Αἶ, ἀπ' τὸ σπῆτι . . . καλὴ μέρα ! . .

ΒΑΡΤ. Ποῦός εἰν' τοῦτος ; . . . ἀσχημομούρης .
Μεθυσμένος ! . . πῶς ἐδῶ ;

ΚΟΜ. Αἶ, ἀπ' τὸ σπῆτι . . . Εἰ διαβόλοι !

ΒΑΡΤ. Κύρ στρατιώτη, τί ζητεῖτε ; . . .
(Τί νὰ θελῇ τάχῃ αὐτός ;)

ΚΟΜ. Εὐχαριστοῦμε.

Εσεῖς εἴσθε . . . Στρεφθε ὀλίγον . . .
Εἴσθε ὁ δόκτωρ Βρακκίολος ;

ΒΑΡΤ. Τί Βρακκίολος ; . . .

ΚΟΜ. Α ! ᾶ ! Βερτόλδος ;

ΒΑΡΤ. Τί Βερτόλδος ; Τί Βερτόλδος !

Α νὰ σέ πάρῃ ὁ Διάβολος.
Δόκτωρ Βάρτολος.

ΚΟΜ. Αχ, περίρημα, Δόκτωρ Βάρβαρος.

ΒΑΡΤ. Σκέψε.

ΚΟΜ. Εἶν' διαφορὰ ὀλίγη.

ΒΑΡΤ. (Επὶ τέλους δὲν θὰ ρύγῃ.)

ΚΟΜ. (Δὲν ἐφάνη τόσην ἄρᾳ)

(Δὲν τὴν βλέπω δυστυχία ! !)

ΒΑΡΤ. (Θέλει φράνησιν ἐδῶ).

ΚΟΜ. Ωστε εἴσθε . . . σεῖς ἰατρός ;

ΒΑΡΤ. Ἰατρός εἰμι, κύρ στρατιώτη . .

ΚΟΜ. Α ! περίρημα.

Ελκ ἐδῶ, συνάδελφέ μου.

ΒΑΡΤ. Οπίσω, οπίσω.

KOM. Ω ! εἴμ' ἐγὼ ἱκτρός ὡς σ' εἶπον
 Εἶμαι ναί, ἱκτρός τῶν ἵππων,
 Εἶν γραμμένο 'στὸ μπιλιέτο,
 Εἶν γραμμένο, πιᾶσε ἰδέ το
 (δεικνύει αὐτῷ τὸ ἐπισκεπτήριόν του).

Πλὴν κατὰ λυμὰ ζητῶ.
 (Δέν θά λθῇ τὸ εἰδωλόν μου
 Μὴ στιγμὴ νὰ τὸ ἰδῶ ;
 Ἐλα, προσφιλέ μου,
 Περιμένω νὰ σέ ἰδῶ).

BAPT. (Ἀπ' τῇ λύσσ' ἀπ' τὸ θυμὸ μου
 Σκάζω, σκάζω ἀληθινὰ
 Πῶς, φοβοῦμαι, μήπως κόψω
 Μὲ ξυρᾶει τὸ λαγμό μου !)

ΣΚΗΝΗ ΟΓΔΟΗ.

POZINA καὶ οἱ ἄνω.

POZ. Εἰς στρατιώτης καὶ ὁ Βάρτολος !
 Τί νὰ κάνουν τέχνα ἐδῶ ;

KOM. Α ! ἡ Ροζίνα τῶρα χαίρω.

POZ. (Μὲ κυττάζει, μὲ πλησιάζει).

KOM. (Σιγὰ τῇ Ροζίνᾳ), Ο Λιλιῶρας.

POZ. Θεέ, τί λέγεις !

(Α ! τὸν νοῦν σου γιὰ τὸν Θεό !).

BAPT. Εἰ ! Ροζίνα τί κυττάζεις ;

Φεύγα, φεύγα, στὴ δουλειά σου.

POZ. Φεύγω, φεύγω, μὴ φωνάζης.

BAPT. Φεύγα, φεύγα, ἀπ' ἐδῶ.

KOM. Τῶρα φθάνω γιὰ κοντά σου.

BAPT. Βρέ, ποῦ πᾶς, στρατιώτη ; στάσου.

KOM. Στὸν στρατῶνα.

BAPT. Στὸν στρατῶνα ;

KOM. Στὸν στρατῶνα δὲν εἶν' ἀλήθειαι ;

BAPT. Στὸν στρατῶνα . . . Κολακίθαι !

POZ. Ω ! φεύγα.

BAPT. Βρὲ, γὰρ στήσου,

Νὰ κηθήσῃς δὲν μπορεῖς ;

KOM. Τ' εἶπες ; Τ' εἶπες ;

BAPT. Κερμιά ἀπόκρισι.

Εξαίρεσεως δίπλωμ' ἔχω

(ὀργιζόμενος)

KOM. Εξαίρεσεως !

BAPT. Κύριέ μου, μὴ στιγμοῦλα

Καὶ θὰ τὸ ἰδῇς.

(Πλησιάζει εἰς τὸ γραφεῖον).

KOM. (τῇ Ροζίνῃ). Ἀπ' ἐδῶ ἐὰν θὰ φύγω,

Λάβε αὐτό. . .

POZ. Αὐτὴ, κυττάζει !

BAPT. Δὲν μπορῶ νὰ τῷβρω ἀκόμα

POZ. (Προσοχή !).

BAPT. Μὴ νὰ, νὰ θὲ νὰ τὸ βρῶ.

POZ. KOM. Οργὴ φλέγει μου τὸ σῶμα,

Δὲν μπορῶ πλέον νὰ ζῶ.

BAPT. Α ! ἰδοὺ αὐτό. (ἀναγινώσκει). Δις

τῆς παρούσης ὁ ἱατρὸς Βάρτο

λος κ. τ. λ. ἐξαίρεταί. . .

KOM. Νὰ σὲ πᾶρη ὁ διάβολος,

Μὲ σκοτίζεις μὲ αὐτά.

BAPT. Τί εἶναι αὐτὰ μωρὲ, στρατιώτη ;

KOM. Σόπα πιά, γκατρε γαιδοῦρι,

Μοῦχον πῇ ἐδῶ νὰ μείνω

Καὶ θὰ μείνω, τοῦτο ἀρκεῖ.

BAP. Στά σωστά;

KOM. Ἀρκεῖ θὰ μείνω.

BAP. Δέν τ' ἀκούω, κύρ στρατιώτη,

Με τὸ ξύλο θὰ σὲ διώξω

Καὶ ἂν δέν φύγῃς θὰ τὰς φᾶς.

KCM. Ωστε σύ . . . θὰ θέλεις μάχην

(Σοβαρῶς)

Ω! . . . ἄμέσως θὰ μὲ ἰδῇς.

Εἶν' ὥρα καὶ ὅμως ἡ μάχη!

Θὰ σοῦ δείξω καὶ τὴν δῆς.

(πλησιάζων φιλικῶς τὸν Βάρτολον)

Να, θεώρει! . . . Να ἡ τέφρος! . . .

Σ' εἶσαι ὁ ἐχθρὸς ὅς ποῦμε προσοχή! . . .

(τὸν ἀπωθεῖ)

Να οἱ φίλοι . . . Ρίξ' τὸ μανδῆλι (τῇ Ροζίνα)

Να οἱ φίλοι, εἶν' ἐκεῖ προσοχή!

(Ο Κόμης ἀπωφελοῦμενος τῆς στιγμῆς καθ' ἣν ὁ Βάρτολος δέν προσέχει, ρίπτει κατὰ γῆς τὴν ἐπιστολήν, ἣν κλύπτει διὰ τοῦ μανδῆλιου της ἡ Ροζίνα).

BAP. Στάσου! Στάσου! . . .

KOM. Τί τρέχει; . . . τί . . .

(Ο Κόμης κύπτει καὶ λαμβάνει τὸ μανδῆλιον μετὰ τῆς ἐπιστολῆς).

BAP. Τί εἶν' αὐτό;

KOM. Να, ἂν εἶν' κρυμὰ ρετσέττα

Ἡ κανέναν γρυμμάττι . . .

Καθῆκόν μου εἶναι . . .

Πρέπει καὶ μὲ συγχωρεῖς . . .

(Κάμνει υπόκλισιν τῇ Ροζίνα καὶ τῇ δίδει τὴν ἐπιστολὴν καὶ τὸ μανδύλιον.)

POZ. Εὖγε, εὐχριστῶ!

BAP. Δὸς τὸ γράμμα, κατεργάρι!

Ακουσέ με δὸς το ἐδῶ

POZ. Μὴ τὸ γράμμα ποῦ ζητεῖτε

Εἴν' ἡ λίστα τῆς μοδίστρας

Κ' ἡ σημείωσις τῆς πλύστρας.

BAP. Αχ! πικρῶργος, δὸς το ἐδῶ.

Αχ! τί βλέπω,

BEPT. Ομπροπέρης!

BAPT. Εκαμμ λάθος, εἴν' ἡ λίστα

Ω! τί βλέπεις.

KOM. Μπράβο, μπράβο ὁ μπακλούκος

Μπῆκε κιόλας στὸ σκαλί.

BAPT. (Εἶμι τιφόντι μπακλούκος)

POZ. Πάντ' αὐτά! . . Πάντα τὰ ἴδια!

(κλαίονσα).

Πάντοτε μὲ βασανίζει!

Εβερνέθην! πλὴν κοντεύει

Η ὦρα ποῦ θ' ἀναπαύθῃ.

BAPT. Α! καυμένη . . . πικραμένη! . . .

(πλησιάζων αὐτήν).

KOM. Εδῶ ἔλα, γιατί τὴν ὀρίζεις;

(ἀπειλῶν αὐτόν).

BAPT. Α! οὐδὲν μὴ μ' ἐγγίζεις.

KOM. Αχ! Κικουῖργε! ἄχ, προδότα.

(ξιφουλκῶν).

ΟΔΟΙ. Μή! σταθῆτε, κύρ στρατιῶτα.

KOM. Θὰ σὲ κατατρέψω ἐγώ.

(Ολοι ἐκτὸς τοῦ κόμητος καὶ τῆς Ροζίνας).

Ω βοήθειν ! . . μὴ ἡσυχάσκατε.

Μὴ σταθῇτε γὰρ τὸν Θεόν.

ΣΚΗΝΗ ΕΝΝΑΤΗ.

Ο ΦΙΓΑΡΟΣ εἰσερχόμενος μὲ λεκάνην ὑπὸ μάλῃς, καὶ οἱ ἄνω.

ΦΙΓ. Στῆτ' ἐδῶ ! . . . Ω κύριό μου

Καὶ τί συμβαίνει ;

Γιατὶ ὁ κρότος

Αὐτὸς ἐν γένει ;

Κάπου 'στὸν δρόμον

Μ' αὐτὸν τὸν θόρυβον

Μεζώχθημ' ὅλη

ἡ γειτονιά !

(σιγὰ τῷ κόμητι).

(Κόμη τὸ νοῦ σου

Κύττα καλὰ).

BART. Εἶναι μπριμπίντης.

KOM. Εἶναι κενάγκας.

BART. Εἶναι κκαούρας.

KOM. Αἶ ! βρὲ προδότα !

(ἀπειλῶν αὐτὸν διὰ τῆς σπάθης).

ΦΙΓ. Κύριε στρατιῶτα. Σέβας πρὸ γέρω.

Ἀλλοιῶς τὸ ξύλο, θὰ πάρη ὁ διάβολος.

Θέ νὰ σὲ μάθῃ, νᾶσκι εὐγενής.

(Κόμη τὸ νοῦ σου, μὴ προδοθῇς).

KOM. Μαῖ μου, ψυρεῖλλο ! . . .

ΟΛΟΙ. Σώπα, ἱατρέ μου.

BART. Θέ νὰ τὸν βρίσω

ΟΛΟΙ. Φθάνει, κύρ Δόκτωρ.

KOM. Θέ νά τὸν σχίσω.

ΟΛΟΙ. Σωπάτε πλέον γιὰ τὸν Θεό.

(Λοκούονται ἰσχυροὶ κτυποὶ ἔξωθεν).

ΟΛΟΙ. Λοὺ τὴ θύρῃς . . . ποίος νά κτυπᾷ ;

XOP. (ἔξωθεν). Ανοίξτε εἰν' ἡ φρουρά.

ΟΛΟΙ. Στρατιώτῃ ! ὦ διάβολε !

KOM. Ανοίξτ' ἀμέσως.

ΟΛΟΙ. Νά τί μᾶς κάνεις !

KOM. Μὴ φοβηθῆς.

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ.

Εἰς ἀξιωματικὸς μετὰ στρατιωτῶν καὶ οἱ ἄνω.

XOP. Φέρμα ὅλοι, μὴ κινηθῆτε,
Πέτε μᾶς τώρα τ' εἰν' αὐτά ;
Γιὰτί ὅλοι αὐτοὶ οἱ κρότοι ;
Γιὰτί νά μάθω θέλω σωστά.

BAPT. Νά ἐκεῖνος ὁ στρατιώτης,
Μὲ ἐσκότωσε ὁ προδότης.

ΦΙΓ. Κ' ἐγὼ ἤλθω νά μπορέσω
Νά τοὺς φέρω στὰ καλά.

Δ. ΒΑΣ. Ολο σκούζει, ὅλο φωνάζει,
Πῶς θὰ φέρῃ τὴ σφαγή.

KOM. Δὲν μ' ἀρνεῖ νά πλησιάσω,
Εἰδῶ καὶ τὴν νύκτα αὐτή.

POZ. Δὲν μᾶς πταίνει ὁ καυμένος,
Διότι εἶναι μεθυμένος.

ΑΞ. Σιωπάτε καὶ ἡσέ'ρω.

(Τῷ Κόμητι)

Κύριε, σὺ θὰ μᾶς στὸ φρέσκο.

Γρήγορα ἔξ' αὐτοῦ ἐδῶ.

ΚΟΜ. Εἰς τὸ φοῖστρο ; ἐγώ ; . . .

Ἄλτ, ἐκεῖ.

(Ο ΚΟΜΗΣ δεικνύει τὰ σήματα τοῦ βλομαῦ
του. Πάντες μένουσιν ἐν εἰς).

ΡΟΖ. Κρύος καὶ ἀκίνητος ὡσάν ἐν ἄγκλμα.

Σχεδὸν μοῦ ἔφυγε καὶ ἡ πνοή.

ΦΙΓ. Κύττα τὸν Βάρτολο ποῦ εἶναι πᾶν ἄγκλμα.

Δ. Β. Κρύος καὶ ἀκίνητος.

ΡΟΖ. Σχεδὸν τοῦ ἔφυγε καὶ ἡ πνοή.

ΒΑΡΤ. Μὴ ἐγώ. . .

ΧΟΡ. Σώπκ σὺ.

ΒΑΡΤ. Εἶμι ικτρός.

ΧΟΡ. Φθάνει πιά, μὴ μιλάς,

Σώπκ σὺ, θὲ νὰ ἰδῇς,

Ο καθένας στὴ δουλειά του

Κ' ἔτσι παίει ἡ ταραχή.

ΟΛΟΙ Σὰν νὰ εἶν' ἡ κεφαλή μου

Σὲ φορικτὸ σιδηρουργεῖον

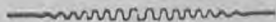
Ενθὰ ὁ βρόντος τῶν σφυρίων

Καὶ τῶν ἄλλων ἐργαλείων

Τὸ κεφάλι σὰν καζάνι

Παρ' ὀλίγον μοῦ τὸ κάνει.

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΔΕΥΤΕΡΑΣ ΠΡΑΞΕΩΣ.

ΠΡΑΞΙΣ ΤΡΙΤΗ

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

Δωμάτιον χρησιμεῦον ὡς γραφεῖον ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Δὸν Βαρτόλου μετὰ κλειδοκυβάλου ἐφ' οὗ καὶ διάφορα τεμάχια μουσικῆς.

ΒΑΡΤΟΛΟΥ μόνος

ΒΑΡ. Ἄτε τί τύχη π' ἔχω, εἰς τὸ πᾶν
Κάνεις δὲν γνωρίζει τὸν στρατιώτη ποῦ
ἦλθε ἰδοὺ πέρα.

Εἰδίσταται . . . Αἶ, διχόβολοι!

Τί δυστυχῆς; Πιστεύω πως ὁ κύρ Αλμ-
βίβας

Μας ἔστειλε κουρὰ αὐτὸν τὸν νέον

Γιὰ νὰ ἰδῇ τί πράγμα εἶν' ἡ Ροζίν.

Κι' ἀκόμη καὶ σὺ σπῆτι, δὲν μένεις ἀσφαλῆς.

Εν τούτοις . . . (κτυποῦν ἐξωθεν) Ποῦς εἶναι;

Αἶ, δὲν ἀκοῦς! . . . Κτυποῦνε δὲν ἀκοῦτε;

Σπῆτ' εἴμ' ἐγώ. Μὴ φοβηθῆτε, ἀνοιξτε.

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

Ο ΚΟΜΗΣ ἐνδεδυμένος ὡς μουσικοδιδάσκαλος καὶ ὁ ἄνω.

ΚΟΜ. Εἶη μεθ' ἡμῶν γαλήνη!

ΒΑΡ. Εἴμ' εὐνώμων γιὰ τὴν εὐχὴν σου.

ΚΟΜ. Ἡ γαλήνη στὴν ψυχὴν σου!

BAP. Εἶμ' εὐγνώμων, μὲ τὸν Θεόν.
 (Κᾶπου εἶδ' αὐτὰ τὰ μοῦτρα·
 Ποῖος νὰ εἶναι . . . δὲν θυμοῦμαι . . .
 Δὲν θυμοῦμαι . . . Δὲν θυμοῦμαι . . .
 Μὲ τὸν εἶδ' κᾶπου αὐτόν.)

KOM. (Πρῶτο κόλπο 'πῆγε εἰς μάτην
 Πλὴν τὸν βλάκ' νὰ ἐμπνέξω,
 Νέον πρόσωπον θὰ πνέξω
 Θὰ 'πιτῶ μὲ τὸν Θεόν.)
 Εἶη μεθ' ὑμῶν γαλήνη!

BAP. Φθάνει, φθάνει, Θεέ, τί ζήτη!

KOM. Ἡ γαλήνη 'στὴν ψυχὴν σου.

BAP. Φθάνει, φθάνει, μὲ τὸν Θεόν.

(Μὲ τί τῶν τοῦ δικθόλου!

Μὰ τί 'μέρ' γρουσουζιάρ'!

Κάθε ὥρ' μὲ τρομάρα!

Νὰ ὑπορέω εἰν' ὑπερτό.)

KOM. (Δὲν μ' ἐγνωρίσεν ὁ γέρονς

Α! μὲ βοήθει ὁ ἔρως!

Σε ὀλίγο θὰ τὰ ποῦμε

Μ' ἐν τῷ τρόπῳ πρὸ κελῶ.)

BAPT. Τέλος πάντων, κύριέ μου

Θὰ μὲ μὲ τὸ ὄνομά σε:

KOM. Δὸν Αλόνσος,

Μίγας μουσικοδιδάσκαλος, καὶ μεθ' ἑσέ

τοῦ Δὸν Βασίλη.

BAPT. Λοιπὸν;

KOM. Ο κακὸς ἐστὶν ἄσθενής βχρέως, καὶ ἀντ'

ἐκείνου . . .

BAPT. Ἐννόησα, ἐννόησα . . . (φεύγει).

KOM. Ερχεταί· Ωϊμέ ! πῶς πάλλει ἡ καρ-
διά μου !

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ.

ΒΑΡΤΟΛΟΣ, συνοδεύων τὴν ΡΟΖΙΝΑ καὶ ὁ ἄνω.

BART. Ορίστε, κοκωνίστα. Ο Δὸν Αλόνσος
ποῦ ἐδῶ βλέπεις, μάζημα θὰ σοῦ δώσῃ.

POZ. Α !

(ἰδοῦσα τὸν κόμητα).

BART. Τί συμβαίνει ;

POZ. Πονεῖ τὸ πόδι.

KOM. Κοπιᾶστε, καθήστε ἐδῶ κοντά, ὠρχία
κόρη.

Καὶ ἂν σὲ ἀρέσει, ἀντὶ τοῦ Δὸν Βασίλη
Τὸ μάζημα σὲ δίδω τώρξ ἐγώ.

POZ. Κύριε, εὐχαρίστως θὰ ἀκροασθῶ.

KOM. Ποῖον ᾄσμα θέλετε ;

POZ. Ἰδοὺ αὐτό.

KOZ. Ωρχίχ, ἀρχήστε τώρξ.

(Ἡ ΡΟΖΙΝΑ ᾄδει τεμάχιον μουσικῆς).

KOM. Λαμπρὰ ψάλλετε ! λαμπρότατα !

POZ. Ω ! εὐχαριστῶ σας !

BART. Βέβαια, λαμπρὰ ψάλλει !

Μὰ τὸ ᾄσμ' αὐτὸ, εἶναι μικρὰς ἀξίας.

Σὰν ἤμουν, νέος δὲν εἶχαν τέτοια.

Οταν λόγου χάριν ἔφαλλεν ὁ Καφραριέλλος

Εκεῖνο τὸ τραγούδι . . . λὰ ρὰ λὰ ρὰ . .

Ακουσε, δὸν Αλόνσε, θὲ νὰ στὰ πῶ.

Πῶς νὰ ξεγίσω ἐκεῖνα

Τὰ κάλλη σου, Ροζίνα.

KOM. Τὸ ἄστυ λέγει Κρολίν.

BART. Μὴ ἐγὼ λέγω, Ροζίν . . .

Πῶς νὰ ξεχάσω ἐκεῖνα

Τὰ κάλλη σοῦ, Ροζίν . . .

Κι' ἀμέσως πιστέψέ το

Χορεύω τὸ Μινουέτο . . .

(Εἰσέρχεται ὁ ΦΙΓΑΡΟΣ μὲ τὴν λεκάνην
ὕπὸ μάλῃς καὶ τίθεται ὀπισθεν μιμούμενος τὸ ἄ-
σμα του ἐμπαικτικῶς.

Μὴ μπράβο, κύριε μπροπέρη, μπράβο !

ΦΙΓ. Α, δὲν βλαρέσαι, εἶναι ἀδυναμία.

BAR. Λοιπὸν, κακοῦργε, τ' ἦλθες νὰ κάμῃς :

ΦΙΓ. Νὰ πάλιν ἦλθῃς νὰ σὰς ξυρίσω

Βγῆκαν ἡ τρίχες.

BAR. Τώρα δὲν θέλω.

ΦΙΓ. Τώρα δὲν θέλεις ; καὶ κύριο δὲν θὰ μπο-
ρέσω.

BAR. Γιατί ;

ΦΙΓ. Γιατὶ ἐγὼ ἄλλω . . .

Ἐγὼ ὅλους τοὺς στρεπτότας

Τοῦ τέχνητος ποῦ ἦλθε . . . καὶ ἄλλω . .

BAR. Ας εἶναι δὲν θὰ μπορέσω.

Ας εἶναι. Σὲ λίγη λόγια,

Τώρα δὲν μὲ ξυρίζεις.

ΦΙΓ. Μὴ 'δέτε τί τέχη π' ἔχω !

Ερχομαι σήμερον, τὸ σπῆτ' εἶν' ἄνω κάτω.

Γυρίζω τ' ἀπὸ γυναικα : τώρα δὲν θέλω,

Μὴ τί ; μπᾶς καὶ μὲ νομίζεις ἀπὸ κείνους
ποῦ ξέρεις

Νὰ βρῇς ἄλλον μπροπέρη.

Ἐγὼ θὰ περιγινώ.

ΒΑΡ. Τί κόμνεις ; Ελκ πίσω.

(Γιά κύτταξε κεφάλι !)

Στήν κόμνη θά βρῆς τ' ἀσπρόρουχά μου.

(Δίδει εἰς τὸν ΦΙΓΑΡΟ τὰς κλειδας ἅς εὐ-
θὺς λαμβάνει ὀπίσω)

Οχι, ὄχι, 'πάγω ὁ ἴδιος.

ΦΙΓ. (Αχ ! ὅν μοῦ εἶχε δώσει ἐκεῖνα τὰ κλει-
διά του

θακοῦ δρόμο). (τῇ Ροζίνᾳ) Πές μου,

Δὲν εἶν' σ' ἐκεῖνα τὸ κλειδί τοῦ παρκα-
ρθύρου;

ΡΟΖ. Βεβαίως εἶν' τὸ κλειδί μου.

ΒΑΡ. (Τρελλὸς ποῦ εἶμαι

Ν' ἀρήσω ἐδῶ τὸν διαβολομπαιρέτη.)

Πήγαινε σὺ ὁ ἴδιος στήν κόμνη μου

Εἰς τὸ ντουλάπι θά εὕρῃς ἐκεῖ ὅλα.

Τίποτε μὴν ἐγγίσῃ.

ΦΙΓ. Αἱ, δὲν τρελλάθην (χαρὰ μου !)

Πάγω καὶ εὐθὺς (ἡ νίκη τοῦ ἀνήκει).

ΒΑΡ. (τῷ κόμητι). Εἶναι αὐτὸς στοῦ κόμη,

Ποῦ ἔχει δώσει τὸ γράμμα τῆς Ροζίνας.

ΚΟΜ. Ομοιάζει μακαρῶς τῷ πρώτῳ.

ΒΑΡ. Ναί ! . . . μὰ ἔχω στομάχι πιαστικό

Καὶ δὲν γονεύω . . .

(Ακούεται ἔσθωθεν μέγας κρότος πινακίων
θραυσιμένων).

Αχ ! δυστυχί μου !

ΡΟΖ. Α ! τί κρότος !

ΒΑΡ. Α ! τὸ σκυλί ! μοῦ τῶλεγε ἡ καρδιά μου

ΚΟΜ. Βρὲ ράτσιν ὁ μπαμπάρας !

Αἱ, τώρα πές μου, σκέπτεσαι, ὦ φίλη,

Εμένε νὰ ἀκολοθήσῃς ;

Εἰπέ μοι ἐλευθέρως, Ροζίνε ! . . .

ΡΟΖ. Αἶ ! ὦ Δινδόρε (μετ' ἐνθουσιασμοῦ).

Ἀλλὰ δὲν γυρεύω.

(Ο ΚΟΜΗΣ βλέπων τοὺς δύο εἰσερχομένους ἀλλάζει ὄφρος καὶ ὁμιλᾷ).

Λοιπὸν ;

ΒΑΡ. Οὐκ μοῦ τᾷσπασε·

Ἐξῇ πιάτῃ, ὀκτὼ φλιτζάνια,

τρία ποτήρια . . .

ΦΙΓ. Ω, τί σπουδαῖον πρᾶγμα !

Σ' ἐνὶ κλειδάκι ἂν δὲν ἐγκντίζονόμην
κατὰ τύχην

Σ' ἐκείνην τὴν διαβουλεμένη κάμκρη
ποῦν σὰν φουρνός

Θᾷσπασε τὸ κεφάλι σὲ κᾶνεν τοῦτο.

Μήτ' ἐνὶ φῶς δὲν ἔχει.

ΒΑΡ. Φθάνει περὶ.

ΦΙΓ. Μεῖν' ἐδῶ. (προσέζει). (τῷ κόμητι καὶ
τῇ Ροζίνε).

ΒΑΡ. Ἀρχισε.

(Ἐτοιμάζεται ὅπως ξυρισθῇ ἄλλ' εἰσέρχεται
ὁ δὸν Βασίλης).

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ.

ΔΟΝ ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ καὶ οἱ ἄνω.

ΡΟΖ. Ο Δὸν Βασίλης !

ΚΟΜ. (Ὡ τί βλέπω !)

ΦΙΓ. (Ἀλλο ἐμπόδιο !)

ΒΑΡ. Πῶς ἐδῶ ;

Δ. Β. Τραπεϊνός σας υπηρετής.

BAP. (Τί δηλοῖ ἄρα γε αὐτό ;)

POZ. (Τί θὰ γενῶ κ' ἐγώ !)

KOM. (Τώρα θέλουμε μυζλό).

BAP. Δὸν Βασίλειε, πῶς περνᾶτε ;

Δ. Β. Πῶς περνῶ ;

(ἔκθαμβος).

ΦΙΓ. Τί περιμένεις ; . . . (δικιόπτων αὐτόν)

Θὰ ἐλθῇς νὰ σὲ ξυρίσω

ἢ νὰ φύγω ἀπ' ἐδῶ ;

BAP. Τώρα ἀμέσως, τώρα ἀμέσως.

(τῷ Δ. Βασίλ.) Αἶ . . . τὸ καθ' ἄριστο.

KOM. Εγὼ τοῦ εἶπα ὅτι ὅλα καλὰ πᾶνε.

Εἰν' σωστό ; . . .

BAP. . . . Ναί . . . Ναί . . .

Εἰν' σωστό . . . Εἰν' σωστό !

Δ. Β. Μὰ δὸν Βαρότλ' ἐξηγήσου . . .

KOM. (τῷ Βαρότλ.) Αἶ ! ἰκτρεῖ μου, μίαν λέξιν.

(τῷ Βασίλ.) Δὸν Βασίλειε μὰ στιγμὴ

(σιγὰ τῷ Βαρότλ.) Λέξιν μὰ θὰ σὰς εἰπῶ.

(Στείλτε τον νὰ πᾶ γι σπῆτι

Μήπως μὰς ἀνακαλύψῃ)

POZ. Τρέμω, τρέμω καὶ ριγῶ.

ΦΙΓ. Μὴ δικιόπτεις γιὰ τὸν Θεό.

KOM. (Οὔτε λέξιν γνωρίζει

Γιὰ τὸ μπιλιετόκι αὐτό.)

Δ. Β. Κάτι λάκκον ἔχει ἢ φάβη

Πλὴν νὰ μάθω δὲν μπορῶ.

KOM. (τῷ Βαρότλ.) Μήπως μὰς ἀνακαλύψῃ

Εἶχω φόβον ἀρετόν.

BAP. Καλὰ λές πρέπει νὰ λείψῃ.

Θὰ τὸν διώξω ἀπ' ἐδῶ.

KOM. (τῷ Δ. Βασίλῃ). Μὲ τὴν θέρμην, δὸν
Βασίλη,

Ποιὸς σοῦ εἶπε νὰ ἔγῃς ἔξω.

Δ. Β. Μὲ τὴν θέρμην ! . . .

KOM. Ψυχρὸς εἶσαι ὥσάν πτώμα.

ΦΙΓ. Δὲν βρῦέσαι, φοβιτσιάρη !

Πάσχεις ἀπὸ χολερίνα ! . . .

ΒΑΡ. Χολερίνα ! . . .

KOM. (τῷ δίδει κρυφίως βελάντιον).

Τρέξε πάρε δύο κινίνα

Καὶ μὴ τρέχεις ἴδῳ καὶ ἑῷ.

ΦΙΓ. Τρέξε, τρέξε, στὸ κρεβάτι . . .

ΡΟΖ. Κεὶλὲ λέγει, ζεῖ κοιμήσου. . .

ΟΛΟΙ. Πήγαινε ν' ἀναπνεύσῃς.

Δ. Β. (Κεὶλὲ περὶ δὲ ! . . .

Καὶ στὸ κρεβάτι ! . . .)

(Μῆπως ὅλοι ἐκ συμπτῶν !)

ΟΛΟΙ. 'Στὸ κρεβάτι.

Δ. Β. Ε ! Κουρὸς δὲν εἶμαι,

Ας ἀπέλθω ἀπ' ἐδῶ.

KOM. Κύττα χρῶμα ! . . .

ΦΙΓ. Κιτρινασμένο ! . .

Δ. Β. Κιτρινασμένο !

KOM. καὶ ΦΙΓ. Κιτρινασμένο ! . . .

Δ. Β. Ωστε, φεύγω . . .

ΟΛΟΙ. Φεύγα φεύγα.

Καλὴ νύκτα, κύριέ μου,

Φεύγα γρήγορ' ἀπ' ἐδῶ.

ΦΙΓ. ΡΟΖ. (Οχληρὲ κητηριζόμενε !)

KOM. Καλὴ νύκτα σου, καυμένη.

Δ. Β. Καλή νύκτα ἐκ καρδίας,
Θὰ τὰ ποῦμε τὸ πρωῒ. (φεύγει).
ΦΙΓ. Εμπρός, κύριε Δὸν Βάρτολε.
ΒΑΡΤ. Εμπρός, ἐμπρός.

(Ο ΒΑΡΤΟΛΟΣ καθήται, ὁ ΦΙΓΑΡΟΣ προ-
παρασκευάζεται, ὅπως τὸν ξυρίσῃ. Κατὰ τὴν δι-
ἀρκειαν τοῦ ξυρίσματος ὁ ΦΙΓΑΡΟΣ προσπαθεῖ
νὰ κρύπτῃ τὸ πρόσωπον τοῦ Βαρτόλου, ὅπως μὴ
βλέπῃ τὸ ὅπισθε τοῦ κλειδοκυμβάλου συνομιλοῦν
ἐρωτικὸν ζεῦγος).

Σφιζτε . . . περίφημα.

ΚΟΜ. Ροζίνα, θὰ σ' εἶπω τι.

ΡΟΖ. Σ' ἀκούω μετὰ χαρᾶς.

ΚΟΜ. Μεσάνυχτα θὰ ἔλθω.

Νὰ σέ ἐλευθερώσω,

Ελπίζω νὰ σέ σώσω,

Μὲ τοῦτο τὸ κλειδί.

ΦΙΓ. Αἱ ! . . . Αἱ ! . . .

(Θέλων νὰ τὸν ἀπασχολήσῃ).

ΒΑΡΤ. Τί συνέβη ;

ΦΙΓ. Δὲν ξέρω τί . . . στὸ μάτι,

Κυττάξτε . . . μὴν ἐγγίξτε,

Φυσῆξτε . . . γιὰ τὸν Θεό.

ΡΟΖ. Τὴν ὥραν θάναμένω,

Ἡτις θὲ νὰ μὲ σώσῃ,

Μ' ἐσὲ γιὰ νὰ μ' ἐνώσῃ

Διὼνια στὴ γῆ.

ΚΟΜ. Θὰ σ' εἶπω δὲ συνάμα,

Πῶς τὸ δικό σου γράμμα

Απαξ δὲν 'πῆγεν ἀνωφελές

Ἡ μετμερίσις μου . . .

(Ο ΔΟΝ ΒΑΡΤΟΛΟΣ ἐγέρεται καὶ πλησιάζει
τοὺς ἐραστάς).

BAPT. Η μετὰ χάρεις σου ! . . .

Εὕγε, τρεῖς εὐγέ σαις,
Κὺρ Αλόνσε, εὐγε,
Κακοῦργοι, δικθόλοι !
Δικθόλοι, πικνοῦργοι.
Ορκίσθητε ὅλοι
Νὰ σκάσω ἐγώ.
Εὐχατε, δικθόλοι,
Φευχάτ' ἀπὸ 'δῶ.

POZ. KOM. καὶ ΦΙΓ. Θὰ τᾶχης χαμένον,
Μὰ σῶπα, ἱκτρέ μου,
Θὰ τᾶχης χαμένον,
Σὲ πικνόν τρελλό.
(Φεύγουν).

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ.

ΒΕΡΤΑ μόνη.

ΒΕΡ. Τί γέρωσ υποψίαρχος !
Απ' τῇ λύσσει καὶ τὴν ὀργῇ τοῦ ἴσως σκάσει ...
Φωναῖς πάντα καὶ κλυγὰδες σ' αὐτὸ τὸ σπῆτι.
Καὶ μαλόνουν, καὶ κλαῖνε, καὶ φωνάζουν. . .
Ναὶ, δὲν ἡσυχάζουν ποτέ τους,
Μ' αὐτὲν τὸν γέρω πάντα μουρμουριάρη.
Ω, τί σπῆτι ! τί σπῆτι ! δικθολεμένο !
Θέλει σύζυγον ὁ γέρωσ.
Λυδρὸς θέλει κα' ἡ Ροζίνα.
Εἶν' καὶ οἱ δύο τους γὰρ ἐκεῖνα
Τὰ σπιτᾶλιν τῶν τρελλῶν.
Μὰ τί πρᾶγμα ποῦν' ὁ ἔρωσ !
Πρᾶγμα τόσον φοβερόν.
Εἶν' ἀσθένεια ἀνθρωπινή . . .

Εἶναι τρέλλα, εἶναι φαγοῦρα . . .
 Ποῦ σοῦ ταραννεῖ τὸ σῶμα . . .
 Κ' ἡ πτωχὴ κ' ἐγὼ ἀκόμα,
 Τὴν αἰσθάνομαι φρικτῆ.
 Γηρατειὰ κατκραμένα !
 Εἶμαι ἀπ' ὅλους πετχμένη
 Καὶ πχντοῦ ἀπελπισμένη,
 Θέ νὰ σκάσω τῶρα ἐγώ.
 (Φεύγει).

ΣΚΗΝΗ ΕΚΤΗ.

(Ἡ ὀρχήστρα παίζει τεμάχιον παριστῶν τὴν ἐπισκῆψασαν καταιγίδα. Ἐκ τοῦ μεσχείου παραθύρου φαίνονται ἀστραπαὶ. Εἰσέρχονται διὰ τοῦ παραθύρου περιβεβλημένοι μινιδύας ὁ ΦΙΓΑΡΟΣ καὶ ὁ ΚΟΜΗΣ κατάθροιστοι.—Ο ΦΙΓΑΡΟΣ κρατεῖ κλεπτοφάνερων.)

Ο ΚΟΜΗΣ ὁ ΦΙΓΑΡΟΣ εἶτα ἡ ΡΟΖΙΝΑ.

ΦΙΓ. Τέλος ἦλθον. ἰδῶ.

ΚΟΜ. Δός μου τὸ χέρι, Φίγκρε.

Χίλιοι δικόλοι ! Κχιρας, δικβολεμένος !

ΦΙΓ. Γιὰ τοὺς ἐρωτευμένους.

ΚΟΜ. Αἶ, ρέξε λίγο . . . ποῦ νῆναι ἡ Ροζίνα ;

ΦΙΓ. (κατὰσκυπέων.) Τῶρα θὰ ἰδοῦμε . . .

Νάτηνε κιόλα.

ΚΟΜ. Αἶ ! θησχυρέ μου ! . . .

ΡΟΖ. Ὅπισω, κκκοῦογε καὶ προδύτη.

Εἰδὼ ἦλθον πιστεύσασα ἐσέ

Νὰ ἐπκνωρθῶτω τὸ αἰσχρὸς μου, ἀχρεῖτε,

Νὰ σ' ἀποδείξω ποιὰ εἶμαι

Καὶ ποῖον γάνης γυναικα,

Ψυχὴ ἀθλίη, ψυχὴ ἀγνώμων.

ΚΟΜ. Πλὴν τί συμβαίνει ;

- ΦΙΓ. Διόλου δὲν τὸ νοιώθω.
- ΡΟΖ. Σώπκ. Δῆθεν μ' ἠράσθης
Νὰ μὲ πωλήσης εἶτα
Στὸν ἄτιμον κόμητ' Αἰμαδίττα.
- ΚΟΜ. Στὸν κόμητην; Αἶ! ἀπατᾶσαι! . . .
Κύττα με' ὦ Ἀγγελέ μου.
Εἴμ' ἐγὼ ὁ Αἰμαδίττας, καὶ ὄχι ὁ Λινδόρος.
- ΡΟΖ. Τέτοιο πρᾶγμα δὲν τὸ ἐλπίζω ἢ καὶ μεν
Εἶναι ὁ ἴδιος, Θεέ, τί βλέπω;
Χάρῃς ἄνθη ἀρθόνως δρέπω
Καὶ πλησιάζω νὰ τρελλαθῶ.
- ΦΙΓ. Μοῦ ἐκλείπει κα' ἡ πνοή μου
Απὸ τὴν πολλή χαρά μου.
Κύτταξε μὲ τὰ μυαλά μου
Τί μπορῶ νὰ κάμω ἐγώ.
- ΚΟΜ. Ω, τί νίκα' εἶν' ἡ δική μου!
Εὐτυχία! ὦ, ναὶ, χαρά μου!
Ερθας' ἡ στιγμή τοῦ γάμου.
Καὶ κοντεύω νὰ τρελλαθῶ.
- ΡΟΖ. Κύριέ μου! . . . μὰ σεῖς. . . μὰ ὅμας. . .
- ΚΟΜ. Φθάνει περὶ, ὦ Ἀγγελέ μου
Σ' ἕλγόν μου θὰ σὲ κάμω,
Ὡ λευκή περιστέρη.
- ΡΟΖ. Σ' ἕλγόν σου, τὸν νοῦν χάνω!
Απὸ τὴν πολὺ χαρά!
Εἶς' ὥρνια!
- ΚΟΜ. καὶ ΡΟΖ. Α! Κύριέ μου!
Ερως, ἔρως τοῦ δεσμεύει
Δι' ἀρρήκτων δεσμῶν καρδίκα.
Δέχθητι τὰς εὐλογίας
Ας προσφέρωμεν ἐδῶ.

ΦΙΓ. Ας πάμε . . . Α ! σταθῆτε !
Γιὰτὶ εἶδα . . . εἰς τὴν πόρτα ἕνα φανάρι !
Δύο κυρίους . . . Τ' εἶν' αὐτά . . .

ΟΛΟΙ Τ' εἶν' αὐτά.
Σόπκ Σόπκ, ἄλλι ἄλλι,
Μὴ στιγμοῦλα, μὴ στιγμοῦλα,
Με τὴ σκάλ' ἀπ' τὸ μπαλκόνι.

Πάμ' ἀμέσως ἀπ' ἐδῶ, (κινεῖν πρὸς ἀναχώρησιν);

ΦΙΓ. Αχ ! δυστυχῆ σ' ἐμάζε ! τί θὰ γενῇ ;

ΚΟΜ. Τί περιμένεις ; . . .

ΦΙΓ. Η σκάλ'

ΚΟΜ. Λοιπὸν ;

ΦΙΓ. Η σκάλ' δὲν εἶναι περὶ.

ΦΟΜ. Τί λέγεις ;

ΦΙΓ. Μὴ ποῖς τὴν ἔχει πᾶρη

ΚΟΜ. Οἷον τέλος σκληρόν !

ΡΟΖ. Αχ ! δυστυχί' μου !

ΦΙΓ. Συοπάτε, κάποιος φθάνει. Πέτε μου λίγο,
Τί θὰ γίνη τώρα ἐδῶ ;

ΚΟΜ. Λάβε θάρρος, Ροζίνα.
(τυλίσσεται διὰ τοῦ μανδύα του).

ΦΙΓ. Νέ τους ἐδῶ.
(ἀποσύρονται εἰς τὰ παρασκήνια).

ΣΚΗΝΗ ΕΒΔΟΜΗ.

ΔΟΝ ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ μὲτὰ φανοῦ ἀνὰ χεῖρας
εἰσάγει τὸν Σουβαλαίηγάφον κακοῦντα δεσμί-
δα γαρτίων.

Δ. Β. Δὸν Βέρτολε, Δὸν Βέρτολε !

(κράζων ἐκ τῶν ἀντιθέτων παρασκηνίων καὶ
νεύων τῷ Κόρητι)

ΦΙΓ. Ὁ Δὸν Βασίλειος.

ΚΟΜ. Κεὶ ὁ ἄλλος.

ΦΙΓ. Μπᾶ, μπᾶ, ὁ Συμβολαιογράφος.

Σεῖς τραχιγθῆτε, αὐτ' εἶν' δουλειὰ δική μου.

Κύριε Συμβολαιογράφε,

(Ὁ συμβολαιογράφος καὶ ὁ δὸν Βασίλης μένουν ἔχθαμποι).

Χρεωστεῖτε ἀπόψε νὰ συντάξετε βέβαια

Τὸ συμβόλαιον τοῦ γάμου τοῦ κομητοῦ

Αλκαβίθου καὶ τῆς ἀνεψίας μου.

Τὸ ζεῦγος θά τοῦ ἐδῶ.

Εἰχετε μὲν σὺς τὸ συμβόλαιον;

... Περίρημα...

Δ. Β. Μὴ σιγᾷ. Ὁ δὸν Βάρτολος... ποῦ εἶναι...

ΚΟΜ. Αἶ! Δὸν Βασίλη.

(Δίδει κρόφα αὐτῷ τὸ δακτύλιον καὶ ἐπιτάττει σιωπὴν.)

Τὸ δικιμάντι αὐτὸ σοῦ δίδω.

Δ. Β. Μὴ... ἐγώ...

ΚΟΜ. (Προτείνει πιπτόλιον.) Σοῦ δίδω ἀκόμα

Δύο βάλια στὰ μυκλά σου

Ἀν κάμης βῆμα.

ΒΑΣ. Αἶ! Πῶς τὸ δικιμάντι (πκίρνει τὸ δακτύλιον)

Ποιὸς ὑπογράφει;

ΚΟΜ. καὶ ΡΟΖ. Εἰπεῖς ἐδῶ. (ὑπογράφουν)

ΚΟΜ. Μάρτυρες εἶναι ὁ Φίγας καὶ ὁ Δὸν Βασίλης.

Νὰ ἡ Σ' ζεῦγος μου.

ΦΙΓ. Ζήτη

ΚΟΜ. Ω! Εὐτυχία μου!

ΡΟΖ. Εὐδαιμονία ἐλθέ ἐξ οὐρανοῦ.

(Ὁ κόμης φιλεῖ τὴν χεῖρα τῆς ΡΟΖΙΝΑΣ, ἐνταυτῷ παρουσιάζεται ἀφῆνης ὁ ΒΑΡΤΟΛΟΣ).

ΣΚΗΝΗ ΟΓΔΟΗ.

ΒΑΡΤΟΛΩΣ, εἰς ἀξιωματικὸς μὲ στρατιώ-
τας καὶ οἱ ἄνω.

ΒΑΡ. Φέρμα ὅλοι. Νά τους ἰδοῖ.

(δεικνύων τὸν ΚΟΜΗΤΑ καὶ τὸν ΦΙΓΑΡΟΝ
εἰς τοὺς στρατιώτας).

ΦΙΓ. Καλῶς ἦλθε, ἱετρεῖ.

ΒΑΡ. Αὐτοὶ εἰν' κλέρτες· συλλάβετέ τους.

ΑΞ. Κύριέ μου, τ' ὄνομά σας ;

ΚΟΜ. Ο Κόμης· Αλμαβίθας ἐγὼ εἰμι.

ΒΑΡ. Τέλος πάντων ἐγὼ ἐγὼ ὅλα τ' ἄδικα.

ΦΙΓ. Εχεις δίκηο νὰ τὸ λές.

ΒΑΡ. (τῷ Δ. Βασίλ.) Μὰ σὺ, κκοῦργε !

Νὰ μὲ προδώσῃς, νὰ πῆς νὰ γίνῃς μάρτυς !

Δ. Β. Αχ ! Δὸν Βάρτολε !

Αὐτὸς ὁ Κόμης, βλέπεις,

Εχει κᾶτι τι στὴν τσέπη,

Κᾶτι προφάσεις ποῦ σοῦ σφαλῇ τὸ στομά.

ΒΑΡ. Κ' ἐγὼ, ἐγὼ τὸ κτῆνος

Γιὰ ν' ἀσφαλίσω αὐτὸν τὸν γάμον

Εἶχα βγάλει τὴ σκάλα ἀπ' τὸ μπαλκόνι.

ΟΔΟΙ. Νά, τί εἶναι ἀνωρελεῖς προφυλάξεις.

ΦΙΓ. Αχ ! πάντα θὰ θυμοῦμαι,

Τέτοιας γιορτῆς τὴ χάρι.

Τὼ σβύνω τὸ ρανάρι,

Δουλεῖς δὲν ἐγὼ πλεῖν !

ΟΔΟΙ. Μὰ ζῶ μες πίστις κ' ἔρω

Νὰ ἦναι καὶ γαρχ.

ΧΟΡ. Μὰ ζῶ σας πίστις κ' ἔρω

Νὰ ἦναι καὶ γαρχ.

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΤΡΙΤΗΣ ΠΡΑΞΕΩΣ.

Γεωργίου
Αναμνηστικός
Η ΝΤΑΓΚΑ

ΚΩΜΩΔΙΑ ΑΣΤΕΙΟΤΑΤΗ

ΕΙΣ ΠΡΑΞΙΝ ΜΙΑΝ

ΥΠΟ

ΕΜΜ. ΛΟΡΑΝΔΟΥ.

Αρ. ΕΙ6 7489

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ ΜΙΧΑΛΟΠΟΥΛΟΥ.

1889.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βερόιας

8

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ΣΚΗΝΗ Α'.

Αἴθουσα ἐν τινι ξενοδοχείῳ.—Τράπεζα ἐν τῷ μέ-
σῳ, ἐφ' ἧς ὑπάρχουσι φαγητὰ καὶ φιάλαι οἴνου.—
Ἐνθεν καὶ ἔνθεν ἀνάκλιντρα. Σερβιτσιάλης, Νυστέ-
ρης, Βεντούζας καὶ Γιάννους, κάθηνται πέριξ τῆς
τραπέζης καὶ εὐθυμοῦσι.

Σερβ.—(ὕψωνων τὸ ποτήριόν του) Ζήτω ἡ ἐπι-
δημία!

Ὅλοι.—(Ἐγείρονται καὶ ὑψώνουσι τὰ ποτήριά
των.) Ζήτω!!

Σερβ.—Ζήτω ἡ χρυσῇ ἐποχῇ τῶν φαρμακο-
ποιῶν!

Ὅλοι.—Ζήτω!

Σερβ.—Ζήτω ὁ Δάγγειος πυρετὸς, ὁ ξεψωριάσας
καὶ χρυσώσας τὰ θυλάκια τῶν φαρμακοποιῶν καὶ ἱα-
τρῶν...

Βεντ.—Προπίνω ὑπὲρ τῆς παρατάσεως τοῦ Δαγ-
γείου πυρετοῦ καὶ ὑπὲρ τῆς ἐπεκτάσεώς του εἰς ὅλην
τὴν πόλιν.

Ὁ λ ο ι. — (Συγκρούουσι τὰ ποτήριά των.) Ἀμήν !

Ν υ σ τ. — Εὐχομαι ὑπὲρ τῆς μακρᾶς ἀναρρώσεως ἐκάστου ἀσθενοῦς καὶ ὑπὲρ τῆς καταπόσεως ἀναριθμητῶν φιαλῶν γιάννους !

Γ ι ᾶ ν. — Εὐγε ! εὐγε ! Ζήτω τὸ γιάννους ! Ζήτω τὸ καθαρτικὸν καὶ ἀλάνθαστον καθάρσιον ! Ζήτω ὁ πλοῦτος, ἡ δόξα, ἡ τύχη, ἡ εὐδαιμονία τῶν φαρμακοποιῶν ! Ζήτω, τέλος, τὸ ξελαφρῶνον καὶ καθαρίζον τοὺς στομάχους καὶ τὰ ἔντερα. Ζήτω τὸ γιάννους ! Ζήτω ἡ Πανάκεια !

Β ε ν τ. — Ἀγαπητοὶ συνάδελφοι, δύο ἔτη ἴάν δι-
αρκέσῃ τὸ Δαγγεῖον αὐτὸ χρυσωρυχεῖον σᾶς ὑπόσχο-
μαι νὰ ὑπερβῶμεν ὅλους τοὺς τραπεζίτας.

Ν υ σ τ. — Μάλιστα ὅλους, ὅλους, ἅπαντας καὶ ἀ-
παξάπαντας καὶ τὸν Ρόσχιλδ ἀκόμη.

Σ ε ρ β. — Θὰ γίνωμεν Κροῖσοι !

Β ε ν τ. — Θὰ γίνωμεν ὁλόχρσοι ! Ἐβίβα, ἔξω ὑ-
γεία καὶ μέσα Ντάγκα !

Σ ε ρ β. — Μὰ τὸν Ἱπποκράτην, σᾶς ὑπόσχομαι δέ-
κα γεύματα εἰς τὴν ἐξοχήν, ἴάν συμβῶσιν ἐξή-
κοντα ὑποτροπὰς εἰς τοὺς πελάτας τοῦ φαρμα-
κείου μου.

Ν υ σ τ. — Ὅχι ! Ἐγὼ εὐχομαι ἐν ἄλλο πλέον ἐπι-
κερδῆς.

Ὁ λ ο ι. — Τί ; τί ;

Ν υ σ τ. — Νὰ προσβληθῶσι τὰ τρία τέταρτα τῶν
ιατρῶν ἐκ πολυημέρου Δαγγείου πυρετοῦ.

Β ε ν τ. — Καὶ τότε, ποῦ τὸ κέρδος ;

Ν υ σ τ. — Ἀφθονον, ἀπειρον. Ἀκούσατε. Ἐκα-
στος ἱατρός, ἢ ἕκαστον φαρμακεῖον δὲν ἔχει τοὺς !

ατρούς του ! ἐξ ἐκάστης συνταγῆς δὲν λαμβάνουσιν οἱ ἱατροὶ τόσον ἐπὶ τοῖς ἑκατόν :

Ὁ λ ο ι. — Ἐ ! λοιπόν :

Ν υ σ τ. — Λοιπόν, ὅταν προσβληθῶσι τὰ τρία τέταρτα τῶν ἱατρῶν, θὰ περιορισθῶσιν αἱ συνταγαὶ εἰς τὸ ἓν τέταρτον. Τὰ φαρμακεῖα τοῦ ἐνὸς τετάρτου τῶν ἱατρῶν, δὲν θὰ προφθάνωσι νὰ ἐκτελῶσιν ὅλας τὰς συνταγὰς τῶν. Θὰ ἀναγκασθῶσι λοιπόν οἱ ἀσθενεῖς νὰ στέλλωσιν εἰς τὸ τυχόν φαρμακεῖον, τὰς διατάξεις τῶν ἱατρῶν· ὡς ἐκ τούτου θὰ ἐπέλθῃ μία γενικὴ σύγχυσις, ἐκ τῆς ὁποίας θὰ ὠφεληθῶμεν ἡμεῖς τὰ τρία τέταρτα τῶν φαρμακοποιῶν ἐκ τῶν ἱατρῶν μας, οἵτινες θὰ χάσωσι τὰ δικαιώματά των. Ἐ ! τί λέγετε, δὲν σᾶς ἀρέσει τὸ κέρδος αὐτό :

Ὁ λ ο ι. — Εὖγε ! Θεῖον ! ἐξαίρετον !..

Β ε ν τ. — Προπίνω, φίλτατε συνάδελφε Νυστέρη, ὑπὲρ τῆς εὐχῆς αὐτῆς...

Σ ε ρ β. — Καὶ ἐγώ, καὶ ἐγώ ! Κάτω οἱ ἱατροὶ μας ἀπὸ Ντάγκα !

Ὁ λ ο ι. — Κάτω, κάτω οἱ Ντοτόροι πρὸς ὄφελος τῶν φαρμακοποιῶν !

Σ ε ρ β. — Καὶ χρυσοῖον ἄφθονον εἰς τὰ θυλάκιά μας.

Ὁ λ ο ι. — Ἀμήν !

Σ ε ρ β. — Ζήτω ἡ εὐτυχὴς ἐποχὴ τῶν φαρμακοποιῶν καὶ κάτω ὅλος ὁ κόσμος ἀπὸ Ντάγκα !

Ν υ σ τ. — Ἀπ' τὸ στόμα σου καὶ στοῦ Θεοῦ τ' αὐτί, ἀγαπητέ μου Σερβιτσιάλη !

Β ε ν τ. — Εἶθε ! εἶθε ! Ζήτω ἡ Ντάγκα ! Ζήτω ἡ μέθη ! Ζήτω τὸ κέρδος καὶ κάτω ὅλη ἡ ὑφήλιος ἀπὸ Ντάγκα !...

ΣΚΗΝΗ Β'.

ΞΕΝΟΔΟΧΟΣ ΚΑΙ ΟΙ ΑΝΩΤΕΡΩ.

Ξε ν.— (ἀσθμαίνων) Ἐνα γιατρό, ἕνα γιατρό... βοήθεια... βοήθεια... Ντάγκα, Ντάγκα μᾶς ἐπλάκωσε...

Βε ν τ.— Ποῖον; ἐσέ; ἀμέσως καθάρσιον δέκα φιάλας γιάννους εἰς τὴν στιγμὴν.

Ξε ν.— Ὅχι, ἀδελφὲ, ἐμέ, ἕνα ἐπιβάτην!

Νυ σ τ.— Ἀμέσως φέρε τον ἐδῶ, ἐγὼ ἀναλαμβάνω τὴν θεραπείαν του.

Γι ά ν.— Κύριε ξενοδόχε, ἐὰν ἐπιθυμεῖτε τὴν θεραπείαν τοῦ ἀσθενοῦς σας, ἀναθέσατέ τον εἰς ἐμέ.

Βε ν τ.— Κύριε ξενοδόχε, ἐγὼ ἔχω προτεραιότητα ἐπὶ τοῦ ἀσθενοῦς σας, κατὰ συνέπειαν οὐδεὶς δικαιοῦται νὰ μοὶ τὸν ἀφαιρέσῃ.

Νυ σ τ.— Κύριε ξενοδόχε, τὸ ἰδικόν μου γιάννους εἶναι πλέον ἐνεργητικὸν καὶ πλέον εὐκοίλιον καὶ ἀπὸ τὰ πλέον φρέσκα τοῦ ξενοδοχείου σου φαγητά.

Ὁ λ ο ι.— Κύριε ξενοδόχε . . .;

Ξε ν ο δ.— Μὲ ξεκουφάνετε! Βρὲ ἀδελφὲ, εἶναι κανεὶς ἀπὸ σᾶς ἱατρός, αὐτὸ θέλω νὰ μάθω.

Βε ν τ.— Ἰατρός; τίς τολμᾷ ν' ἀναφέρῃ περίῃατρων, ἐνώπιον τῆς ἀξιοσεβάστου γενειάδος τῶν φαρμοκοποιῶν; Ἡμεῖς εἴμεθα τὸ πᾶν!

Νυ σ τ.— (μετ' ἐμράσεως) Γιάννους!

Ξε ν.— (ἀπορῶν) Τί πρᾶγμα!

Βε ν τ.— Γιάννους!

Ἑ ε ν.— Βρὲ ἀδελφὲ, ὁ ἄνθρωπος πεθαίνει.

Γ ι ᾱ ν.— Γιάννους!

Ἑ ε ν.— Τὸν ἐπέθανε ἡ Ντιάγκα! καταλαβαίνετε ρωμαϊκὰ ἢ θέλετε νὰ φέρω Χιώταις; . .

Ν υ σ τ.— Γιάννους! τὸ συντελεστικώτερον φάρμακον κατὰ τῆς ἀσθενείας αὐτῆς. Δοκιμάσατε πρῶτος, κύριε, καὶ θὰ πεισθῇτε περὶ τῆς μεγάλης ἐνεργείας του.

Β ε ν τ.— Μὰ τὸν Γαληνὸν, οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν θὰ δυνηθῇτε νὰ κρατηθῇτε.

Ἑ ε ν.— Νὰ μὴ κρατηθῇτε σεῖς καὶ ὅλο σας τὸ σόϊ. Εἴσθε εἰς τὰ σωστά σας, ἢ δὲν βλέπετε τὴ μύτη σας ἀπ' τὸ κρασί; Ἐγὼ δὲν εἶμαι ἄρρωστος, ἀλλ' ἕνας ἐπιβάτης μου! 'πήρατε κάβο. . .

Ν υ σ τ.— Γιάννους!

Ἑ ε ν.— Γνωρίζετε κανένα ἰατρὸν;

Β ε ν τ.— Γιάννους!

Ἑ ε ν.— Μήπως εἶναι κανεὶς ἀπὸ σᾶς;

Γ ι α ν.— Γιάννους.

Ἑ ε ν.— Νὰ σᾶς βράσω.

Β ε ν τ.— Τρέχω εἰς τὸ φαρμακεῖον νὰ σᾶς φέρω τρεῖς δωδεκάδας.

Ἑ ε ν.— Μπᾶ νὰ σᾶς πάρῃ ἡ ὀργή! Σεῖς δὲν πέρνετε ἀπὸ λόγια.

Ν υ σ τ.— Εἶναι ἀδύνατον! πρέπει νὰ σᾶς φέρω καὶ ἐγὼ ἐξ δωδεκάδας γιάννους.

Ἑ ε ν.— Νὰ τὸ πάρῃς ἐσὺ, γιὰ νὰ λούσῃς καὶ τὰ γένηια τῶν συντρόφων σου.

Γ ι α ν.— Πρέπει ἐπὶ τοῦ ἀσθενοῦς σας, νὰ δοκιμάσω καὶ ἐγὼ ὀλίγας φιάλας γιάννους.

Ξε ν. — Καλλίτερα νά τὸ δοκιμάσης στὸν ἑαυτ
σου γιὰ νά τὸ καταλάβῃς εὐκολώτερα.

Σε ρ β. — Καί τὸ ἰδικόν μου γιάννους, τί θὰ γίνη,
κύριε ; Πρέπει νά δοκιμάσῃ ἐξ ὧδεκάδας τοῦλάχισ-
στον καί ἐκ τοῦ ἡμετέρου ὁ ἀσθενής σας.

Ξε ν. — Πηγαίνετε εἰς τὸν διάβολο, καί ἀφή-
σατέ με νά εὕρω κανένα ἱατρόν.

Βε ν τ. — Ἀδύνατον· πρέπει νά σᾶς δώσωμεν ἄρτ
κετὰς φιάλας γιάννους.

Ξε ν. — Βρὲ ἀφήσατέ με νά μὴ κάμω κανένα
φονικό ! πηγαίνετε εἰς τὴν ὀργή τοῦ Θεοῦ.

Βε ν τ.)

Νυ σ τ.)

Γι ο ν.)

Σε ρ β.)

μετ' ἐμφάσεως) Γιάννους, Γιάννιμπος

Ξε ν. — (ἀρπάζει τὴν ἐπὶ τῆς γωνίας κειμένην
ἀμβρέλλαν καί τοὺς κτυπᾷ.) Εὐλο κεφάλιμπος !
γιάννους, γιάννους, γιάννους, γιάννιμπος.

Ὁ λ ο ι. — Φείσθητι κεφάλιμπος ! ὦχ, ὦχ, ὦχ ! . .
(ὁ Ξενοδ. τοὺς κτυπᾷ καί ἐξέρχεται.)

Βε ν τ. — Ὁ ἄβυλιος, ὁ ἐλεεινὸς μοῦ κατεσύντριψε
τὴν σπονδυλικὴν στήλην θά τὸν ἐκδικηθῶ φρι-
κτά . . Βοήθεια. . βοήθεια, ἄχ ! . . (ἐξέρχεται κλαίων
καί χωλαινών.)

Νυ σ τ. — Μοῦ μετετόπισε τὸν νωτιαῖον μυελόν·
θά τὸν . . . θά τὸν . . . θά τὸν ποτίσω γιάννους (φεύ-
γει.)

Γι ά ν. — Φίλτατε Σερβιτσιάλη, αἰσθάνεσαι τί-
ποτε ! . . .

Σ ε ρ β.— Γουργουρισμούς εἰς τὴν κοιλίαν καὶ ἀρκετὴν ἐξάτμησιν τῶν κάτω χωρῶν.

Γ ι ἄ ν.— Εἶναι προειδοποίησις μελλούσης ραβδοκαταιγίδος· μόνον ὥς ἀπέλθωμεν.

(ἐξέρχονται)

ΣΚΗΝΗ Γ'.

ΕΒΕΝΟΔΟΧΟΣ — ΕΦΑΜΛΕΗΣ ΚΑΙ ΕΦΗΠΙΟΥ

Ξ ε ν.— Μὰ, κύριοι ἰατροί! ἐγὼ ἔνα προσκάλεσα· τί μοῦ κονθαληθήκατε καὶ οἱ δύο...

Ἐ φ α μ.— Μὲ προσκαλέσατε, κύριε.

Ἐ φ ί π.— Μοὶ ἐνεύσατε νὰ σᾶς ἀκολουθήσω, κύριε.

Ξ ε ν.— Ἐγώ:

Ἐ φ ί π.— Μάλιστα, μοὶ ἐκλείσατε τὸν ἀριστερὸν ὀφθαλμόν σας.

Ξ ε ν.— Λάθος τὸ κατάλαβες, γιαντρέ μου. Ἐγὼ τὸν κύριον ἐφώναξα. (δεικνύει τὸν Ἐφ. μ.)

Ἐ φ ί π.— Καὶ ἐμὲ μὲ ἐκκλέσατε διὰ τοῦ ὀφθαλμοῦ.

Ξ ε ν.— Πάσχω ἀπὸ νευρικά, ἀδελφέ μου, καὶ ἀνοιγοκλείουνε τὰ καπάκια τῶν ματιῶν μου.

Ἐ φ ί π.— Λοιπὸν ὥς παρατηρήσωμεν καὶ οἱ δύο τὸν ἀσθενῆ.

Ξ ε ν.— Κάμψτε ὅ,τι θέλετε, Ντοτόροι μου. Νὰ σᾶς 'πῶ ὅπως ἔνα μυστικό.

Ἐ φ α μ. καὶ Ἐ φ ί π.) (τὸν πλησιάζουν) Τί, τί:

Ξ ε ν.— Μιὰ Κούρα θὰ πληρώσω.

Ἐ φ α μ. καὶ Ἐ φ ί π.) Ἄ! Ἄ!

Ξ ε ν.— Ἐ, ἂν σᾶς ἀρέσῃ! ἀλλέως ἀνοίξτε τὸ

πανί σας καὶ τραβᾶτε ἀνοικτά. Εγὼ ἓνα γιαντὶ θέλω.

Ἐφ' α. — (τῷ Ἐφ' ι. π.) Μὰ κύριε, ἐμὲ προσεκάλεσεν ὁ κύριος.

Ἐφ' ι. π. — Κύριε, ἐλθσμονήσατε ἵσως νὰ καθαρίσσητε σήμερον τὰ ῥματοῦάλα σας καὶ παρουσιάζονται εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς σας πράγματα ἀνύπαρκτα· διότι ἐμὲ προσεκάλεσεν ὁ κύριος.

Ἐφ' α. — Ὑμεῖς, ἵσως θὰ ἐπήρατε χθὲς τὴν ἐσπέρας περισσότεραν δόσιν μαστίχης καὶ οἱ ὀφθαλμοί σας εὐρίσκονται σήμερον ἐν ὁμιχλώδει καταστάσει.

Ὁ κύριος προσεκάλεσεν ἐμὲ.

Ἐφ' ν. — Γιὰ νὰ σᾶς ῥπῶ, θὰ μαλώσετε τώρα;

Ἐφ' ι. π. — (τῷ Ἐφ' α. μ.) Μέθυσος εἶσαι σὺ, τζαρλατάνε.

Ἐφ' α. μ. — Τζαρλατάνος καὶ μπόγχιος εἶσαι σὺ, ἀγύρτη.

Ἐφ' ι. π. — Ἡξεύρεις πῶς σοῦ χαλῶ τὴν προτομήν σου, ρακοπατέρα!

Ἐφ' α. μ. — Τίνος, βρέ κομπογιαννίτη, θὰ χαλάσης τὴν προτομήν; (τὸν κτυπᾷ καὶ τὸν λακτίζει) Ἰδοὺ λοιπὸν, νὰ μάθης.

Ἐφ' ν. — Βρέ θὰ σᾶς πάρῃ ὁ διάβολος! Θὰ πιᾶσω τὸν ἓνα καὶ θὰ κτυπῶ τὸν ἄλλο. Θὰ καθήσετε ἡσυχᾷ;

Ἐφ' ι. π. Κλωτᾶς βλέπω, μουλᾶρι· στάσον λοιπὸν νὰ σὲ ξιστρήσω. (τὸν κτυπᾷ).

Ἐφ' α. μ. — Καὶ ἐγὼ νὰ σὲ πεταλῶσω. (συμπληρώνεται).

Ξενοδ. — (παρεμβαίνων νὰ τοὺς χωρίσῃ κτυπᾷται). Ἄχ! ἄχ! . . . Δὲν εἶμαι ἐγὼ, λάθος κάμετε.

Ἐφαμ. (τῷ Ἐφίπ). — Καλὰ ταῖς ἔφαγες, γομάρι. . .

Ἐφίπ. — Καί σὺ δὲν πῆγες πίσω, μουλάρι.

Ξενοδ. — Ἐγὼ, τί ἔφταιγα ὅς αὐτὸ τὸ ταβατοῦρι, γλάρου; Πηγαίνετε λοιπὸν στὸ διάβολο, νὰ μὴ σᾶς βράσω τὰ διπλώματά σας.

Ἐφαμ. — Καί ὁ ἀσθενής; τίς θὰ τὸν παρατηρήσῃ;

Ἐφίπ. — Ἐγώ!

Ἐφαμ. — Καί θὰ πληρωθῶ ἐγώ!

Ξενοδ. — Ἐπεῖς λιπὸν, δὲν ἔχετε σκοπὸν οὔτε νὰ συμφωνήσητε, οὔτε νὰ ξεκουμπισθῇτε! καλὰ λοιπὸν κυττάξετε τὸν ἄρρωστον καὶ ἐγὼ ξεύρω παῖδον θὰ πληρώσω.

Ἐφαμ. καὶ Ἐφίπ. — Ποῖον; ποῖον; τὸ λοιπὸν;

Ξενοδ. — Ἐκεῖνον ποῦ θὰ προτιμήσῃ ὁ ἄρρωστος.

Ἐφίπ. — Ἐστῶ, συμφωνῶ.

Ἐφαμ. — Κ' ἐγὼ τὸ παραδέχομαι.

Ξενοδ. — Καθήσατε λοιπὸν φρόνιμα καὶ ἐγὼ πηγαίνω νὰ φέρω τὸν ἄρρωστο (φεύγει).

ΣΚΗΝΗ Δ'

ΕΦΑΜΑΣΗΣ — ΕΦΙΠΠΟΥ.

Ἐφαμ. — Λυπούμαι, φίλτατε συνάδελφε, διὰ τοὺς ραβδισμούς, οὓς ἐφιλοδωρήθη πρὸ μικροῦ ἢ ράχη σου.

Ἐφίπ. Καί τὰ δικά σου τὰ πλευρά δὲν χώνευσαν ὀλίγας, φίλτατε γατρί.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΒΕΡΟΝΙΚΗΣ

Ἐφ α μ. — Ἐπρεπε νά μὴ ἀναμιχθῇ ὁ Ξενοδόχος καὶ θὰ σ' ἐδιόρθωνα καλὰ.

Ἐφ ί π. — Ἄν θέλῃς ξαναρχίζομεν.

Ἐφ α μ. — Τί νά σοῦ κάμω ποῦ ἐλησμόνησα, Δόκτορα, νά πάρω τὸ ραβδί μου, ἀλλέως θὰ ἡσθάνετο ἡ ῥάχισ σου, ὅ,τι αἰσθάνεται τὸ δέρμα τοῦ γαιῖδάρου ἀπὸ τοῦ γαιῖδουριάρη τὸ ραβδί.

Ἐφ ί π. — Γιὰ περιώρισε τὴ γλῶσσά σου, χασάπη, μὴ σέ πάρ' ὁ διάβολος.

Ἐφ α μ. — (μὲ θυμόν.) Τὴν ἰδικήν σου νά περιορίσης, κούτσουρο!

ΣΚΗΝΗ Ε'.

ΞΕΝΟΔΟΧΟΣ—ΤΕΝΤΩΜΕΝΟΣ, ΦΟΥΣΚΩΜΕΝΗ
ΚΑΙ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΙ.

(Εἰσέρχεται ὁ Ξενοδόχος φέρων ἐπὶ τῆς ράχιώς του τὸν Τεντωμένον καὶ ἀκολουθούμενος ὑπὸ τῆς Φουσκωμένης ὀδυρομένης.— Ο Ξενοδόχος ἀκούσας τὰς τελευταίας ἀνταλλαγαίσας ὕβρεις τῶν ἱατρῶν, ρίπτει τὸν Τεντωμένον ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου καὶ ἀποτείνεται μὲ θυμόν πρὸς τοὺς ἱατρούς).

Ξ ε ν. — Ἄ! τὸ παραξηλώσατε, γιαιοτροί! Εἰδῶ ὁ ἄνθρωπος πεθαίνει καὶ ἐσεῖς μαλώνετε ὅσάν πετινοί.

Τ ε ν τ. — Ἀχου τὸ κεφάλι μου! . . ἄχου τὰ ποδάρια μου . . . πάω, πεθαίνω . . . χάνομαι . . .

Φ ο υ σ κ. — Ἀχου, Τεντωμένε μου, τί σοῦ ἦτανε γραφτὸ νά πάθῃς . . . ἃ, ἃ! ἃ! . . .

(Αμέσως οἱ δύο ἱατροὶ τοῦ ἀρπάζουν τὰς χεῖρας.)

Ἐφ α μ. — Τί αἰσθάνεσθε:

Τεντ. — Κοψίματα !

Έφίπ. — Έχετε ὄρεξιν ;

Φουσκ. — Οὔτε νερό, γιατρέ μου, ἔβαλε ἀπὸ προ-
χθές στὴ μύτη τοῦ ἀπὸ κάτω.

Έφαμ. — Ἡ κεφαλὴ, πῶς εἶναι.

Τεντ. — Πονεῖ, γιατρέ μου, καὶ βγάζει φλόγα
σὰν φουγάρο βαποριοῦ.

Έφαμ. καὶ Έφίπ. Τὰ πόδια σας, ἡ μέση ;

Τεντ. — Σὲ ποιόνε ἀπὸ τοὺς δύο ν' ἀποκριθῶ,
γιατροί μου !

Φουσκ. — (πίπτουσα ἐπὶ τοῦ πρὸς τὰ ἀριστερὰ
ἀνακλίντρου.) Ἄ ! τὸ κεφαλάκι μου ! . . τὸ κεφαλάκι
μου . . . πάω χάθηκα, μ' ἐκτύπησεν ἡ Ντάγκα.

Έφαμ. — Σὰς τὸν παραχωρῶ, συνάδελφε, διότι ἡ
παρουσία μου εἶναι ἀναγκαῖα βλέπετε ἐκεῖ. (τρέχει
πρὸς τὴν Φουσκωμένην.)

Τεντ. — Ἄχ ! Φουσκωμένη μου . . τὴν ἔπαθες,
στὴν ἐκόλησα, πουλί μου.

Έφαμ. — (Τῇ Φουσκ.) Τί αἰσθάνεσθε ;

Φουσκ. — Τὸ κεφαλάκι μου, γιατρέ μου.

Έφίπ. — (Τῷ Ξενοδ.) Έχετε ἄλλο χαρτί ;

Ξενοδ. — Πηγαίνω νὰ σοῦ φέρω. (ἰδίᾳ) Μωρέ,
γιατροὺς ποῦ φρόνισα, οὔτε χαρτί δὲν ἔχουνε γιὰ ρε-
τσέταις.

Έφαμ. — (Τῇ Φουσκωμ. κρατῶν πάντοτε τὴν
χεῖρά της.) Ὅταν κοιμᾶσθε, ρογχαλίζετε διόλου ;

Φουσκ. — Ὅτα ν φάγω φασούλια, μοῦ παραπο-
νεῖτε τὸ πρῶτ' ὁ ἄνδρας μου, δὲν ἔξέρω ὅμως διατί.

Έφαμ. — Πταρνίζεσθε διόλου ;

Φουσκ. — Σὰν κρῦν λογιῶν τὴν μύτη μου βέροισας

Ἐφ α μ. — Ἡ ὁρεξίς, πῶς εἶναι ;

Φ ο υ σ κ. — Οὔ, γιαντρέ μου, ἄλλο τίποτε! Χωνεύω μὲ συμπάθειο ὅ,τι καὶ ἂν βρεθῇ.

Ξ ε ν. — (εἰσερχόμενος καὶ προσφέρων τῷ Ἐφίπ. που χάρτην). Ὅρίστε τὸ χαρτί, γιαντρέ.

Τ ε ν τ. — (τῷ Ἐφίπ.) Τί λές, γιαντρέ μου, θὰ γλυτώσω τὸ τομάρι μου ;

Ἐ φ ί π. Ἡ ἀσθενείᾶ σας εἶναι σοβαρά ! χρειάζεται ὑπομονή, καρτερία καὶ συχναὶ ἐπισκέψεις ἰατροῦ.

Ἐ φ α μ. — Κύριε ξενοδόχε, ἀκούσατε τί ἀπαιτοῦνται διὰ τὴν θεραπείαν τῆς ἀσθενοῦς.

Ἐ φ ί π. — (τῷ Ἐφ α μ.) Βένια Ντόμινους ! Ἐχω τὸν λόγον. Κύριε ξενοδόχε, διὰ τὸν ἀσθενῆ σας πρέπει νὰ κάμψτε τὰ ἑξῆς. Πρῶτον, νὰ καλύψετε τοὺς πόδας του μὲ εἴκοσιν ὀκάδας πάγον· δεύτερον, νὰ θέσητε ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ ὠτός του ἐξήκοντα ἀβδέλλας καὶ τρίτον, νὰ τῷ δίδετε τρεῖς τῆς ἡμέρας ἀνὰ δύο φιάλας γιάννου. Τὴν συνταγὴν δὲ αὐτὴν νὰ δώσητε εἰς τὸ φαρμακεῖον, ὅπου θὰ λάβητε ἐξακόσια καταπότια καὶ ἐξ αὐτῶν θὰ δίδετε εἰς τὴν ἀσθενῆ ἑβδομήκοντα τὴν ὥραν. Αὐτὰ εἶναι τὰ ἱατρικά.

Ἐ φ α μ. — (τῷ Ξενοδ.) Κύριε ξενοδόχε ! Τοῦ ἀσθενοῦς σας πρέπει νὰ τοῦ θέσητε τριάκοντα ὀκάδας πάγου ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, διακοσίας ἀβδέλλας εἰς τοὺς πόδας καὶ δύο βαθρακοὺς ἐπὶ τῆς ῥάχιδος.

Ξ ε ν. — Μὰ νὰ σοῦ πῶ, γιαντρέ μου ; τὰ γιαντρικά σας βλέπω καὶ δὲν συμφωνοῦν μὲ τοῦ κυρίου ἀπ' ἰδῶ. Δὲν ἔχουνε τὴν ἴδια ἀρρώστια καὶ οἱ δύο ;

Ἐ φ α μ. Ὅχι, κύριε. Τοῦ κυρίου ἡ ἀσθένεια εἶναι

άγγελος πυρετός τριτοβάθμιος, ἐνῶ τοῦ σεβαστοῦ μου
 υναδέλφου ἡ ἀσθενὴς πάσχει ἀπὸ Δάγγειον πρωτο-
 ενῇ.

Ξενοδ. — Ἐτοι πρέπει νὰ ἦναι, ἀφοῦ τὸ λέγε-
 ς, ἐγὼ ὅμως δὲν κατάλαβα κουκουῖτσι, οὔτε ἀπὸ τὸν
 γεννημένο, οὔτε ἀπὸ τὸν ἀγέννητο Δάγγα σου.

Ἐφαμ. — Εἶναι ἐπιστημονικοὶ ὀρισμοί.

Φουσκ. — (τῷ Ἐφαμ.) Γιατρέ μου,] λὲς νὰ τινά-
 ω τὰ πέταλα.

Ἐφαμ. — Ἀπαγε, θὰ σᾶς σώσω. Πρέπει ὅμως νὰ
 ᾶς κάμω ἐβδομήκοντα ἐπισκέψεις καὶ τρία ἱατρικὰ
 ὑμβούλια! (τῷ Ξενοδ.) Πρὸς τὸ παρὸν ὅμως δώσετε
 ἡν συνταγὴν αὐτὴν εἰς τὸ φαρμακεῖον καὶ λάβετε
 ἂ καταπότια, τὰ ὅποια ἀναφέρω. Μετὰ μίαν ὥραν
 ἂ ἐπιστρέψω διὰ νὰ ἶδω ποίαν τροπὴν θὰ λάβῃ ἡ
 ὁσος. Κύριε Ξενοδόχε, εἰς τὸν ἀσθενῆ δὲν θὰ δώση-
 ε οὔτε φαγητὸν οὔτε νερόν.

Τεντ. — Ἀμ' θὰ λυσσάξω, γιατρέ μου.

Ἐφαμ. — Ἐάν συμβῇ τὸ τοιοῦτον δέσατέ τον
 χειροπόδαρα, μέχρι τῆς ἐπιστροφῆς μου.

Τεντ. — (ἐγείρεται καὶ τρέχει) Ἄ! βοήθεια...
 βοήθεια... δὲν θέλω... δὲν ἔχω τίποτε... εἶμαι κα-
 λά... δὲν θέλω νὰ λυσσάξω...

Φουσκ. — Ἄ! ἄ! Τεντωμένε μου... Τεντωμένε
 μου... (τὸν ἐναγκαλίζεται καὶ κλαίει) Τί συμφορὰ
 ᾶς πῦρε (πρὸς τοὺς ἱατροὺς). Ἐξω μπόγιδες...
 ἔξω φονιάδες... Ἄ, Τεντωμένε μου.

Τεντ. — Ἄ, Φουσκωμένη μου, Φουσκωμένη...
 ἄω... χάθηκα... θὰ λυσσάξω καὶ θὰ σὲ δαγ-
 ᾶσω...

Φου σ. — Όχι έμένα, ψυχή μου! τού: για
αυτούς που θέλουν νά μάς στείλουν άναβλα.

Έφ α μ. — Έν όνόματι τής έπιστήμης σās δια
τάττω νά έπαναπέσητε εις τās θέσεις σας και
ήσυχάσητε, άλλέως θά μεταβληθῇ ή άσθενειά σας
εις χολέραν, ήτις θά μεταδοθῇ εις όλην τήν πόλιν.

Φου σ. και Τε ν τ. — (έντρομοι) Εις χολέραν!

Έφ α μ. — Εις χολέραν κεραυνοπληκτοκοθανάτου
φόρον και άνίατον.

Φου σ. — Ά! τά τέντωσα...

Τε ν τ. — Ά! κακάρωτα (πίπτουσιν άμρότεροι
έπί τών ανακλίντρων).

Έφ α μ. — Σās συμβουλεύω λοιπόν νά ήσυχάσητε.

Έφ ί π. — Και νά λάβητε τά σωτήρια φάρμακα
μάς.

Φου σ. — Θα πάρωμε, γιατροί μου, και άκόμη άλλα
τόσα αν όρίζετε.

Τε ν τ. — Θα τά πάρω όλα σε μιά 'μέρα για να
γλυτώσω, γιατροί μου, τή χολέρα.

Έφ α μ. — Κύριε Ξενοδόχε, φρονώ ότι ή έπίσκεψίς
μου έτελείωσε, κατ'ά συνέπειαν σās παρακαλώ
νά με πληρώσητε όπως απέλθω, διότι έχω και άλλους
άσθενείς.

Έφ ί π. — Βένια Ντόμινους! έχω τόν λόγον. Κύριε
Ξενοδόχε, ή ιδική μου έπίσκεψις έτελείωσεν άρ-
χήτερα, ώστε έγώ δικαιούμαι νά προπληρωθώ.

Έφ α μ. — Κουότ τίζσιτις, νόν έστ ρατσιονάμ
πιλεμ.

Έφ ί π. — Είσαθε παράλογος, κύριε. Κάπου
Αγκάδανει Κεντρική Βιβλιοθήκη Βεροίας

- Ξενοδ. — "Ε ! ὦ ; ποῦ νὰ τὰ συμφωνήσετε, ἐγὼ ἔχω νὰ παραγγείλω τὰ γιαιτρικά.
- "Εφίπ. καὶ "Εφαμ. — Κύριε Ξενοδόχε !
- Ξενοδ. — Εἰς τὴν στιγμὴν θὰ ἐπιστρέψω.
- "Εφίπ. — Σᾶς παρακαλῶ τὴν κούραν μου.
- "Εφαμ. — Κύριε, τὴν ἐπίσκεψίν μου.
- Ξενοδ. — Τώρα θὰ ἐπιστρέψω, μὴ φοβῆσθε. . .
- "Εφαμ. καὶ "Εφίπ. — Μὰ τί κανόνι θὰ μᾶς ἔχετε :
- Ξενοδ. — "Α ! μπᾶ ! Θὰ σᾶς πληρώσω καὶ τοὺς δύο.
- "Εφαμ. καὶ "Εφίπ. — Πληρώσατέ μας τὸ λοιπόν.
- Ξενοδ. — Τώρα θὰ ἐπιστρέψω. (φεύγει).
- "Εφαμ. καὶ "Εφίπ. — Κύριε Ξενοδο... ἔφυγεν...
- "Εφαμ. — Αὐτὸ εἶναι αἰσχρὸν καὶ ἄτιμον !
- "Εφίπ. — "Αναίσχυντον καὶ ἀποτρόπαιον.
- Φουσ. — Καλέ, γιαιτροί μου, μὴ συγχύζεσθε καὶ σᾶς κτυπήσ' ἡ Ντάγκα.
- Τεντ. — Ἀλήθεια θὰ νταγκιάσετε, γιαιτροί μου, μὴ συγχύζεσθε.
- "Εφαμ. — Μᾶς περιπαίζετε, ἀγύρται.
- Τεντ. — Μέτρα τὰ λόγια σου, γιαιτρέ, καὶ ἐμεῖς δὲν εἴμαστε ἀργίται, θὰ πληρωθῇτε μὲ τὸ παραπάνω.
- "Εφίπ. — Πότε τὸ λοιπόν :
- Φουσκ. — "Οταν μᾶς ξεκολλήσῃ ἀπὸ πάνω ἡ Ντάγκα.
- "Εφαμ. καὶ "Εφίπ. — Ἀκόμη μᾶς ἐρπαίζετε, καθάρματα ;
- Τεντ. — Σᾶς φαίνεται, γιαιτροί μου,

ΣΚΗΝΗ ΣΤ'.

ΣΕΡΒΙΤΣΙΑΛΗΣ, ΒΕΝΤΟΥΖΑΣ, ΝΥΣΤΕΡΗΣ,

ΓΙΑΝΝΟΥΣ καὶ οἱ προηγούμενοι.

(Εἰσέρχονται μὲ ἀρκετὰς φιάλας ἕκαστος ὑπό
λης καὶ δρομαῖοι). Ποῦ εἶναι . . . ποῦ εἶναι . . .

Ἐ φ α μ. Τί συμβαίνει ;

Ἐ φ ί π. Τί τρέχει ;

Τ ε ν τ. Τί ἐπάθατε ;

Φ ο υ σ κ. Τί ταβατοῦρι εἶναι αὐτό ;

Φ α ρ μ α κ ο π (ὁμοῦ) Ποῦ εἶναι ὁ ἀσθενής σ
(παρατηροῦν τὸν Τεντωμένον). Ἄ ! ἰδοὺ αὐτό
(στρέφουσι πρὸς τὴν Φουσκωμένην) ὦ εὐτυχία,
αὐτή. . . Εὐθὺς μὴ χάνετε καιρὸν εἰς τὴν στιγμήν
Γιάννους.

Τ ε ν τ. — (ἐγείρεται) Μωρὲ πηγαίνετε στὸ δ
βολο νὰ μὴ σᾶς πρήξω - ἅ φανάρια . . (προτε
τοὺς γρόνθους εἰς τοὺς ὀφθαλμούς των).

Φ ο υ σ κ. — (πρὸς τοὺς φαρμακοποιούς, οἵτιν
προσπαθεῖσαι νὰ τῆς δώσωσι γιάννους.) Τραβᾶτε στ
ὀργή, ρεζίληδες, νὰ μὴ σᾶς ξεριζώσω τὰ μουστάκ
Φ α ρ μ α κ ο π ο ι οί. — (ὁμοῦ) Κύριε, κυρία μ

τὸ γιάννους. (προσφέρουσι).

Τ ε ν τ. — Βρὲ ξεφορτωθῆτέ με, παληάνθρωποι
κ' ἐγὼ εἶμαι καλὰ. (ἐγείρεται καὶ περιπατεῖ).

Β ε ν τ. — (πειρᾶται νὰ προσφέρῃ φιάλην τ
εἰς τὴν Φουσκωμένην, πλὴν παρευθὺς τὴν ρίπτει
τὰ γῆς, φέρει τὴν χεῖρα εἰς τὴν κεφαλὴν καὶ πίπτ
ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου.) Κυρία, θὰ σᾶς ὠφελῇσῃ τὸ

άρσιον . . . "Α ! Ντάγκα . . . (κλονίζεται και πί-
τει).

Σ ε ρ β. — Ντάγκα ! ἄχ ! . . κ' ἐμένα . . . (πί-
τει πλησίον τοῦ Βεντούζα).

Ν υ σ τ. — "Ω, δυστυχία, πιάνει καὶ τοὺς φαρμα-
κοποιούς, ἄχ ! . . (πίπτει ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου)

Γ ι α ν. — Συνάδελφε, βοήθεια . . . βοήθεια, καὶ
ἐπίασε . . , ἄχ ! (πίπτει ἐφ' ἐνὸς καθίσματος)

Ἐ φ α μ. — (τῷ Ἐφίπ.) Συνάδελφε εἰς ἔργον . .
ῥέξωμεν . . . προφθάσωμεν . . . Τοὺς φαρμακοποιούς
ἀ σώσωμεν, διότι καταστρεφόμεθα.

Ἐ φ ί π. — Ἀμέσως εἰς βοήθειάν των δράμωμεν.

Φ α ρ μ α κ. — (ὅλοι) Μακράν, μακράν, θὰ μᾶς
πεθάνετε . . . ἔξω, ἀντεροβγάλται . . . ἔξω καὶ σᾶς
ξεύρομεν.

Τ ε ν τ. — (πρὸς τοὺς ἰατροὺς) Τραβάτε ἀνοιχτά!
ἐμεῖς θὰ τοὺς γιατρέψωμε . . .

Φ ο υ σ. — Σταθῆτε νὰ τοὺς κάνουμε νὰ μὴ 'μπο-
ροῦν νὰ σταθοῦνε. (προσφέρουσα τὰς φιάλας εἰς τοὺς
φαρμακοποιούς) Γιάννους . . . Γιάννους . . .

Τ ε ν τ. — Γιάννους. Τενεκέδες ! τραγογένηδες . .
(τοῖς προσφέρει τὰς φιάλας).

Φ α ρ μ α κ. — "Α ! βοήθεια . . . βοήθεια . . . θὰ
μᾶς πεθάνουν. (Τρέχουσι πέριξ τῆς σκηνῆς ἀκολου-
θούμενοι ὑπὸ τοῦ Τεντωμένου καὶ τῆς Φουσκωμένης).

Τ ε ν τ. καὶ Φ ο υ σ κ. — Γιάννους ! Γιάννους, ψυ-
χοβγάλτιδες ! . . .

Φ α ρ μ α κ. — (ὅλοι.) Δὲν εἶναι Γιάννους, εἶναι
θάλασσα . . . ἄ ! χαθήκαμε, βοήθεια . . . (πίπτουσιν
ἐξηντλημένοι εἰς τὰς πρώτας θέσεις των.)

Ἐφ' αὐτοῦ — Σταθῆτε ! πρόκειται περὶ τῆς τεσσάρων φαρμακοποιῶν, καὶ ἡ ζωὴ σας θὰ ῥώσῃ ἂν συμβῇ δυσάρεστόν τι εἰς αὐτοὺς.

Τεντ. — Σὰς τοὺς χαρίζομε, Ντοτόροι, καὶ μπερδέφετέ του σεῖς !

Ἐφ' αὐτοῦ. — (λαμβάνει τὰς χεῖρας τοῦ Βεντο καὶ Νυστέρη.) Τί αἰσθάνεσθε ;

Βεντ. καὶ Νυστέρ. — Ντάγκα ! Ντάγκα ! τοῦ τὰ γιατρικά σου, Δόκτορα.

Ἐφ' αὐτοῦ. — Πρόκειται περὶ τῆς ζωῆς σας. Σελτσιουμ.

Ἐφ' ἑαυτοῦ. — (ὁμοίως λαμβάνει τὰς χεῖρας τοῦ Νυστέρη καὶ Σερβιτσιάλη) Τί αἰσθάνεσθε ;

Σερβ. — Ὅρεξιν νὰ σέ βρίσῃ, Δόκτορα, διότι θέλεις νὰ γελάσῃς καὶ τοὺς συνενόχους σου.

Νυστέρ. — Μὰ μήπως ἔξυρῃς τίποτε νὰ τὸ πῶ ;

Ἐφ' ἑαυτοῦ. — Σελέντσιουμ ! Σιωπή. (ἐνῶ κρατεῖ τὰς χεῖρας τῶν ἀσθενῶν, ἀφίνει αὐτὰς αἰφνης καὶ φέρει τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς.) Ὁ ἄνθρωπος... χάθη... ἡ Ντάγκα πιάνει τὴν τῶρα καὶ γιατρούς (πίπτει ἐπὶ ἑνὸς καθίσματος)

Ἐφ' ἑαυτοῦ. — Εἰς τὰ πόδια, διότι μοὶ φαίνεται πᾶσι δὲν θὰ τὴν γλυτώσω οὐδ' ἐγώ... (ἄρπάζει τὸν πῖλον τοῦ καὶ κινεῖται νὰ ἐξέλθῃ, ἀλλ' αἰφνης ἵσταται καὶ φέρει τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ μετώπου.) Ὁ ἄνθρωπος... συνδελφε, θὰ κάμωμεν παρέα... μοὺ τὴν κόλλησας. (πίπτει ἐπὶ τοῦ προτυχόντος καθίσματος.)

Τεντ. — Μωρέ, ὅλοι πέσανε ψαθί ! ποῖος διάβολος θὰ τοὺς γιάτρει τῶρα, Φουσκαμένη μου !

Φοῦσ.— Ἐμεῖς! μ' ἐκεῖνα ποῦ μᾶς διορίσανε τὰ ατρικά.

ΣΚΗΝΗ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ.

ΞΕΝΟΔΟΧΟΣ ΚΑΙ ΟΙ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΙ.

(Ὁ Ξενοδόχος εἰσέρχεται μὲ πολλοὺς ἀνθρώπους ἔροντας ἐπὶ τῶν νώτων σάκκους τῶν προσδιορισθένων φαρμάκων, ἑτέρου τοῦ πάγου καὶ φιάλας πλήρεις ἀβδελλῶν. Οἱ ἀχθοφόροι ἀφίνουσιν αὐτοὺς ἐπὶ τῆς σκηνῆς καὶ ἀναχωροῦσι.)

Ξενοδ.— Μνήσθητί μου, Κύριε! Καλὲ τί εἶναι οὗτο!...

Φαρμακ. καὶ Ἰατρ.— Ντάγκα! Ντάγκα! τᾶγκιμπους!...

Ξενοδ.— Ἐσεῖς μοῦ κάματε σπητάλιο τὸ Ξενοδοχείό μου;...

Τεντ.— Ἀ! εἰς τὴν ὥρα ἐπάνω πρόφθασε. Ἐ-
α, ἔλα, φέρε τὰ γιατρικά νὰ τοὺς γιατρέψωμε.

Ξενοδ.— ὦ, κύριε Τεντωμένε! κᾶτι μοῦ σηκώ-
θηκες;

Τεντ.— Μοῦ ἔφυγε ἡ Ντάγκα! πάει τὴν ξερί-
ωσα ἀπὸ ἑπάνω μου.

Φοῦσ.— Τὴν ἐπουλήσαμε μὲ ἐκπесμό εἰς τοὺς
γιατρούς.

Τεντ.— Ἰδέ τους τί ἐπάθανε, (δεικνύει τοὺς φαρ-
μακοποιούς καὶ ἰατρούς.)

Ξενοδ.— Καλὲ, κυρία Φουσκωμένη, καὶ ἐσὺ ση-
κώθηκες;

Φοῦσ.—Μοῦ 'φυγε τὴν ἐγλύτωσα! καὶ ἐμ
καὶ τοῦ Τεντωμένου ξεκολλήθηκε.

Ξενοδ.—'Αμὲ αὐτοὺς τώρα τί θὰ τοὺς
μῶμε;

Τεντ.—Νὰ τοὺς γιαιτρέψωμεν.

Φοῦσ.—'Αλήθεια, γιὰ νὰ μὴ πετάξωμε
γιαιτρικά.

Φαρμακ.—(ἔντρομοι) 'Α! βοήθεια... δὲν
λομεν...

Ἰατροί.—(ἐγείρονται ἔντρομοι) Μακρὰν
κράν μας, τέρατα!... βοήθεια, γειτόνοι...

Ξενοδ. Τεντ. καὶ Φοῦσ. (ἐξάγουσιν ἐκ τῶν
σάκκων οἱ μὲν πάγον, οἱ δὲ φιάλας φαρμάκων, καὶ
προσπαθοῦσι νὰ τὰ δώσωσιν εἰς τοὺς φαρμακοποιούς
καὶ ἰατρούς, ἐκεῖνοι δὲ ἀνθίστανται). 'Εμεῖς αὐτοὶ
δὲν τ' ἀκοῦμε θὰ σᾶς γιαιτρέψωμε.

Φαρμακ. καὶ ἰατροί.—Θὰ μᾶς πεθάνετε!
τρέξατε, προφθάσατε... πολῖται, στρατιῶται!

Ξενοδ.—Βρὲ γιὰ σταθῆτε!... Τί φωνάζετε
(πρὸς τοὺς ἰατρούς). Εσεῖς δὲν διορίσατε τὰ γιαι
τρικά;

'Εφ.π.—Ναί· ἀλλ' εἶναι ὅλα ἀκατάλληλα.

'Εφ.μ.—Διότι ἡ ἀσθένεια αὕτη μᾶς ἤλθε ἀπὸ
τὰς 'Ινδίας καὶ εἰς ἡμᾶς εἶν' ἄγνωστος.

'Εφ.ίπ.—'Ὡστε μεταχειριζόμεθα φάρμακα διὰ
ἀφορα, διὰ νὰ κατορθώσωμε νὰ εὕρωμεν, ποῖον
ὅλων εἶναι τὸ καταλληλότερον.

Ξενοδ.—Δηλαδή; γυρεύετε νὰ μάθετε μπαρ
πέριδες εἰς τοῦ κασίδη τὸ κεφάλι· εἰ; καὶ ἀντὶ νὰ
κάμετε αὐτὸ, φευτοσοφοπερήφανοί μου δόκτορες, δὲ

ἔφατε ἐκεῖ ποῦ μᾶς κουβαλήθηκε αὐτὸ τὸ πεσκέσι,
 σᾶς γράφουνε τί γιαντρικὸ μεταχειρίζονται κατὰ
 τὴν πειρασμοῦ αὐτοῦ; Ὅρσε λοιπὸν σὴν γιαντροσύνη
 σ, τενεκέδες! (τοὺς φασκελλώνει).

Φοῦσκ. — Ἄ! τοὺς ρεζίληδες! τί θὰ τραβοῦ-
 με ἂν πέρναμε τὰ βρωμογιαντρικά τους! Τὰ ῥά-
 κ θὰ σᾶς βγάλω, κομπογιαννίτες! τζαρλατάνοι.
 ὁμᾶ κατ' αὐτῶν καὶ ἐμποδίζεται ὑπὸ τοῦ Τεντωμέ-
 νου.)

Τεντ. — (Τῇ Φοῦσκ.) Στάσου νὰ τοὺς ποτίσωμε
 γιαντρικά

Φοῦσκ. — Ναί, καὶ ὕστερα νὰ τοὺς καπνίσωμε
 ἄχυρα.

Φαρμακοποιοί. — Ἐλεος! λυπηθῇτέ μας,
 ν πταίομεν ἡμεῖς.

Ἰατροί. — Ἀλλοτε δὲν θὰ συμβῇ! λυπηθῇτέ
 μας! μᾶς τιμωρεῖ ἡ Ντάγκα.

Φαρμακοποιοί. — Ἀλήθεια, μᾶς κολλή-
 κτε καὶ Ντάγκα. . . λυπηθῇτέ μας. . .

Τεντ. Ἄ μπᾶ! θὰ σᾶς κάψωμε. . θὰ σᾶς σουβλί-
 ωμε. . θὰ σᾶς καπνίσωμε. . .

Φοῦσκ. Θὰ σᾶς πιοῦμε τὸ αἷμα, θὰ σᾶς. .

Ξενοδ. Θὰ σᾶς συγχωρήσωμε, καὶ θὰ σᾶς ἀφή-
 ωμε νὰ πᾶτε στὸν διάβολον, διότι εὐτυχῶς γιὰ
 εἰς, ἐμεῖς δὲν πάθαμε κακόν.

Τεντ. Τί ἔκαμε λέει;

Φοῦσκ. (τῷ Ξενοδ.) Καλὲ, εἰς τὰ σωστά σου
 σαι;

Ξενοδ. Ἀφήσατέ τους νὰ ναχωρήσουν ἀπ' ἐδῶ.
 αὐτὸ δὲ ἄς μᾶς γίνῃ μάθημα νὰ ἐκλέγωμεν εἰς τὸ

ἐξῆς τοὺς καταλλήλους ἰατροὺς καὶ ν' ἀνοίγωμε
ῥμάτια μας διὰ νὰ μὴ μᾶς στέλουν ἀναυλα εἰ
ταξεῖδι ποῦ δέν ἔχει γυρισμό.

ΤΕΛΟΣ:

Τὰ πρόσωπα τῆς Κωμῆδας

Σερβιλοιδίης

Νυσιόλης

Βερλοῦδας

Γλειρρῶν

Εραμαῖν

Ερῖωσον

Τελωμένος

Φουσιμῆν

Ξενοδόχος

βαρμυνοῖ-
οί

καὶ τοῖς

αἰσῶν

γενή του

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Τιμᾶται λεπτά 10.

ΤΑ ΒΑΣΑΝΑ
ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΑΚΗ

ΚΩΜΩΔΙΑ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΟΣ ΑΣΤΕΙΟΤΑΤΗ.

ΜΕΤΑΦΡΑΣΘΕΙΣΑ ΕΚ ΤΟΥ ΙΤΑΛΙΚΟΥ

ΥΠΟ Κ***

Ἐκδίδεται δαπάνῃ

ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΣΤΑΪΚΟΒΙΤΣ.

Ἐκδόσεις τρίτη.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ,

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ Ν. ΣΤΑΙΚΟΒΙΤΣ.

(Παρά τῇ ὁδῷ Αἰόλου, 7489)

1888.

αὐτὸ εἰπῶ

ΤΑ ΒΑΖΑΝΙΑ
ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΑΚΗ

ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΦΡΙΔΕΡΙΚΟΣ, λοχαγός,
ΕΛΕΝΗ έρωμένη του,
ΖΑΧΑΡΙΑΣ, ύπηρέτης του 'Αθανασίου,
ΒΑΣΙΛΑΚΗΣ, έραστής τής 'Ελένης, βλάξ,
ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ, πατήρ τής 'Ελένης.

ΤΑ ΒΑΣΑΝΑ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΑΚΗ

ΣΚΗΝΗ Α'.

Αΐθουσα Ξενοδοχείου.

Ἐν τῷ μέσῳ τραπέζᾳ ἐπὶ τῆς ὁποίας εὐρίσκεται μανδύ-
λιον καὶ ξεῶγος χειροκτίων, παρὰ τῇ τράπεζῃ κάθηται
ἡ Ἑλένη καὶ παρ' αὐτῇ ὁ Ζαχαρίας ὄρθιος.

ΕΛΕΝΗ καὶ ΖΑΧΑΡΙΑΣ.

ΕΛΕΝΗ. Λοιπὸν Ζαχαρία λέγεις ὅτι . .

ΖΑΧΑΡΙΑΣ. Νά! λέγω κωκωνίτσα εἶναι θὰ ἐκάνω-
τε καλῆτερα νὰ πάρετε μιὰ δούλα, διότι ἐγὼ βαργέ-
σιτσα καὶ δὲν ἔχω σκοπὸν ν' ἀποθάνω ἀπὸ τὰς
πολλαῖς δουλιαῖς.

ΕΛΕ. Καῖρένε Ζαχαρία κατοντᾶ βιζρετὸς, σοῦ
εἶπα πῶς τὰ ἤκουσα εἰλα! λοιπὸν λέγεις . .

ΖΑΧ. Τόσην ὥραν μοῦ κοπανίζεις τὸ λέγεις, λέ-
γεις, χωρὶς ἐγὼ νὰ λέγω τίποτα.

ΕΛΕ. Καὶ δὲν μοῦ εἶπες ὅτι ὁ ξενὸς ὁ ὁποῖος εὐ-
ρίσκεται εἰς τὸ ξενοδοχεῖόν μας σοῦ εἶπε ὅτι . .

ΖΑΧ. Λεγε λοιπὸν τί μοῦ εἶπεν;

ΕΛΕ. Σοῦ εἶπεν νὰ ἰδῇς! νὰ ἰδῇς. . . πῶς με εἶ-
πες; Α! ναι σοῦ εἶπε ὅτι εἶμαι εὐμορφῇ

ΖΑΧ. Μάλιστα με το εἶπε. Μὰ θέλεις νὰ σοῦ εἰπῶ
καὶ τὸ ὁμορφώτερο ποῦ μοῦ εἶπεν;

ΕΛΕ. Γιάσου Ζαχαρία πέμου τα εἰλα.

ΖΑΧ. Προηγήθηρα ἡ ἀφεντιά σου ἦσαν στὸ παρθεῖον καὶ ἐκεντούσες ἢ ἔκανες πῶς κεντούσες τὰ χέρια, καὶ ἐκεῖνος ἦτανε...

ΕΛΕ. Στὸ παρθεῖον καὶ με κότταζε, αὐτὸ τὸ ξέφυγε.

ΖΑΧ. Δὲν σὲ κότταζε, παρὰ ἔγραφε σὲ ἕνα χαρτί ποῦ... ἄχ! νὰ ἡμπορούσα νὰ τοῦ τὰ κλέψω.

ΕΛΕ. Τὸ γράμμα;

ΖΑΧ. Ὁχι, ἕνα ζευγάρι περιστεράκια ποῦ εἶχα ἄχ! - ἀ κακόμυρα πῶς ἐφιλιόντανε!

ΕΛΕ. Δέξτε λοιπόν.

ΖΑΧ. Μπένω μάτια μου σιγὰ σιγὰ στὴν κάμαρ του, καὶ ἡ καρδιά μου κτύπησε σὰν τὸ ὠρολόγι τῆς ἀγορᾶς ἔβου τὰ κότταξα.

ΕΛΕ. Τὰ γράμματα;

ΖΑΧ. Ὁχι, τὰ βιβλία! πομπᾶς ἤμουνα γὰρ καὶ κοττάω τὰ γράμματα;

ΕΛΕ. Τὸ λοιπὸν τί ἐδλετες;

ΖΑΧ. Τὰ περιστεράκια, καὶ εἶχα μιὰ χαρὰ! μὰ σὸ γυρίζει ὁ ξένος καὶ με βλέπει μοῦ βγαίνει μιὰ ἀγριοφωνία, τί θέλεις ἐδῶ; ἐγὼ τότε ξαφνιστικά καὶ ἔχωσά τὸ πηροῦνι ποῦ εἶχα κρυμένον ἀπὸ κάτω ὀπὸ τὴν ποδιά μου ὡς τὸ πόδι μου, καὶ χωρὶς νὰ τὸ θέλω βγάλω μιὰ δυνατὴ φωνή, σὰν τὴ γάτα ποῦ τὴν πιάνει ἀπὸ τὸν λαιμὸν, τότες ἐκεῖνος ἄρχισε νὰ τῶνάζῃ καὶ ἀβρίζῃ, καὶ ἐγὼ τότε ἀπὸ τὴν τρομάρα μου δὲ ἤξευρα τί νὰ πῶ, καὶ δὲν ἤξεύρω πῶς ἔκομα καὶ με λέτηρα τὸ ὄνομά σου καὶ ἐκεῖνος με λέει κακοχρόνον ἀνδρὸς σὺ καὶ ἐκεῖνη, καὶ σὰν ἐγύρησα ἀφύγω μὲ κάμνει μιὰ καταμέτρηση ἀπὸ ἑυλαῖα σταῖς πλάταις καὶ ἐγὼ ἔκομα τὴν παραλαβὴν.

ΕΛΕ. Ἀκούς ἐκεῖ τὸν παλιάνθρωπον!

ΖΑΧ. Ὅμως μπροστὴν ἔταρα τὸν ἔλεγε εὐγενῆ καὶ

ΕΛΕ. Ναι, ἀλλ' ἀφοῦ σὲ κακομεταχειρίσθη;

ΖΑΧ. Δὲν μὲ μετεχειρίσθη τόσο κακὰ διότι ταῖς
ἐυλιαῖς μου ταῖς ἐπλήρωσε μὲ ἓνα πρόγευμα.

ΕΛΕ. Τίτι τρόπῳ;

ΖΑΧ. Νὰ, ἀφοῦ τοῦ 'πήγα τὸ πρόγευμα χωρὶς νὰ
βάλῃ τίποτα στὸ στόμα του ἀναίγει μιὰ μπουτίλια
κρασί ξενιτικὸ καὶ μὲ λέγει, κάθῃσαι νὰ φᾶς γιὰ μένα
γιατὶ ἐγὼ δὲν ἔχω ὄρεξι.

ΕΛΕ. Βλέπεις ποῦ εἶσαι ἓνας ἀνόητος, καὶ δὲν ἐν-
θυμῆσαι τί σοῦ ἔκαμε, ἐγὼ θρῶς δὲν τὸ ὑποφέρω
αὐτὸ καὶ θὰ ὑπάγω εἰς τὸν πατέρα μου καὶ θὰ ἐπι-
μένω νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖόν μας.

ΖΑΧ. Μὰ δὲ θυμᾶσαι καὶ τοῦ λόγου σου ποῦ σὲ
εἶπε εὐμορφῇ

ΕΛΕ. Ναι, ἀλλὰ πρὸ ὅλγου δὲν μὲ εἶπες ὅτι μὲ
βλασφήμησε; καὶ ὅπειτα τί μὲ μέλει δι' ἐκεῖνον, ἐγὼ
οὔτε τὸ ὄνομά του γνωρίζω οὔτε τὴν φυσιογνωμίαν του.

ΖΑΧ. Ἀ! εἶναι πολὺ ὁμορφος νέος, νὰ! ἦναι
παρόμοιος μὲ μένα.

ΕΛΕ. Σιώπα ἀνόητε, ἀπὸ τοὺς λόγους του φαί-
νεται ἡ ἀνατροφή του.

ΖΑΧ. Μὰ δὲ θυμοῦμαι τόσο καλὰ, ἀν' ἔκακοχρέ-
νισε τὴν εὐγενεῖαν σου, ἢ μιὰ πετσέτα, ποῦ τοῦ ἔδε-
να ἐκεῖνη τὴν στιγμὴν εἰς τὸν λαιμόν του.

ΕΛΕ. Ἀ! τῶρα ἐννόησα! θὰ σοῦ εἶπε κακοχρονο-
νάχῃ; σὺ καὶ αὐτῇ, ἐννοῶν τὴν πετσέτα· καὶ σὺ ἀνόητε
τὸ ἐξέλαβες δι' ἐμέ· (φωνὴ ἔσωθεν Ζαχαρία Ζαχαρία).

ΖΑΧ. Ὁ ξένος, ὁ ξένος, ἔφθασα αὐθέντη! (φαύγει).

ΕΛΕ. Μὲ ἐφαίνεται ἀδύνατον νὰ ἦναι τόσο κακοανα-
τεθραμμένος ἄνθρωπος, μοὶ διῆλθ' ὅσας ἀποδείξεις τῆς ἀγά-
πης του, μὲ τόσην χάριν· σήμερον τὸ πρῶτό μοι ἐδείκνυε
μίαν ἐπιστολήν· καὶ βέβαια τὸν Ζαχαρία ἐφύλαξε διὰ

να τοῦ τὴν δώσῃ νὰ μοὶ τὴν φέρῃ.

ZAX. "Αχ! "Αχ! οὔτε νὰ σ' ἄκουε Κυρά.

ΕΛΕ. Ποῦ τὸ ἔχεις!

ZAX. Παιό;

ΕΛΕ. Αὐτὸ ποῦ σοὶ ἔδωσε.

ZAX. Τό'χω στὴν πλάτη μου ἀλλὰ δὲν φαίνεται.

ΕΛΕ. Τί λέγεις ζῶν;

ZAX. Μάλιστα, Μάλιστα, ἄχ! καλὰ τὸ εἶπα 'γὼ
πὼς σὲ κακὴ ὥρα μ' ἐγέννησε ἡ μάνα μου!

ΕΛΕ. Λέγε! τί σὲ ἤθελε;

ZAX. Ἐπῆγα νὰ τοῦ στρώσω τὸ τραπέζι καὶ ἔθα-
λα μιὰ μποτιλίτσα μὲ μελάνη ἀπάνω στὰ ρούχα του
καὶ 'σὰν ξεχασμένος ἐπῆγα ν' ἀπλώσω μιὰ πετσέτα καὶ
ἔχυσα τὸ μελάνι ἀπάνω στὸ ἄσπρο τοῦ πανταλονί καὶ
'στὸ γελέκο του καὶ στὸ κρεβάτι καὶ τάχα μὴ οὐλο
παρδαλὰ πετσέτα πανταλονί, γελέκο, κρεβάτι μου
τρα μου, χέρρια μου, νὰ, νά.

ΕΛΕ. Ἀνόητε ποτὲ δὲν 'μπορεῖς νὰ κάμῃς μιὰ
δουλιὰ σωστή! ἀλλὰ πέμου τί σὲ ἤθελε;

ZAX. Ἐδύρω καὶ ἐγὼ; τίποτε δὲν καταλαβα παρὸ
πὼς εἶχε ὄρεξιν νὰ κάμῃ τὴν πλάτη μου ταμπούρλο.

ΕΛΕ. Καλὰ σοῦ ἔκαμε.

ZAX. Εὐχαριστῶ Κωκονίτσα, πές μου ἀκόμη πῶς
εἶχε καὶ δίκαιον.

ΕΛΕ. Βέβαια εἶχε δίκαιον, διότι τὰ ζῶα καθ' ὅσον
οὐ δὲν ἀκούουν εἰμὴ μὲ τὸ ξόλο.

ZAX. Τὸ λοιπὸν πὰ νὰ 'πῇ πὼς ἐγὼ εἶμαι γαϊ-
δαρος, καὶ σὰν εἶμαι γαῖδαρος ἐκεῖνος ποῦ μ' ἔδωκε
λοιπὸν εἶναι γαδουργιάρης.

ΕΛΕ. Σιώπα ἀνόητε, νὰ μὴν πάθῃς τὰ ἴδια
(φεύγει).

Δημοτική Βιβλιοθήκη Βέροιας
ZAX. Ἀπὸ τὸ στόμα σου καὶ τοῦ θεοῦ τ' αὐτὴ.

μακάρι νὰ τρώγω κάθε μέρα ξύλο, καὶ νὰ πληρώνε-
ται μὲ πρόγευμα· ὅς καθήσω λίγω νὰ ξεκουρασθῶ
(χασμᾶται) εἶμαι ἔξυπνος ἀπὸ τὰς 4 1|2 τὸ πρωῒ ἐξ
αἰτίας ἐκεῖνου τοῦ γαϊδουργιάρη καὶ (χασμᾶται) πότε
μὲ τὴν μίαν αἰτίαν πότε μὲ τὴν ἄλλην δὲν ἔχλεισα
μάτι οὔλη νόκτα, καὶ ἔπειτα ὁ κύριος ἀφέντης μου
(χασμᾶται) μοῦ λέγει πῶς κοιμᾶμαι τὰ 3]4 τῆς ζωῆς
μου. . . μὰ ἤθελα νὰ. . . ξέρω (κοιμᾶται).

ΣΚΗΝΗ Β'.

ΒΑΣΙΛΑΚΗΣ καὶ ΖΑΧΑΡΙΑΣ (κοιμώμενος).

ΒΑΣΙΛ. Ὁ Ζαχαρίας κοιμᾶται· ὅς προσπαθῶσω
νὰ τὸν ξυπνήσω μὲ ὁμορφον τρόπον· μὲ τὴ καρδιά θὰ
τοῦ δώσω τὸ γράμμα, τὰ ποδαράκια μου ἐτρέμανε,
ὅταν ἀνέβαινα τὴν σκάλα, ἄχ! Ἑλένη, Ἑλένη, σὺ
μοῦ τὰ κάνεις ὅλα! θὰ μὲ κάμης νὰ τρελλαθῶ δέκα
μέραις εἶναι τώρα ποῦ δὲν κάνω ἄλλο παρὰ ν' ἀνα-
στεναίζω, καὶ ἐκεῖνη νὰ γελά. Σήμερον τὴν αὐγὴ
τῆς ἔδειξα τὸ γράμμα, μὰ ποῖός ξέρει ἂν τὸ εἶδε ὅς
ξυπνήσω τὸν Ζαχαρία. Ζαχαρία, Ζαχαρία, μοῦ κα-
κοφαίνεται ποῦ θὰ τοῦ χαλάσω τὸν ὕπνο, μὰ ἂν θυ-
μώσῃ ἢ πόρτα εἶναι ἀνοικτὴ καὶ φεύγω· Ζαχαρία,
Ζαχαρία, ἔ! Ζαχαρία!

ΖΑΧ. Πανάγια μου! Βοήθεια, Βοήθεια, κλέπταις.

ΒΑΣ. Ὅχι Ζαχαρία μου ὄχι, δὲν εἶναι κλέπταις
ἐγὼ εἶμαι.

ΣΚΗΝΗ Γ'.

ΦΡΙΔΕΡΙΚΟΣ, (καὶ οἱ ἄνω).

ΦΡΙ. Τί θόρυβος εἶναι αὐτός; Ὅρίστε. . . διὰ νὰ

μάθητε άλλη φορά να μη με χαλνᾶται την ήσυχίαν (τοῦ. θέλει καὶ φεύγει).

ΒΑΣ. Ὁχ! ὦχ! μᾶνα μου! Ζαχαρία τὰ ποδαράκια μου.

ΖΑΧ. Ὁχ! Βασιλάκη μου αἱ πλατίτσαις μου!

ΒΑΣ. Ζαχαρία μου, κύταξε ἔχω αἵματα;

ΖΑΧ. Βασιλάκη μου στήν ψυχὴν τῆς μᾶνας σου γιὰ κύταξε νὰ μὴν εἶμαι σκοτομένος;

ΒΑΣ. Ὁχι δὲν εἶσαι ἐγώ;

ΖΑΧ. Ἐσὺ εἶσαι ἀκόμη μισὸ ζωντανός.

ΒΑΣ. Πές μου γρήγορα τὸ ὄνομα ἐκείνου τοῦ ξένου.

ΖΑΧ. Γιατί, τί τὸ θέλεις;

ΒΑΣ. Θέλω νὰ πάχω στήν ἀστυνομίαν νὰ τὸν βάλω στήν φυλακὴν.

ΖΑΧ. Καὶ δίχως ὄνομα δὲν μπορεῖς νὰ τὸν βάλῃς φυλακῇ;

ΒΑΣ. Ὁχι πρέπει νὰ μάθω τὸ ὄνομά του.

ΖΑΧ. Τὸ ὄνομά του λοιπὸν εἶναι... ξουλιστής, ἀπὸ τὸ χωριὸ πάντα ρότα· πῶρα λοιπὸν ποὺ τῶμαθες πῆγαινε νὰ τὸν βάλῃς φυλακῇ.

ΒΑΣ. Νὰ εἰποῦμαι ὅμως τὴν μαύρην ἀλήθεια δὲν πταίει ἐκεῖνος πολὺ, ἐσὺ πταῖς, γιατί φώναξες.

ΖΑΧ. Πεῖ καλῆτερα πῶς δὲν φτέω οὔτε ἐγὼ οὔτε ἐκεῖνος ἀλλὰ ἡ εὐγενεία σου ποῦ ἤλθες καὶ μὲ ἐόπνησες, πές τὴν ἀλήθεια· ἂν δὲν μὲ ἐύπνῃσες θὰ φώναζα; γιατί νὰ μὲ ἐυπνήσῃς.

ΒΑΣ. Ἐγὼ ἤλθα νὰ σὲ ἐυπνήσω...

ΖΑΧ. Μὰ γιατί νάρθῃς;

ΒΑΣ. Ἦλθα νὰ σὲ παρακαλέσω νὰ μὲ κάμῃς μιὰ χάρι, θὰ μὲ τὴν κάμῃς;

ΖΑΧ. Σὰν τί χάρι, γιὰ ν' ἀκούσωμε;

ΒΑΣ. Ἦθελα, . . . μὰ! προσοχὴ Ζαχαρία, σὺ θεὸς Δημόσια Κεντρικὴ Βιβλιοθήκη Βερόιας

σου! νά, μιά χάρι. . . κάνει (γελῶν βλακωδῶς) νά δεχθῇς ἓνα τάλληρο;

ΖΑΧ. Ἀκούς ἐκεῖ! δὲν κάνει, λέει; κάνει καὶ παρακάνει, διὰ ἀγαπᾷς, κύρ Βασιλίσκη μου, πρόσταξε ἡ εὐγενεία σου εἶσαι ὁ καλῆτερος ἀφέντης τοῦ κόσμου, πρόσταξε νά σοῦ κάμω δασὶς χάραις θέλεις ἀλλὰ ποῦ εἶναι τὸ κύριο τάλληρο;

ΒΑ. Μὲ τὴν συμφωνίαν ὁμῶς νά δώσης ἓνα γράμμα.

ΖΑΧ. Στὸ ταχυδρομεῖον;

ΒΑ. Ὅχι.

ΖΑΧ. Στὴν ἀφέντη μου;

ΒΑ. Ὅχι.

ΖΑΧ. Ἄ! κατάλαβα, κατάλαβα, στὸν ξυλιατή.

ΒΑ. Ὅχι, ὅχι, γιὰ ὄνομα Θεοῦ!

ΖΑΧ. Μὰ τίνο; διαβόλου νά τὸ δώσω;

ΒΑ. (Δὲν ἔχω καρδιά) νά τὸ δώσης. . . μιά χέρι, χέρι. . .

ΖΑΧ. Καλὰ νά τὸ δώσω καὶ ποῦ ἄρι, ποῦ ἄρι, μὰ τίνο; διαβόλου νά τὸ δώσω;

ΒΑ. Τῆς Κυρίας σου.

ΖΑΧ. Μπορῶ! . . . καὶ ἑκαμῆς τόσην ὥραν, νά τὸ πῆς σάν νά εἶχε ὁ λόγος σου ἀγκάθια καὶ δὲν ἔδγαγε ἀπὸ μέσα σου ὅς μέ το 'δῶ.

ΒΑ. Πάρτα δὲν τόχω ὑπογεγραμμένο. . .

ΖΑΧ. Δὲν πειράζει τὸ ὑπογράφει ἐκείνη, γιὰ τὴν εὐγενεῖάν σου.

ΒΑ. Πές της πῶς εἶμαι ἐκεῖνος ποῦ ξέρει καὶ εὐθὺς θὰ καταλαβῇ.

ΖΑΧ. Δὲν πειράζει τίποτα καὶ ἂν δὲν τὸ καταλάβῃ ἐκείνη τὸ καταλαβαίνω ἐγὼ καὶ εἶναι τὸ ἴδιο (φωνὴ ἑσωθεν) Ζαχαρία! Ζαχαρία! Παπαγία βόηθα φωνή, σάν μπόμπόνισμα!

ΒΑΣ. Ζαχαρία στήν ψυχὴν τῆς μάνας σου τρέξε γρήγορα μὴν ἔρθῃ ἐδῶ καὶ μᾶς δεῖρῃ.

ΖΑΧ. Καχήτερα ναρθῇ ἐδῶ γιὰ νὰ τοῖς μοιραστοῦμε· γιὰτὶ ἂν πᾶγω μέσα θὰ τοῖς φάω μόνος μου (φωνή! ἔσωθεν Ζαχαρία κάμε γρήγορα νὰ μὴν ἔρθω καὶ σὲ δεῖρω).

ΒΑΣ. Πήγενε καὶ μένε, πήγενε νὰ χαρῆς δι' ἀγαπᾶς.

ΖΑΧ. Ἐφθασα αὐθέντῃ ἔφθασα (φεύγει).

ΒΑΣ. Δόξα σοι ὁ θεός! τί ἀγριάνθρωπος ποῦ εἶναι ἄχ! αἱ πλάταις μου πονοῦν ἀκόμ' ἀπ' ταῖς ξυλιαῖς. . . ἅμα πρῶτο ποῦ θὰ στεφανωθῶ τὴν Ἑλένην θὰ τὸν ἐβγάλω εὐθὺς ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖον. . . μὰ ὁ Ζαχαρίας ἀργεῖ, Ζαχαρία! Ἐ Ζαχαρία.

ΖΑΧ. (Τὶ διάβολο ἐπάθανε σήμερον οὗλοι νὰ γράφουνε στήν κυρά μου).

ΒΑΣ. Ζαχαρία τί σὲ ἤθελε;

ΖΑΧ. Τίποτε, κοράτι, νερὸ μοῦ ζήτησε (τώρα πῶς διάβολο νὰ τὰ καταφέρω, πῶς θὰ κάμω νὰ δώσω καὶ τὰ δύο γράμματα στήν κυρά μου. Ἄν δὲν τῆς δώσω τὸ πρῶτο, ὁ Βασιλάκης δὲν θὰ λάβῃ ἀπάντησιν κ' ἐγὼ χάνω τὸ τάληρο).

ΒΑΣ. Τί ἔχεις, καὶ συλλογίζεσαι.

ΖΑΧ. Συλλογίζομαι γιὰ ἓνα πολὺ μεγάλο πρᾶγμα, . . . νὰ περὶ διὰ τῶν ἁμαρτωλῶν σωτηρία (ἂν δὲν δώσω τὸ δεύτερον, ἐκείνος ὁ ἀγριάνθρωπος θὰ μὲ σκοτώσῃ ἀπὸ τὸ ξύλο. . . ἂν τὰ δώσω καὶ τὰ δύο μπορῇ νὰ μπερδευθῇ ἡ δουλιὰ καὶ τότενε χάνω τὴν ὕεσιν μου).

ΒΑΣ. Ζαχαρία δὲν μοῦ λές, ἦτανε θουωμένος;

ΖΑΧ. Οὐ! σὰν ἄγριο γουρούνι λυσασμένο.

ΒΑΣ. Ἄν εἶναι ἔτσι ἔχε γιὰ Ζαχαρία.

ΖΑΧ. Περίμενε μιὰ στιγμὴ, Σιὸρ Βασιλάκη.

ΒΑΣ. Νὰ φάω ξυλιαῖς; εὐχαριστῶ, ἀκόμα δὲν ἐ-

χόνεψα ταῖς πρώταις· ἔχε γιὰ, ἔχε γιὰ. (φεύγει).

ZAX. Τώρα πῶς διάβολο νὰ κάμω γιὰ νὰ δώσω καὶ τὰ δύο γράμματα. "Αν ἦτανε. . . "Α! ὄχι! . . . δὲν πᾶει καλὰ. . . "Αν, . . . ναι τώθρα. . . ἔτσι. . . (θέτει μίαν ἐπιστολὴν εἰς τὸ χειρόκτιον καὶ τὴν ἑτέραν δέ-
νει εἰς ἓν μανδύλιον)—"Ε! τώρα ἔρχεται, κάνει νὰ πάρῃ τὸ μανδύλι, βρίσκει τὸ ἓνα, κάνει νὰ φορέσῃ τὸ χειρόκτι βρίσκει καὶ τὸ ἄλλο. Μωρὲ κεφάλι ποῦ τόχω! "Ας λέγει ὁ κόσμος ὅσα θέλει πῶς εἶμαι κου-
τός, ὅμως ἐτούτῃ τῇ φορᾷ ἔκαμα σὰν τὸν ἐξυπνότερο ἄνθρωπο τοῦ κόσμου. . .

AΘ. Ζαχαρία!

ZAX. Στράβωσε ἡ δουλειά· ἄλλα ἀκοπεύει ὁ γά-
δαρος καὶ ἄλλα ὁ γαϊδουρολάτης). "Ὅρίστε" ("Αχ νὰ
μποροῦσα νάφευγα).

AΘ. Νὰ πᾶς εἰς τοῦ Κυρίου ἐκεῖ μέσα καὶ νὰ. . .

ZAX. Εὐθὺς ἀφέντη.

AΘ. Βρὲ κουτούλιακα ποῦ πᾶς.

ZAX. Πάω 'κεῖ μέσα. . . .

AΘ. Βρὲ ἀνόητε σοῦ εἶπα ἀκόμη τί θὰ κάμῃς.

ZAX. Λέγε λοιπόν.

AΘ. Νὰ πᾶς ν' ἀλλάξῃς τὰ σενδόνια, νὰ τοῦ δώ-
σῃς καὶ μιά καθαρὴ πετσέτα.

ZAX. Πολὺ καλὰ.

AΘ. "Ελα 'δῶ, ἔλα 'δῶ, ποιεὺς πέττει τὰ χειρόκτια
καὶ τὰ μανδύλια τῆς κόρης μου (κάμνει νὰ πάρῃ τὸ
μανδύλιον).

ZAX. Μή! μή! γιὰ τὸ θεὸ ἀφέντη!!

AΘ. Τί εἶναι βρέ.

ZAX. Εἶδα ἓνα σκερπιό.

AΘ. Ποῦ;

ZAX. Νὰ μὲς τὸ μανδύλι.

ΑΘ. Νά χαθῆς κουτούλιακα.

ΖΑΧ. Μὴ ἀφέντη μου, χρυσέ μου ἀφέντη, ὁ σκορπιὸς ἐκεῖνος, εἶναι. . .

ΑΘ. Μοῦ φαίνεται πῶς εἶναι σκορπιὸς μὲς τὰ μυαλά σου (λαμβάνει τὸ μανδύλιον), Ἄ ; τί βλέπω ! ἓνα γράμμα !

ΖΑΧ. (Ὡρᾷ τὴν ἔπαθα χιότικη).

ΑΘ. Καὶ χωρὶς ἐπανώγραμμα ! ἔ ! ἔ ! ποῦ πηγένεις.

ΖΑΧ. Πηγαίνω νὰ ἀλλάξω τὰ σεντόνια.

ΑΘ. Ὅχι περίμενε ἐδῶ.

ΖΑΧ. Καὶ τὰ σεντόνια τοῦ ξένου !

ΑΘ. Περίμενε, σοῦ λέγω ἐδῶ. . ἓνα γράμμα τυλιγμένο στὸ μανδύλι παρακάλει τὸν θεὸν νὰ μὴν εἶναι τίποτε κακὸ ἢ δὲ μὴ θὰ σὲ γδάρῃ σὰν γουρουνόπουλο.

ΖΑΧ. Ἄλλο δὲν ἔμεινε παρὰ νὰ μὲ γδάρουν καὶ σὰν γουρουνόπουλο ! καὶ νὰ σοῦ εἰπῶ τὴν ἀλήθειαν μοῦ τεργιάζει γιατί εἶμαι παχιούτσικο.

ΑΘ. (ἀναγινώσκει) σκυρία ! πολὺ πρὶν ἀφ' οὗτου ἐφαντάζεσθε ἡσθάνθητε ἐκεῖνο τὸ αἶσθημα τὸ ὁποῖον ἐμὲ κατήντησε νὰ μὴ δόναμαι νὰ σκεφθῶ παρὰ διὰ τὰ θέλητρά, τὰ ὁποῖα ὡς ἐχάρισε ἡ φύσις ἐὰν ἐλαμδάνετε δὲ οἶκτον θέσατε ἐπὶ τοῦ στήθους σας οὐδὲν τριαντάφυλλον, καὶ θὰ τὸ νομίσω ἀπόντησιν καταφατικήν. »

ΖΑΧ. Αἰ ! βλέπεις πῶς τὸ πρᾶγμα δὲν λέγει καλὴν ἀνὰ κακόν, λέγει καταφατική, δηλαδή γὰρ φαίνεται βλέπεις θέλει νὰ φάγῃ καὶ αὐτὸς ὁ κακόμοιρος. . .

ΑΘ. Ἐλα δὴ βρὲ ἄθλιε ! ἀν δὲν μὲ πῆς εὐθὺς τὴν ἀλήθειαν θὰ σὲ κλείσω στὸ ὑπόγειο χωρὶς φωμὶ.

ΖΑΧ. Ἐλεος ! ἀφεντικό μου ! Ἐλεος ! καὶ ἀν δὲν θέλῃς τὴν ἀλήθειαν σοῦ λέγω καὶ ψέματα (γονατίζει).

ΑΘ. Σήκω ἐπάνω, λέγε μου αὐτὸ τὸ γράμμα, οὐ

τὸ ἔβαλες ἔδω;

ZAX. Μάλιστα

AΘ. Καὶ ποιὸς σοῦ τὸ δώκε;

ZAX. (Τώρα χωρὶς νὰ θέλω θὰ πῶ ψεύματα γιατί
δὲν ἠξεύρω πὺ εἶναι ἀπὸ τὰ δύο) πρέπει νὰ ξέρης...
ὅτι ἀντὶ... αὐτὸ ξέρω, ὡ πῶς ἔγαινε τὸ γράμμα...
τώρα μὲ κατὰλαβες;

AΘ. Δὲν λέγεις τίποτε, λοιπὸν στὸ ὑπόγειον.

ZAX. Μὴ ἀφέντη μου ἄκουσε ἦτανε σήμερα...
τὸ γράμμα αὐτὸ ποῦ βλέπεις ἔδω, καὶ ἀντὶ... ναι
καλὰ λέω τὸ γράμμα.

AΘ. Δὲν θέλεις νὰ εἴπῃς τὸ ὄνομα; λοιπὸν στὸ δ
πόγειον.

ZAX. Ὅχι, ὄχι, λέω... (μὰ ποιὸ διάβολο); ἦταν
δ γαίτωνας μὰς ὁ Βασιλάκης (μοῦ φαίνεται ὅτι τὸ
πέτυχα).

AΘ. Ὁ Βασιλάκης, ἐκεῖνο τὸ ζῶον ποῦ κατοικεῖ
ἀντίκρυ μας;

ZAX. Μάλιστα ἐκεῖνος (τὸ δικό του θᾶνε βέβαια)

AΘ. ὦ κόσμε, κόσμε, πῶς κατήντησες! ποῦ εἶνε ἡ
ἀξιοπρέπεια σὴν ἐποχὴν ποῦ εἴμεθα ἡμεῖς νέοι! τὴν
βρίσκουν τὰ στραβοδόδα τοὺς θούλους καὶ τοὺς γελᾶν
μὲ παράδες καὶ μὲ λόγια καὶ στέλνουν βαδασάκια.
Γρηγόρα παλιάνθρωπε νὰ φθῇς ἀπὸ τὸ σπῆτι μου.

Z. (Γονατίζει) Συμπάθιο ἀφεντικό μου, συγχώρα με.

AΘ. Σήκω... δὲν συμπαθῶ κανένα ὃ ἀργήσω ἀπὸ
τὸ θυγατέρα μου καὶ θὰ τελειώσω εἰς σέ.

ZAX. (Μακάρι νὰ τελείωνε πρὶν φθάσει σ' ἐμένα).
Μὴ ἀφέντη μου τί πταίω ἐγὼ ἀν' ἐκεῖνα; ὁ κατεργά-
ρης μὲ γέλασε λέγοντάς με, δῶσε αὐτὸ τὸ χαρτί τὴν
κυρία σου γιατί εἶναι λογαριασμός.

AΘ. Τί; σοῦ εἶπε πῶς εἶναι λογαριασμός;

ZAX. Μάλιστα, καὶ μοῦ εἶπε μάλιστα πῶς τώρα σὲ 'λίγο θάρθη νὰ πληρωθῇ.

AΘ. Σὲ συγχωρῶ λοιπὸν διότι μὲ εἰδοποίησες νὰ τὸν πληρώσω τοῖς μετρητοῖς.

ZAX. Ἀχ! (Βασιλάκη μου, δὲν ἤθελα οὔτε νάμαι φύλος 'στὸν κόρφον σου).

AΘ. Ἀλλὰ μὲ τὴν συμφωνίαν νὰ μὴν εἰπῇς τίποτα τῆς Ἑλένης.

ZAX. Τέτοια πράγματα!.. Ἐνια σ'ἀφέντη. . . ἔνια σου. . . ἀλλὰ νάτην ἔρχεται ἐγὼ πηγαίνω στὸ μαγεργιὸ (φεύγει).

ΣΚΗΝΗ Δ'.

ΕΛΕΝΗ καὶ ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ.

ΕΛ. Τί συμβαίνει πάτερ; εἰσθε ἐδῶ πρὸ πολλοῦ;

AΘ. Ναί, εἶμαι κάμποση ὥρα. . . σὺ ποῦ ἦσουν;

ΕΛ. Ἀπὸ τὸ πρῶτ' εἰς τὸ δωμάτιόν μου κεντοῦσα.

AΘ. (Ἐδῶ εἶναι τ'ἄχολο καὶ ἀθῶο περιστερὰκι! καὶ ὕστερα τῆς στέλνουν ραβασάκια). Ἐκαμες καλὰ, ἀλλὰ νὰ σοῦ πῶ, γνωρίζεις ἐκεῖνον τὸν κύριον ποῦ κατοικεῖ ἀπέναντί μας;

ΕΛ. Ποῖον τὸν Βασιλάκη, καὶ πῶς θέλετε νὰ μὴ τὸν γνωρίζω ἀφοῦ καθ' ἡμέρα κάθεται στὸ παράθυρο καὶ κάμνει χίλιαις δύο ἀνοησίαις διὰ νὰ τὸν ἀγαπήσω τὸν γελοῖον.

AΘ. Καὶ πὺ νομίζεις ὅτι δὲν δίδης προσοχὴν.

ΕΛ. Τοῦ κλείω πάντοτε τὸ παράθυρο καὶ τὸν περιφρονῶ καὶ φεύγω· ἀλλὰ δὲν μοῦ λέγετε πόσους ξένους ἔχομεν στὸ ξενοδοχεῖόν μας.

AΘ. Δὲν ἰεγομεν εἰμὴ ἓνα μόνον.

ΕΛ. Εἷνα πλοῦσιος;

AΘ. Εὐκαιροχόγες τοῦ ἵπτικου μὲ ἄξιαν, καὶ

ταξειδεύει πρὸς διασκέδασίν του ! Ἄ ! ἂ; ὑπάγω στὸ μαγεριό νὰ ρίξω μιὰ ματιά μήπως αὐτὸς ὁ τρελλὸς μου κάμῃ κάμμια ἀνοησία (φεύγει).

ΕΛ. Λοχαγὸς τοῦ ἱππικοῦ ; Ἄχ ! πόσον μοι ἀρέσκει αὐτὴ ἡ στολὴ ἢ νὰ εἶπω καλλίτερα πόσον εἶναι ὠραῖοι οἱ ἄνδρες μὲ αὐτήν ! (λαμβάνει τὸ χειρόκτιον). Τί βλέπω ! μία ἐπιστολή ! ὁ λοχαγὸς βέβαια θὰ μοῦ γράφῃ, (ἀναγινώσκει). « Σιόρα Ἐλένη ! » Ὄψ ! τί ἀσχημα γράφει ! . . . « εἶναι κάμποσος τώρα καιρὸς θ-που ἀκοῶ τὴν καρδιάν μου νὰ κἀνῃ τικ, τὰκ, σάν τὴ γλῶσσα τῆς καρπάνας. ἐρώτησα τί εἶναι καὶ μοῦ εἶπαν, θτι μοῦ πονεῖ τὸ ὄντι μου γιὰ σένα » καὶ πῶς δὲν ἔχω γιατριά, ἂν δὲν σέ κάμω γυναῖκα μου. Λοιπὸν ἂν μὲ θέλῃς, κρέμασε στὸ παράθυρο ἓνα παποῦτζι γιὰ νὰ τὸ καταλάβω » — ἀρχίζω νὰ χάνω τὴν καλὴν ἰδέαν τὴν ὁποίαν εἶχα διὰ τὸν κύριον λοχαγόν . . νὰ ἐρχεται ὁ Ζαχαρίας ἀπὸ τὸν ὁποῖον θὰ προσπαθῶ νὰ μάθω ἔάν τὸ γράμμα εἶναι τοῦ κυρίου Λοχαγεῦ. Νὰ σοῦ πῶ Ζαχαρία.

ΖΑΧ. Νὰ μοῦ εἰπῇς κορία.

ΕΛ. Σὺ εἶσαι ἓνας καλὸς καὶ ἔξυπνος ἄνθρωπος πέ; μοι λοιπὸν τὴν ἀλήθειαν ποῖος κατεργάρη; σ' ἔκαμε, νὰ κάμῃς ἓνα σφάλμα, ἀφοῦ ἀφῆκε πρῶτον, νὰ πέσῃ στὸ χέρι σου κανέν νόμισμα.

ΖΑΧ. Μα ποῖος σοῦ τὸ εἶπε;

ΕΛ. Ἐμὲ δὲν μοῦ τὸ εἶπε κανεὶς, ἔμω; τὸ ἔκατάλαβα θτι ἄποιοις ἠθέλησε νὰ ἀποκοιμήσῃ τὴν φωνὴν τῆς συνειδήσεώς σου μὲ κανένα ὀδολόν.

ΖΑΧ. Καλὲ τί ὀδολόν; ἓνα κοτζὰ τάληρο.

ΕΛ. Ἄ ! εἶναι καὶ τάληρο, διὰ νὰ μοῦ βάλῃς ἓνα γράμμα εἰς τὸ χειρόκτι μου... κύταξε καλὰ καὶ σὺ λογήσου τί ἔκαμες. Ἐκινδύνευσες δι' ἓνα τάληρον νὰ

χάσης τὴν θέσιν σου, καὶ νὰ σὲ φυλαχίσουν. Εἰπέ μου λοιπὸν ποῖος σοῦ τὸ ἔδωσε διὰ νὰ κάμω νὰ παιδευθῇ.

ΖΑΧ. (Τώρα ποῖον νὰ εἰπῶ ἀπὸ τοὺς δύο) τώρα κατάλαβα πῶς μοῦ μίλησες γνωστικά ἀντὶ τὴν συγχωρημένην τὴν μάτην μου. Τὸ βλέπω πῶς ἔκρμα ἀμαρτία καὶ πάγω νὰ ἑομολογηθῶ στὸν ἀφεντικό μου, γιὰ νὰ μὲ συγχωρήσῃ.

ΕΛ. Τί λέγεις; διὰ ὄνομα Θεοῦ, μὴ τὸ κάμῃς, δὲν γνωρίζεις ὅτι ὁ πατέρας μου εἶναι καλὸς νὰ πάρῃ ἕνα πιστόλι νὰ σὲ σκοτώσῃ.

ΖΑΧ. Οὐ! τὸ ξεύρω! πολλοὶ τ' ἀρέσουν αὐτὰ τὰ ἄνυστα παιγνίδια.

ΕΛ. Εἰπέ μοι λοιπὸν Ζαχαρία.

ΖΑΧ. (Μὰ πῶς νὰ πῶ;) Μὰ δὲν ἤξεύρω... ἀν...

ΕΛ. Αἴθε θάρρος καὶ σὲ βεβαιῶ ὅτι ἡ τιμωρία τοῦ θὰ εἶναι εὐγενὴς καὶ ἐντὸς τῶν ὁρίων τῆς φιλάνθρωπίας.

ΖΑΧ. (Μὰ πῶς νὰ πῶ; Ἄ! τὴν ἄφου ἐκεῖνο τὸ γράμμα ποῦ ἐδιέδωκε ὁ ἀδελφός μου ἦταν τοῦ Βασιλάκη, αὐτὸ θὰ πῇ βέβαια πῶς εἶναι τοῦ λοχαγοῦ), αὐτὸ τὸ γράμμα, κοκωνίτσα μου, τὸ ἔδωκε... μὰ μὲ συμπάθιο κιόλα, ὁ γαδουργιάρης ὁ ξυλιστής.

ΕΛ. Πολὺ καλὰ Ζαχαρία, ἐγὼ τὸν διορθῶνω (φεύγει).

ΖΑΧ. Ἀλεποῦ κ' ἐκείνη; μὰ κατεργάρης κ' ἐγώ! ἤθελε νὰ μοῦ κλέψῃ λόγια καὶ μάρχησε μὲ ταῖς πολιτικαῖς.

Τώρα φυσικά θὰ μ' ἀποκριθῇ, ἐσὺ κακομοίρη Ζαχαρία θὰ ἦσαι ὁ ἀνταποκρισάριος, καὶ ὁ καυμένος ὁ Βασιλάκης ποῦ μ' ἔδωκε τὸ τάληρο ἔδωκε τὸ γράμμα τοῦ στὸν ἀφεντικό μου ἀντὶ νὰ τὸ δώσω στὴν Κυρά μου. Πὰ νὰ εὔρω τὸν γαϊδουργιάρη νὰ τοῦ ζητήσω ἄλλο ἕνα.

ΣΚΗΝΗ Ε΄.

ΦΡΙΔΕΡΙΚΟΣ καὶ ΖΑΧΑΡΙΑΣ.

ΦΡΙΔ. Τί τρόπος εἶναι αὐτός; Πως μεταχειρίζε-
σθαι τοὺς ξένους ἐδῶ;

ΖΑΧ. Συμπάθεια ἀφέντη.

ΦΡΙΔ. Ἐδωσες ἐκεῖνο τὸ γράμμα; Ὁμίλει ἀναθε-
ματισμένε, τὸ ἔδωτες εἰς τὴν κυρά σου;

ΖΑΧ. Μα. μα. . . μάλιστα.

ΦΡΙΔ. Εἰς τὰς χεῖράς της;

ΖΑΧ. (Καὶ δὲν λέγω ψέματα· γιὰ τὸ χεῖρόν τι
εἶναι θήκη τοῦ χειροῦ).

ΦΡΙΔ. Ἀνόητε δὲν ἀποκρίνεσαι;

ΖΑΧ. Μάλιστα σιτὴ θήκη. . . σιτὰ χεῖρά της.

ΦΡ. Ὅλα ἔλα μου ἀποδεικνύουσι ὅτι οὔτε κἀν ψηφᾷ
τὸ αἰσθημά μου. Ἡ ἐνθόμησης ἄλλου τινὸς εἶναι το-
σοῦτον ἐντετυπωμένη εἰς τὴν καρδίαν της ὥστε τὸν
λοχαγὸν δὲν δύναται ν' ἀγαπήσῃ. Ὅταν συλλογισθῇ
μόνον ὅτι ἀγαπᾷ ἄλλον, ὁ ἐλάχιστος λόγος μου φαί-
νεται προσβολὴ καὶ πνέω ἐκδίκησιν! Ἄ ὄχι, δὲν εἶμαι
τοιούτου χαρακτῆρος, ἀν τὴν νυμφευμένην ἢ ἄ ἡμην
τόσον καλὸς, ὅσον τώρα εἶμαι ἄγριος μὲ τὰς ὑποφίας
μου· καὶ ἀν ἀγαπᾷ ἄλλον; ἢ εἶχα τὴν ὑπομονήν;
ὦ! ὄχι! ὄχι, ἢ ἂν τὸν ἐφόνευσά βέβαια.

ΖΑΧ. Ἀφέντη.

ΦΡΙΔ. Τί.

ΖΑΧ. Μπορῶ νὰ σοῦ πῶ ἓνα λόγον;

ΦΡΙΔ. Ὁμίλει.

ΖΑΧ. Καθὼς ξέρεις, ἡ ἀφεντιά σου μοῦ ἔδωσες
τὸ γράμμα. Ἡ ἀφεντιά σου λοιπὸν μοῦ τὸ ἔδωσες
ἐγὼ λοιπὸν τὸ ἔδωκα, κώρα καὶ ὁ βασιλάκης μοῦ
ἔδωκε ἓνα ἄλλο καὶ μοῦ ἔδωκε καὶ ἓνα τάληρον, λοι-

πόν ὁ Βασιλάκης εἶναι μέγας, ἡ ἀφεντιά σου λοιπόν εἶσαι μεγαλύτερος καὶ κάτι . .

ΦΡ. Ἀθλίε προδότα! ἡ Κυρία σου ἀγαπᾷ ἕνα Βασιλάκη, καὶ οὐ τῆς πηγαίνεις τὰ γράμματα του καὶ σοῦ δίδει τάληθα. Σὺ εἰς τὸν ἴδιον καιρὸν τῆς δίδεις τὰ γράμματά μου. Ἀ δυστυχὴ! Τέλος πάντων ἔφθασε ἡ τελευταία ὥρα τῆς ἀθλίας ζωῆς σου.

ΖΑΧ. Ἀχ! γιὰ τοὺς οἰκτοirmeυς τοῦ Θεοῦ, ἄψομε νὰ ἐξομολογηθῶ πρῶτα καὶ νά. . .

ΦΡ. Ὅχι. . . ὅχι, ἂν πρῶτον δὲν μοῦ δείξεις τὸν Βασιλάκη, ἂν δὲν μοῦ τὸν δείξεις νὰ τοῦ πῶ τὸ αἷμά του, πίνω τὸ ἰδικόν σου.

ΖΑΧ. Μπορῶ νὰ σοῦ κάμω ὄρκο πῶς δὲν ἔχω στάλα μέσα μου.

ΦΡ. Ἡ τὸν Βασιλάκη. . . (τὸν σφύγγει)

ΖΑΧ. Ἀ! ὦ! στὸν δείχνω. . . ἀλλ' ἄφησέ με.

ΦΡ. Ἐπο ἐλεύθερός σέ εἰδοποιῶ ὅμως ὅτι θὰ κατασκοπεύσω τὰ βήματά σου· καὶ ἂν εἰς ἡμυσίαν ὦραν δὲν ἔχω τὸν Βασιλάκη πίνω τὸ αἷμά σου· (φεύγει).

ΣΚΗΝΗ ΣΤ'.

ΖΑΧΑΡΙΑΣ καὶ ΒΑΣΙΛΑΚΗΣ.

ΖΑΧ. Ἄλλος δὲν ἔλκειπε σέ-αὐτὸ τὸ σπῆτι κακομοίρη Ζαχαρία νὰ σοῦ πίνουν τὸ αἷμά σου σὰν σιμάδα. Τώρα πῶς νὰ κάμω γιὰ νὰ ἔλθῃ ὁ Βασιλάκης, νὰ τοῦ φωνάξω· (προβαίνει εἰς τὸ παραθύρο) Σιὸρ Βασιλάκη, Σιὸρ Βασιλάκη! Βέβαια πρέπει νὰ μὴν εἶνε στὸ σπῆτι ἀφοῦ δὲν ἀκούει. Σιὸρ Βασιλάκη!

ΒΑΣ. (ἔσπωθεν) Ἐ! ἔ! ἔ!

ΖΑΧ. Ὅριστε ἐδῶ.

ΒΑΣ. Τώρα ἔφθασα.

ΖΑΧ. Τώρα ἐρχεται, τοῦ ἀρχίζω κουθέντα ἴσα

ὅπου νὰ μιλήσω ἐκείνου τοῦ τρελοῦ.

ΒΑΣ. (Εἰσέρχεται στοῖς ἰσμένους· ὡς γαμβρός.) Ἐδῶ εἶμαι Ζαχαρία, τί θέλεις;

ΖΑΧ. Οὐ, οὐ, οὐ, ὁ Βασιλάκης καὶ πῶς ὁ Βασιλάκης στολισμένος;

ΒΑΣ. Χὰ, χὰ, χὰ, δὲν σ' ἄρῃσω. Γιὰ νὰ σοῦ πῶ τὴν ζωὴ σου Ζαχαρία πῶς σοῦ φαίνεται αὐτὴ ἡ βελάδα.

ΖΑΧ. Συμπάθιο Βασιλάκη μου μὰ πρέπει ἢ τῶρα νὰ γευμάτισες, ἢ νὰ πείραν ἀέρα τὰ μισὰ σου, οὐδὲ γελάδα βλέπω οὐδὲ βῶδι.

ΒΑΣ. Ὅχι κουτὲ γελάδα, παρὰ βελάδα θὰ πῇ τὸ φόρεμα αὐτὸ ποῦ φορῶ.

ΖΑΧ. Ἐκατάλαβα, Μὰ νὰ σοῦ πῶ μὴ χρεωστοῦσες τίποτα κανενός; γιατί ἔτσι καὶ ἐμὲ μοῦ τὸ ἐκάμανε· Μιὰ μέρα ἀπερνούσα ἀπὸ ἓνα μπακαλικο ὁποῦ χρεωστοῦσα. 35 λεπτά, μοῦ τὰ ζητοῦν, ἐγὼ ἔκαμα τὸν κουφόνη, μοῦ μεταφωνάζουν καὶ ἐγὼ τὸ ἴδιο, ὡς ποῦ ἔρχεται ὁ μπακαλῆς καὶ μὲ πιάνει ἀπὸ τὸ φόρεμα, καὶ τοῦ μένει στὰ χέρια του ἀπαράλαχτα δσον σοῦ λείπει.

ΒΑΣ. Ὅχι ἀδελφέ!· Ἄν χρεωστοῦσε ὁ συγχωρεμένος πάπος μου δὲν ξεύρω διότι εἶναι δική του ἡ βελάδα.

ΖΑΧ. Ἄ, ἔτσι πρέπει νὰ εἶναι βέβαια.

ΒΑΣ. Μὰ ὄχι Ζαχαρία μου, γιατί τοῦτο εἶναι ἓνα φόρεμα ποῦ φοροῦμαι ἡμεῖς οἱ γαμπροί.

ΖΑΧ. Λοιπὸν τί ἀκούω, εἶσαι γαμπρός;

ΒΑΣ. Μάλιστα, μάλιστα, καὶ ἂν θέλεις νὰ μάθης τὴν νόμφη εἶναι ἡ κυρά σου.

ΖΑΧ. Ἡ κυρά μου! Χὰ, χὰ, χὰ, ἡ κυρά μου; καὶ γιὰ πρὶν δὲν κουδεντιάσατε ἀκόμη.

ΒΑΣ. Ὅχι τῶρα ἤλθα.

ΖΑΧ. Ἄν περιμένεις σοῦ φέρνω ταῖς δουλιαῖς σου φτιασμένας καὶ τὸ πρὶν ἐτοιμον.

ΒΑΣ. Πῶς; τί λές!

ΖΑΧ. Περίμενε, ἀκούς, (πηγαίνει εἰς τὴν θύραν τοῦ Φριδερίκου), ἀφέντη ὁ Βασιλάκης.

ΣΚΗΝΗ Ζ'.

ΦΡΙΔΕΡΙΚΟΣ, μὲ μίαν φιάλην εἰς τὴν χεῖρα καὶ οἱ ἄνω.

ΦΡΙΔ. Ὁ Βασιλάκης! ποῖος ποῦ εἶσαι;

ΒΑΣ. (Ὡ διάδολε Ζαχαρία τί μοῦ ἔκαμες), ἐγὼ εἶμαι.

ΦΡ. Σὺ εἶσαι, ὁ Βασιλάκης, ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον ἀγαπᾷ ἡ Ἑλένη; Σὺ εἶσαι ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον προτιμᾷ;

ΒΑΣ. (Τοῦτο δὲν τὸ ἤξευρα, μὰ οὕτως πρέπει νὰ ᾔηται). Μά... μάλιστα... ἐγώ.

ΦΡ. Σὺ! σὺ καὶ μὲ τοιαύτην ἀναισχυντίαν τὸ ὁμολογεῖς ἔμπροσθέν μου... βέβαια ἡ Ἑλένη καὶ ἄλλογον ζῶον πρέπει νὰ κατήντησε διὰ νὰ σὲ ἀγαπᾷ.

ΒΑΣ. Κύριε... ἔχω τὴν τιμὴν νὰ σοῦ πῶ ἡ σιόρα Ἑλένη δὲν εἶναι οὐδὲ ζῶ, οὐδὲ ἄλογο... καὶ τὸ ξέρει πῶς ἔρχομαι νὰ τὴν ζητήσω γιὰ νικοκυρά μου.

ΦΡ. (θυμόναι καὶ σηκώνει τὴν φιάλην). Βλέπεις αὐτὴν τὴν φιάλην (ὁ Βασιλάκης φοβεῖται καὶ κρύπτεται ὀπισθεν τοῦ Ζαχαρία). Μοῦ ἔρχεται νὰ τὴν σπάσω εἰς τὸ χονδρόν σου κεφάλι.

ΒΑΣ. Εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ πατέρα σου, συμπάθειο εἰς διὰ σοῦ ἔκαμα.

Ζ. (κρυφὰ τοῦ Βασ.). Δός του μοῦτρο Βασιλάκη.

Β. (κρυφίως). Κάθησε ἡσυχος καὶ μένε.

Φ. Ἀνόητε ζῶον ἔπρεπε νὰ σὲ κατακομματιάσω, νὰ σοῦ διαπεράσω μὲ τὸ ξιφὸς μου τὴν κοιλιὰ σου, ἀλλὰ...

Β. Ἀλλὰ ἡ ἀφεντιά σου εἶσαι ἕνας καλὸς ἄνθρωπος.

Φ. Δὲν σὲ ἀφίνω ν' ἀποθάνης χωρὶς νὰ ὑπερασπισθῇς Ζαχαρία, φέρε με ἕνα ζευγάρι σπαθιά, (Ζαχ. φεύγει).

Β. (ὦ δυστυχία μου, σπαθιά με ἐσκότωσαν). Ὁ
συμπάθειο καὶ δὲν σοῦ πταίω τίποτε.

Φ. Δὲν μοῦ πταίεις, ζῶον δὲν μοῦ πταίεις; ἀλλὰ
εἶπέ μοι τίς με ἀφήρεσε τὴν ἐλπίδα τῆς εὐτυχίας μου;
εἶπέ μοι διατί ἦλθες ἐδῶ; τὴν ἀλήθειαν.

Β. Ἐρχόμουν γιὰ νὰ συμφωνήσω τὸν γάμον με
τὴν αὐτὴν Ἑλένη.

Φ. Τὸν γάμον με τὴν ὥραϊαν Ἑλένην, πάει πολὺ
καλὰ. Ζαχαρία κάμε γρήγορα.

Ζ. (εἰσερχόμενος). Σιγὰ σιγὰ ἐπειδὴ κόπτονται...

Φ. Τὸ γρηγορότερον, ἐκλεξόν θπλον.

Β. Μὰ δὲν ἤξεύρω.

Φ. Ἡ ἐκλεξόν, ἥ καὶ τὰ δύο ἀντίγουν δύο τρόπους
διὰ νὰ ἐξέλθῃ ἡ μιὰρὰ ψυχὴ σου.

Β. Ἄς εἶναι ὅ, τι θέλεις.

Φ. Τὰ πιστόλια.

Β. Ὅχι διατί φοβοῦμαι τὸ βόλι.

Φ. Πολὺ καλὰ τὸ σπαθί; τὴν ὥραν.

Β. (ᾶ Ζαχαρία ἀνάθεμά σε τί μοῦ ἔκαμες) Ὁ ὄχι
διότι τρου... πᾶ, καί...

Φ. Λοιπὸν θέλεις νὰ χωρατεύσῃς δειλέ; Εἰς ἡμι-
σεῖαν ὥραν σὲ περιμένω κάτω. Ἄν δὲν ἔλθῃς σὲ φο-
νεύω διὰ τῶν τρομεροτέρων βασάνων (φεύγει).

Β. Ἄ! Ζαχαρία! Ζαχ., νερὸ καὶ πεθιμένο Ζαχ., ρία.

Ζ. Ὁ Βασιλάκη μὴ, τί κακὸ εἶνε αὐτὸ ποῦ σὲ ἤρρε...
ὦ ποῦ νὰ ἤθελε βουλιάξῃ ἡ ὥρα ποῦ ἐγεννήθηκες;

Β. Σιώπα Ζαχαρία. Μὴ θέλεις νὰ χάσω τὸ μυαλό
μου. Σιώπα, πῶς νὰ ξεμπερδέψω τὴν δουλιὰ. Τώρα
πρέπει νὰ κτυπηθῶ... ὦ ἀναθεματισμένε Ζαχαρία σὲ
τί δουλιὰ με ἔμπερδέψες.

Ζ. Ἄλλο δὲν ἐλείπε παρὰ νὰ τὰ βάλῃς με ἐμέ.

Β. Στὴν ἀτακτοσύνην... πῶς νὰ κάμω νὰ ὑπάγω...

εἰς τὴν κατανομίαν.

Ζ. Ὅπως ἀγαπᾷς· ὁμως ἐκεῖνος ὁ ζουρλὸς σὲ περιμένει κάτω.

Β. Μωρὲ καυμένε· θυμήσου πῶς καὶ ἐγὼ εἶμαι ἄνθρωπος θυμήσε· πῶς κ' ἐγὼ ἔχω αἷμα μὴ θέλεις νὰ με ἰδῇς νὰ διαταράξω ἀπὸ ταῖς σπαθλαῖς καὶ ἀπὸ ταῖς πιρσολαῖς. Κάμε δτι' μπορέσης γιὰ νὰ γιαιτρέψης ἐκεῖνον τὸν τρελόν. Νὰ ἂν δὲν σοῦ κόμω εὐσπλαχνίαν ὀρθὸς (γονατίζει). Κῦτάζε γονατίζω ἔμπρός σου· κάμε ἐλεημοσύνην καὶ μὴ θελήσης νὰ με ἰδῇς νὰ πεθάνω εἰς τὰ πόδια σου.

.. (τὸν σηκώνει). Μή· μὴ· μὴ πεθαίνης γιὰτὶ φοβοῦμαι τοὺς πεθαμένους.

Β. Καὶ ἐγὼ τὸ ἴδιο·· καὶ σὲ λέγω θὰ εὐρίσκομαι ἔξαπλωμένος μὲ μία τρύπα ἐπὶ τὴν κοιλίαν καὶ θὰ ἀκούῃ τὸ αἷμά μου νὰ τρέχῃ σὰν βροχὴ.

Ζ. Οὐ, οὐ, οὐ, καλλίτερον θάνατος Βασιλάκη μου παρὰ τέτοια πράγματα.

Β. Ἄ Ζαχάρια μου ποῦ εἶναι ὁ Ἀθανασάκης.

Ζ. Δὲν ἤξεύρω, γιὰτὶ γιὰ τὸν γάμον;

ΣΚΗΝΗ Η'.

ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ καὶ οἱ ἄνω.

ΑΘ. Ὁμοῖς Βασιλάκη!

Β. Ἀθανασάκη, ἦ θεῖα Πρόνοια σὲ ἐξαπέστειλε λότρωσέ με ἀπὸ ἑνα μεγάλο κακό·· τίποτε ὀλιγότερο, χοντεῦω νὰ πεθάνω·· διὰ τὸ Θεό.

ΑΘ. Μὴ σὲ γνοιάζει ἐγὼ ἔχω ἕνα φοβερό γιαιτρικό.

Β. Τί φίλε μου; Τέλος πάντων σὲ εὕρηκα λότρωσέ με ἀπὸ ἑναν τρελόν.

ΑΘ. Νὰ σοῦ πῶ, (τοῦ δείχνει ἕνα ραβδί) σοῦ ἀρέσει αὐτὸ τὸ γιαιτρικό;

Β. Φοβερό· δόσε του πενήντα.

Δημόσια Κεντρικὴ Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ζ. Ἐγὼ λέγω καλῆτερά ἐκατό.

Β. Ἄς εἶναι καὶ ἐκατό, ἀλλὰ καλὲς μὲ ψυχὴν, καὶ ἐγὼ σοῦ ὑπόσχομαι ὅτι γιατρεύεται. . καὶ ἂν ἀγαπᾷ τὴν θυγατέρα σου, ἔγνοια σου τὴν ἀγαπῶ καὶ ἐγὼ καὶ ξέρω πῶς μὲ ἀνταγαπᾷ.

ΑΘ. Ἀλήθεια λοιπὸν κάμνω καλὰ νὰ ἀρχήσω ἀπὸ τῶρα νὰ σοῦ μετρήσω τὸ προικιό.

Β. Αὐτὸ εἶναι ἄλλη δουλιὰ· δὲν πειράζει.

ΑΘ. Ὅχι, ὄχι, ἐγὼ θέλω ν' ἀρχήσω ἀπὸ τῶρα Ζαχαρία πιάζονε νὰ μετρήσω τὸ προικιό (ὁ Ζαχαρ. τὸν πιάζει ἀπὸ τὴν ποδιὰ καὶ ὁ Ἀθανάσιος τὸν κυπᾷ).

Β. Βοήθεια, βοήθεια, (τρέχων φεύγει καὶ μένει ἡ ποδιὰ εἰς χεῖρας τοῦ Ζαχαρία).

ΑΘ. Ὁ παλιάνθρωπος, ὁρίστε εἰς ποίαν θέσιν ἐφθάσαμεν, νὰ μὴν ἤμπορῇ νὰ ἐξουσιάζῃ κανεὶς τὸ σπῆτι του, νὰ εὐρίσκονται τέτοιοι παλιάνθρωποι, ἀλλὰ πταίου καὶ τὰ κορίτσια.

Ζ. Ναὶ ἀφεντάκη μὴ πταίει καὶ ἡ κυρία Ἐλένη.

ΑΘ. Σιώπα, δὲν ἐξετάσαμεν τὴν γνώμην σου παλιάνθρωπε.

(Ἀκούονται φωναί, ὕστερον εἰσέρχεται ὁ Βασιλάκης κινητούμενος ὑπὸ τοῦ Φριδερίκου καὶ οἱ δύο τρέχουν εἰς δλον τὸ δωμάτιον, ἀκολουθῶν ἀπέρχεται ὁ Βασιλάκης καὶ ὁπισθεν ὁ Φριδερίκος).

ΣΚΗΝΗ Θ'.

ΕΛΕΝΗ καὶ οἱ ἄνω.

ΕΛ. Πάτερ τί συνέβη;

ΑΘ. Ἐλα ἐδῶ γὰ ἰδῆς πόσα πράγματα συνέβησαν ἐξ αἰτίας σου, τὸ ξέρω ἐσὺ δὲν ἠξεύρεις τίποτε. . καὶ ὅμως ἓνας παλιάνθρωπος ἔλαβε τὴν αὐθάδειαν νὰ σοῦ γράψῃ. . ἔφθασε νὰ ἔλθῃ νὰ σε ζητήσῃ.

ΕΛ. Καὶ τί τοῦ ἀπαντήσατε;

Ζ. Ὁ αὐθέντης ἔπαιξε τὸ μπανον στὴ ράχη του.

ΑΘ. Ἐπῆρα αὐτὸ τὸ ραβδί καὶ τοῦ μαλάκωσα τὰ κόκκαλα.

ΕΛ. Ὁ Πατέρ μου σήμερον ἐγίνατε αἷτιος τῆς δυστυχίας μου. (Κάθηται καὶ κλαίει).

ΑΘ. Τί ἀκούω! τί ἔπαθες;

Ζ. Ἐννοεῖται τὸν ἀγαπᾷ.

ΕΛ. Ἀτυχὴς Ἐλένη, πάντοτε κλεισμένη χωρὶς νὰ βλέπω τὸν ἥλιον, χωρὶς νὰ ἔχω κανένα σύντροφο ἐκτὸς τῶν συλλογισμῶν μου. Ἀλλὰ τῶρα ἡ στιγμή ἔφθασε, εἶμαι δυστυχὴς· εἰς ὅκλις ἡμέρας θέλετε ἔλθῃ νὰ κλαύσετε ἐπὶ τοῦ τάφου μου (κλαίει).

Ζ. Οὐ, οὐ, οὐ, τί λέγεις; ὁ Θεὸς νὰ μὴ τὸ δώσῃ.

ΑΘ. Ἡ υἱία μου βγάλε ἀπὸ τὸν νοῦν σου ἐκεῖνο δ. ποῦ ζητᾷς, δὲν στὸν δίνω, μπορεῖς νὰ πεθάνῃς, μπορεῖς νὰ σκάσῃς τὸ ἴδιο εἶναι.

ΕΛ. Πατερ μου τὸν ἀγαπῶ.

ΑΘ. Κι' ἂν ἀπόψε ἕνας ποῦ σ' ἀγαπᾷ, καὶ ποῦ ποτὲ δὲν σοῦ εἶπε τίποτε, γίνεαι σύζυγός σου;

ΕΛ. Ἐκατάλαθα... δ... (λείποθυμεῖ).

ΑΘ. Ζαχαρία! βοήθεια, βοήθεια, γρήγορα.

Ζ. Ἀθανάσιε βοήθεια τί ἐπάθατε;

ΑΘ. Μωρὲ ζῶον, ξύδι, ξύδι.

Ζ. Καὶ λάδι; εὐθὺς (φεύγει).

ΑΘ. Ὁ κακομοῖρῃ Ἀθανάσιε τί σοῦ ἔμελλε Ἐλένη μου, κόρη μου στέκα καὶ μίλησέ μου. Ὁ νὰ πάρῃ ὁ διάβολος τὸ κεφάλι σου Ἀθανασάκη· κάμε γρήγορα Ζαχαρία.

Ζ. (ἔσωθεν) Εὐθὺς ἔφθασα.

ΑΘ. Μωρὲ Ζαχα...

Ζ. Ἐδῶ εἶναι; πάρε με ἕνα βαρέλι.

Δημόσια Κεντρικὴ Βιβλιοθήκη Βέροιας

ΣΚΗΝΗ Γ.

ΦΡΙΔΕΡΙΚΟΣ και οί ἄνω.

ΦΡ. Ποῦ εἶναι ἡ ἄπιστος. (Εἰσέρχεται με τὸ ξίφος εἰς τὴν χεῖρα καὶ ἐπ' αὐτοῦ τὸ ἄλλο τεμάχιον τῆς βελάδας τοῦ Βασιλάκη. Ὁ Ζαχ. τρομάζει καὶ ρίπτει τὸ βαρέλι εἰς τοὺς πόδας τῆς Ἑλένης ἐκείνη δὲ σηκώνεται καὶ φεύγει· μαζὺ μὲ αὐτὸν δρομαίως. Ὁ Ἄθαν. θέλει νὰ τοὺς ἀκολουθήσῃ ἀλλ' ὁ Φριδερίκος τὸν σταματᾷ).

ΦΡ. Γέρων περίμενε καὶ ὅσος μας λόγον περὶ τῶν τρεχόντων, περίμενε λέγω τὸ θέλω.

ΑΘ. Ὑπαγε πίσω μου Σατανᾶ ἄφησέ με νὰ ὑπάγω νὰ ἰδῶ τὴν θυγατέρα μου.

ΦΡ. Ἡ θυγατέρα σου εἶναι μία ἄπιστος, ἡ θυγάτερα σου εἶναι μία ἀνόητος.

ΑΘ. Σ' εὐχορίστω αὐτὸ τὸ ἥξευρα... θέλεις τίποτε ἄλλο.

ΦΡ. Σὲ ζητάω νὰ καθήσῃς ἀμέσως εἰς ἐκεῖνο τὸ κάθισμα.

ΑΘ. Ἄν ἐτρελλάθῃς οὐ περιμένει τὸ φρενοκομεῖον.

ΦΡ. Νὰ καθήσῃς τὸ γρηγορότερο (τοῦ παρουσιάζει τὸ ξίφος καὶ καθήται). Εἰπὲ τώρα ποῖον ἀγαπᾷ ἡ θυγατέρα σου.

ΑΘ. Τί σὲ μέλλει;

ΦΡ. Μὲ ἐνδιαφέρει... δμίλει.

ΑΘ. Τὸν γείτονά μας τὸν Βασιλάκη.

ΦΡ. ὦ! ἀέριοι ζαῖμνες, ὦ κολασία πνεύματα δὲν εὐόνετε ἀπὸ τὸν κατάλογον τῶν ἀνθρώπων τὸ ὄνομα τοῦ τέρατος ἐκείνου, λοιπὸν πρέπει νὰ τὸν φονεύσω· ἀκυσὸν δυσυχῇ γέρων... Σήμερον ὁ Βασιλάκης ἀγαπᾷ τὴν θυγατέρα σου καὶ ἀνταγαπᾷτε. Σήμερον τὸν ἐπρόσβαλα καὶ ὥς βελήτερες τῶν δειλῶν ἐδέχθη τὰς προσβολὰς μου, ἐφθασα νὰ τοῦ ἀρπάξω τὸ μισθόφορο, νὰ τὸν σύρω ἀπὸ τὸ αὐτὸ καὶ νὰ τὸν κλείσω εἰς τὸ ὑπόγειον καὶ νὰ τὸ ὑποφέρει. Διὰ τί πτοχαζεσαι διὰ τί

πραξα όλα ταυτα : διότι αγαπῶ τὴν θυγατέρα σου, διότι ἡ θυγάτηρ σου ἀνέζησεν ἡ γυνὴ σύζυγός μου, (θὰ τοὺς ἀφήσω ἕως τοῦ στοχασθῶν τὸν ἑαυτὸν τοὺς εὐτυχισμένους, θὰ τοὺς ἀφήσω νὰ πλησιάσουν τὰς θύρας τοῦ νυκτικοῦ θαλάμου καὶ ὕστερον θὰ τρέξω νὰ βρέξω τὴν εὐτυχίαν τοὺς μετὰ σάκρυα), ἄλλως θὰ κόψω τοῦ ἐνδὸς τὴν κεφαλὴν καὶ τῆς ἄλλης θὰ ἐκβάλω τὴν καρδίαν, θὰ βρέξω τὰς χεῖρας μου μετὰ τὸ αἷμα τῆς . . ὕστερον θὰ φονεύσω ἕως εὐθὺς μετὰ τὸ ἔσφορ τοῦτο.

ΑΘ. Τί πταίω ἐγὼ ἀνὴρ ἡ θυγατέρα μου δὲν θέλει νὰ σὲ ἀγαπήσῃ ; μετὰ τὸ ζῶρι τέτοια πράγματα γίνονται ;

ΦΡ. Ναι, ἔχεις δικαίον, ἐκεῖνος καὶ ἐκείνη πρέπει νὰ με πληρώσουν, Ζαχαρία, Ζαχαρία ;

ΣΚΗΝΗ ΙΑ΄.

ΖΑΧΑΡΙΑΣ (τρέχει τρώγων καὶ οἱ ἄνω).

Ζ. Παρὼν.

ΦΡ. Ποῦ εἶναι ἐκείνη ἡ σκληρὰ ;

Ζ. (Σκληρὰ πᾶς εἶναι αὐτή).

ΦΡ. Αὐθάδῃ δὲν ἀποκρίνεσε ;

Ζ. Δὲν γνωρίζω καμμία σκληρὰ.

ΦΡ. Ποῦ εἶναι ἡ Κυρά σου ;

Ζ. Ἡ κυρά μου εἶνε ἐκεῖ μέσα καὶ ἀναστενάζει . .

ΦΡ. Ἀκούς . . δυστυχῇ πᾶτερ ἡ θυγάτηρ σου κλαίει διὰ τὸν Βασιλάκη.

ΑΘ. Νὰ σοῦ πῶ μιὰ ἀλήθεια, μοῦ ἀρέσῃς καλὴ-τερα ἡ εὐγενεία σου παρὰ ἐκεῖνο τὸ ξόανο . . Παρίμενε νὰ μιλήσω μετὰ τὴν κόρη μου καὶ μετὰ τὸν Βασιλάκη καὶ ἴσως τελειώσω τὴν δουλιὰ.

ΦΡ. Τί λέγεις ; ἴσως ; . . στοχάζεσαι ὅτι ἐγὼ εἶμαι ἐξ ἐκείνων οἵτινες δύνανται νὰ ζῶσιν μετὰ τὴν ἀμφιβολίαν . . θέλω ἢ ναι, ἢ ὄχι.

ΑΘ. Ὅτι ἀγαπᾷς, ἀλλὰ ποῦ εἶνε ὁ Βασιλάκης ;

ΦΡ. Τὸν Βασιλάκη ; τώρα ἔφθασα (φεύγει).

ΑΘ. Ὁ κακομοῖρῃ Ἀθανασάκη (κάθεται) πῶς θὰ

τελειώση ἡ δουλιὰ αὐτή. Ζαχαρία τί συλλογίζεσαι;
Ζ. Βαρειά.

ΑΘ. Συλλογίζεσαι βαρειά;

Ζ. Ἄ ἔλεγα πῶς μὲ ῥωσῶς πῶς περνῶ.

ΑΘ. Τώρα πῶς θὰ γίνη ἡ δουλιὰ. ἂν δώσω τὴν θυγατέρα μου τοῦ ἀξιωματικοῦ πεθενοῦ, καὶ ἂν δὲν τὴν δώσω πεθενοῦ ἐγώ. Πῶς νὰ κάμω; ὦ ἀναθεματισμένη τύχη.

Ζ. Μαὺ φαίνεται πῶς εἶναι καλῆτερα νὰ πεθάνῃς τοῦ λόγου σου παρὰ ἡ κυρία Ἐλένη.

ΑΘ. Ἄλλο δὲν εἶναι παρὰ νὰ μιλῶμαι μὲ τὸν Βασιλάκη, νὰ τοῦ πῶ ἄλλη μιὰ φορὰ πῶς τοῦ σπῶ τὰ κόκαλα ἂν δὲν γράφει τῆς Ἐλένης πῶς δὲν τὴν ἀγαπάει ἄλλο καὶ ἂν ἐκείνη τὸν λησμονήσει, πάει καλά ἀλλ' ἂν πάντα τὸν θυμᾶται; ἂς ὑπάγω εἰς τὴν θυγατέρα μου. Ζαχαρία πρόσεξε ὅταν ἔλθῃ ὁ Βασιλάκης νὰ μὲ εἰδοποιήσῃ; εἶμαι ἐδῶ εἰς τὴν κόρην μου (φεύγει).

ΣΚΗΝΗ ΙΒ'.

ΖΑΧΑΡΙΑΣ μόνος.

ΖΑΧ. Οὕτω πρέπει νὰ ᾔνῃς... Ἡ κυρία Ἐλένη πρέπει νὰ ἀγαπᾷ τὸν θυλιετὴν, καὶ ἐγὼ κατ' ἐμὴν κατὰλαβῶ. Τὸ γράμμα ποῦ εὑρήκα ὁ ἀφέντης μου ἤτουνε αὐτοῦ, καὶ ἐκεῖνο ὁποῦ ἔδωκα τῆς κυρίας ἦτο τοῦ Βασιλάκη. Καὶ ἐγὼ εἶπα ὅλα τὰ ἐναντίον. Τώρα πρέπει νὰ βάλω ὅλη μου τὴν προσοχὴν καὶ νὰ φτιάσω τὴν δουλιὰ καθὼς χρειάζεται.

ΣΚΗΝΗ ΙΓ'.

ΦΡΙΔΕΡΙΚΟΣ, ΒΑΣΙΛΑΚΗΣ καὶ οἱ ἄνθρωποι.

ΦΡ. (Κρατεῖ τὸν Βασιλάκη ἀπὸ τ' αὐτοῦ). Ζαχαρία.
Ζ. Παρών.

ΦΡ. Ποῦ εἶναι ὁ Ἀθανάσιος.

Ζ. Μέσα εἰς τὴν σκληρὰν, πάω νὰ τοῦ μιλῶμαι.

ΦΡ. Ὅχι περίμενε... Νὰ ἐδῶ σοῦ ἀφίνω, νὰ φου-

λάττης αὐτὸν τὸν ἀχρεῖον· πρόσεξε διότι θὰ τὸν κρε-
μάσωμεν, ἂν φύγῃ κρεμάσαι σύ.

Z. Θέλεις νὰ τὸν κρεμάσω ἀπὸ τῶρα ;

ΦΡ. Ὅχι (φεύγει).

Z. Βασιλάκη.

B. Τί θέλεις Ζαχαρία μου ;

Z. Ἄφησε νὰ σοῦ πῶ ἓνα λόγο στ' αὐτὶ (τὸν πιάνει ἀπὸ τὸ αὐτὶ). Ἄ! τῶρα δὲν μοῦ φεύγεις.

B. Μοῦ τὸ ξερίζωσες. . .

Z. Ἰσα, ἴσα κουτσαύτης γνωρίζεσαι καλλίτερα.

B. Σιγὰ, σιγὰ (περπατοῦν μὲ τὸν Ζαχαρία) Ζαχαρία μοῦ πονεῖ. . .

Z. Βάλε πανί. . .

B. Ζαχαρία δὲν 'μπορῶ ἄλλο μὲ σκύτωσες.

Z. Καλύτερα, γιατί βγάλω τὸν δῆμιον ἀπὸ κόπον.

ΣΚΗΝΗ ΙΔ'.

ΦΡΙΔΕΡΙΚΟΣ ΕΛΕΝΗ καὶ οἱ ἄνω.

ΦΡ. Ζαχαρία ἄφησέ τον ἐλεύθερον.

Z. Πῶς ἂν δὲν εἶναι φοῦρκα δέκα χρόνους φυλακῇ.

ΦΡ. Ἄφησέ τον σὲ λέγω.

Z. Ἐλεύθερος.

ΦΡ. Πρὶν νὰ δῶσῃ τὴν ψυχὴν του εἰς τὸν διάβολο θέλω νὰ ἰδῶ δύναμαι νὰ τὸν λυτρώσω.

B. Λύτρωσέ με, καὶ ἄξιός εἰμι μισθός σου.

ΦΡ. Ἀκουσον τί πρέπει νὰ κάμῃς. . Τῶρα θὰ ἔλθῃ ἔδῳ ἡ κυρία Ἐλένη, θὰ δμιλήσετε μόνοι, ἀλλ' ἐνθυμοῦ πάντοτε διὰ θὰ σὲ ἀκούω· θὰ τῆς εἰπῇς δὲν τὴν ἀγάπησες ποτέ, καὶ διὰ δὲν δύναται ποτέ νὰ τὴν ἀγαπήσῃς.

ΕΛ. (Εἰσερχομένη). Ὁ Πατήρ μου εἶπε νὰ ἔλθω ἔδῳ διὰ νὰ δμιλήσω μὲ αὐτὸν, πῶσον εἶναι ὠραῖος καὶ ὁ δυστυχὴς νὰ ξυλισθῇ.

Δημόσια Κεντρικὴ Βιβλιοθήκη Βέροιας

ΦΡ. Οἱ ὀφθαλμοί της διὰ μίαν στιγμήν ἔπεσαν ἐπάνω μου, πόσον εἶναι ὥρα! Ζαχαρία ἄς φύγωμεν.

Ζ. Τί θὰ πῇ αὐτό, θὰ τοὺς ἀφήσωμεν μόνους.

ΦΡ. Ἀκολουθεῖ μοι, σιώπα.

ΣΚΗΝΗ ΙΕ'.

ΕΛΕΝΗ καὶ ΒΑΣΙΛΑΚΗΣ:

ΕΛ. (Διατὶ ἄρά γε ἔφυγε, βέβαια θὰ ἦτο θυμομέ-
νος καὶ τώρα μὲ ἄφησε μόνην μὲ αὐτὸν τὸν βλάκα;)

Β. (Πῶς θὰ ἀνοίξω τὴν ὀμίλιαν, τί νὰ τῆς εἰπῶ
ἐποῦ μὲ θλου; αὐτοὺς τοὺς κινδύνους ἄσχημενα.)

ΕΛ. (Τί ἄσχημος ποῦ εἶναι νὰ μὴ μιλή.)

Β. (Ἄ καρδιά; ἄς τῆς πῶ τὸν πρῶτον λόγον τί
νὰ τῆς πῶ).

ΕΛ. (Ἄ φεύγω . . κάμνει νὰ φύγῃ).

Β. Σιόρα Ἐλένη.

ΕΛ. Βασιλάκη τί προστάζετε.

Β. Καλὴ μέρα τῆς εὐγενείας σου . . ἤθελα νὰ σοῦ
πῶ (σκοτίστικα).

ΕΛ. Τί θέλετε;

Β. (Ἄ καρδιά), Σκληρὰ δὲν σ'ἀγαπῶ ἄλλο, γιατί
. . . μπορεῖς νὰ μὲ ἀγαπᾷς δσο θέλεις, ὅμως ἐγὼ ἀγα-
πῶ ἄλλῃ. . . κλάψε ἀναστένανε, τὸ ἴδιο εἶναι διὰ μέ,
ἐγὼ δὲν σὲ θέλω, δὲν σὲ θέλω, δὲν σὲ θέλω, σκάσε.

ΕΛ. Σὲ εὐχαριστῶ κύρ Βασιλάκη, δούλη σας, (κά-
μνει νὰ φύγει).

ΦΡ. (Βήχει ἔσωθεν).

Β. Σιώπα γιὰ τὸ θεό. . Ἄ! μὴ φύγῃς νὰ χαρῆς
τὸν πατέρα σου, ἄφησέ με νὰ σοῦ πῶ γιατί εὐρίσκει-
ται εἰς κίνδυνον ἡ ζωὴ μου.

ΕΛ. Ἀλλὰ τί θέλετε; ἐγὼ ἕως τώρα δὲν ἄκουσα
εἰμὴ ὕδρες.

Β. Ναί... βέβαια... βρυσιαίς. Ίσως νά μέ στοχάσθηκες διά κανένα κουτό· διά νά μέ περνάς ἔτσι, ἐγὼ σοῦ τὸ εἶπα, καί στο ξαναλέγω, δὲν σὲ ἀγαπῶ, καί ἂν τὸ γράμμα ποῦ ἔστειλα τὸ πιστεύσες ἔκαμες κακὰ, γιατί ἐγὼ τὸ ἔστειλα τοῦ... τοῦ Ἀθανασάκη.

ΕΛ. Σὰς ὀρκίζομαι ὅτι δὲν ἔλαβα ποτὲ ἐγὼ γράμμα σας, δὲν ἤξεύρω τί μοῦ λέγετε.

Β. Τί κατεργάρης ποῦ εἶναι ὁ διάδοχος ὅταν νά ποῦμαι τώρα τὸ κρύβεις; φανέρωσέ με. Ὅταν καί λέγω ἐγὼ εἶναι ἀλήθεια, τὸ γράμμα ποῦ σοῦ ἔστειλα καί μοῦ ἀποκρίθηκες.

ΕΛ. Βασιλάκη μου ἂν τρελάθηκες πήγαινε νά σὲ δέσουν, ἐγὼ ποτὲ δὲν ἔκαμα τοιαῦτα κινήματα.

Β. Τὸ ξέρο γιατί τότες μοῦ ἀπεκρίθηκες, μέ τὸ μανδύλι στο παράθυρον.

ΕΛ. Στο παράθυρον; (πῶς γνωρίζει).

Β. Ἄ τώρα κατέλαβες, τώρα ἐνθυμήθηκες πῶς ἐκείνο τὸ γράμμα ἦτον δικό μου... ὅμως ἐγὼ τώρα ξελέγω ὅτι ἔγραψα, καί λέγω ὅτι δὲν θέλω πλέον τὴν ἀγάπην σου.

ΕΛ. (Καί νά μέ γέλασε ὁ Ζαχαρίας;)

Β. Ἦθελα νά ἔχω μάρτυρες νά τὸ φωνάξω, μάλιστα θά εὖρω καί ἐκείνον τὸν Ζαχαρία νά τοῦ πάρω τὸ τάλληρον.

ΕΛ. Τοῦ δώσατε τάλληρα.

Β. Μάλιστα, μάλιστα, ἡ ἀγάπη σου κυρά μου μοῦ στοίχισε ἓνα τάλληρον καί δύο ποδιαῖς τῆς βελάδας μου· καί καμιά ἑκατοστή ἑυλιαί.

ΕΛ. Τί ἀκούω! λοιπὸν σὰς μόνον ἐξέλιπεν ὁ πάτερας μου χά, χά, χά, καί ἐγὼ στοχαζόμην. (γελά).

Β. (Θυμωμένος). Σιώρα Ἑλένη ἡ σιώπησε ἡ ἔγωγ τὴν τιμὴν νά σοῦ εἰπῶ ὅτι εἶσαι μία πεταλοῦδα.

Δημόσια Κεντρικὴ Βιβλιοθήκη Βερσίας

ΣΚΗΝΗ 15Τ΄.

ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ, ΦΡΙΔΕΡΙΚΟΣ, ΖΑΧΑΡΙΑΣ καὶ οἱ ἄνω.

ΑΘ. Τὴν θυγατέρα μου λέγεις πεταλοῦδά ;

ΦΡ. (Μὲ τὸ ξίφος εἰς τὰς χεῖρας). Θὰ σοῦ πῶ τὸ αἷμα.

Ζ. Βοήθεια, βοήθεια, ἀφεντιάχη μου, (ὁ Βασιλάκης φοβεῖται καὶ κρύπτεται).

ΦΡ. Ἴδου κύριε ὅσοι ὑβρίσθητε, ὅσοι λυπήθηται, ὅσοι ξυλίσθητε ἐκδικηθῆται ἐπὶ τοῦ προδότου Ζαχαρία, τοῦ αἰτίου τοῦ σκανδάλου.

Ὅλοι νὰ ξυλισθῇ.

Ζ. Ὅχι ἀφεντιά μου καὶ ἂν μὲ συμπαθήσεται ἐγὼ ποῦ χάλασα ταῖς δουλειαῖς, ἐγὼ ταῖς φτιάνω.

ΑΘ. Ἄς ἴδωμεν.

Ζ. (ἐνώνει τὰς χεῖρας τοῦ Φριδ. καὶ τῆς Ἑλένης). Τώρα ἐγὼ πάγω νὰ φέρω τὸν συμβουλευτογράφον γιὰ νὰ κάμῃ τὸ προικοσύμφωνον καὶ τὸν γάμον τοῦ κυρίου. . . πῶς σὲ λένε ;

ΦΡ. Τοῦ λοχαγοῦ Φριδερίκου Δάρκ !

ΕΔ. Τί ἀκούω τοῦ Φριδερίκου Δάρκ !

ΦΡ. Ναὶ Φιλτάτη Ἑλένη, ἐκείνου ὅστις πρὸ ἐπὶ αἰετῶν σὰς ὀρκίζετο πίστιν, ὅστις ἐκινδύνευσεν τὴν ζωὴν του μυριάκις, ὅπως μίαν ἡμέραν γίνῃ ἄξιός νὰ λάβῃ τὴν χεῖρά σου.

Τ Ε Λ Ο Σ.

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ
ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΣΤΑΙΚΟΒΙΤΣ

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ.

Ὁ ὑποφαινόμενος εἰδοποιῶ ὅτι εἰς τὸ Βιβλιοπω-
λεῖόν μου κείμενον παρὰ τὴν ὁδὸν Αἰόλου εὗρισκον-
ται πλεῖστα διασκεδαστικά βιβλία τοῦ Λαοῦ καὶ πω-
λοῦνται εἰς τιμὰς συγκαταβατικάς εἰς ὅσας αὐθεὶς
μέχρι τοῦδε ἐπώλησεν αὐτὰ, ὅθεν οἱ ἐπιθυμοῦντες
εἰς τὸ ἐξῆς νὰ προμηθεύωνται ἐκ τοῦ βιβλιοπωλείου
μου οἷα δῆποτε βιβλία ἃ ἀπευθύνονται πρὸς ἐμὲ
καὶ θέλουσι μὲ εὖρη πρόθυμον.

Ὁ βιβλιοπώλης
Ν. ΣΤΑΙΚΟΒΙΤΣ.

ΑΓΟΡΑΖΟΝΤΑΙ δὲ παντὸς εἵδους
βιβλία καὶ ὁλόκληροι βιβλιοθηκαί.

446

ΟΙ ΤΡΕΙΣ

ΔΕΚΑΝΕΙΣ

ΠΑΣΧΑ

ΚΗΜΗΔΙΑ ΜΟΝΟΤΟΝΟΝ

Βολο μασκαράδες, γόρ. η πας σπάσω τὸ κεφάλι.
 "Α! ἄντροπή. Ἀνάθεμα αὐτοῦς τοὺς στρατιώτας, δὲν μ' ἀφίνουν οὔτε μίαν στιγμήν νὰ ἡσυχάσω, πάντοτε μὲ διαταράττουν τὴν ἡσυχίαν, μὲ θορυβοῦν κἀνένα ἀνόητον, ἀλλὰ κάμμιά φορὰ θὰ μ' εὑρουν εἰς ταῖς κακκίς μου ὥραις καὶ θὰ τοὺς μπλυστρώσω τὰ παγίδια. ἔλειψε πλέον ἀπ' αὐτοὺς ἡ στρατιωτικὴ περὶθρχία, δὲν ἐκτιμοῦν οὔτε τὸν βαθμὸν μου, οὔτε τὴν παρουσίαν μου φοβοῦνται. Τέλος πάντων, ἄς μὴ ἀφῆνω νὰ περέρχηται ἡ ὥρα, ἀλλ' ἄς ὑπάγω πρὸς ἀν-

Αρ. ΕΙς 7489

Δημόσιον Κεντρικὴν Βιβλιοθήκην Βέροιας

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΠΑΣΧΑΛΗΣ,	Δεκανεὺς τοῦ πεζικοῦ
ΖΑΦΕΙΡΗΣ,	Δεκατεὺς τοῦ ἵππικοῦ
ΦΟΡΒΑΣ,	Δεκανεὺς τῶν ζευγιτῶν
ΜΑΡΙΕΤΑ,	Ἐρωμένη τῶν

ΑΓΟΡΑΖΟΝΤΑΙ δὲ παντὸς εἵδους
βιβλία καὶ ὁλόκληροι βιβλιοθήκαι.

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΔΕΚΑΝΕΙΣ

ΚΩΜΩΔΙΑ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΟΣ

Κατὰ τὸ ἰταλικόν.

ΣΚΗΝΗ I

(Τὸ θέατρον παριστᾷ πλατεῖαν, πρὸς τὰ δεξιὰ
φαίνεται ἡ οἰκία τῆς Μαριέτας).

ΠΑΣΧΑΛΗΣ (μόνος στρέφων ὀπισθὲν του). 'Στὸ διὰ-
βολο μασκαράδες, γομάρια, νὰ μὴ σᾶς σπᾶσω τὸ κεφάλι.
"Α! 'ντροπή. 'Ανάθεμα αὐτοὺς τοὺς στρατιώτας, δὲν μ'
ἀφίνουν οὔτε μίαν στιγμὴν νὰ ἡσυχῶσω, πάντοτε μέ δια-
ταράττουν τὴν ἡσυχίαν, μέ θορυβοῦν κἀνένα ἀνόητον, ἀλλὰ
κάμμιὰ φορὰ θὰ μ' εὔρουν εἰς τὰς κκακίς μου ὥραις καί
θὰ τοὺς μπλαστρώσω τὰ παγίδια· ἔλειψε πλέον ἀπ' αὐτοὺς
ἡ στρατιωτικὴ πειθαρχία, δὲν ἐκτιμῶν οὔτε τὸν βαθμὸν
μου, οὔτε τὴν παρουσίαν μου φοβοῦνται. Τέλος πάντων, ἄς
μὴ ἀφήνω νὰ περέρχηται ἡ ὥρα, ἄλλ' ἄς ὑπάγω πρὸς ἀν-

Αρ. ΕΙς 7489

Δημόσια Κεντρικὴ Βιβλιοθήκη Βερόιας

τάμωσιν τῆς ἀγαπητῆς μου Μαριέτας, ἥτις, βέβαια. μὲ περιμένει ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν ἀνυπομόνως.

(Πλησιάζει πρὸς τὸ παράθυρον κράζων αὐτῇ).

Ψτ... Ψτ... ἰδοὺ μὲ ἤκουσεν... ἔρχεται... πόσον εἶναι ὠραία... τί μάτια, τί φρύδια, τί κόψιμο, τί ἀνάστημα! οὔτε 'στὸ καλοῦπι ἂν ἦτο χυτὴ, πάλιν δὲν θὰ εἶχε τόσην χάριν.

ΣΚΗΝΗ II

Μαριέτα καὶ Πασχάλης.

ΠΑΣΧ. Ἐλα πλησίασε, ψυχὴ τῆς ψυχῆς μου, παρηγόρησέ με ὀλίγον! εἰπέ μοι μὲ ἀγαπᾷς καὶ σὺ ὅσον ἐγὼ σὲ ἀγαπῶ ;

ΜΑΡ. Φίλτατέ μοι Πασχάλη, εἶσαι περίεργος· τῶνόντι ἀμφιβάλλεις εἰσέτι; δὲν παρέρχεται ὥρα χωρὶς νὰ σὲ ἐνθυμηθῶ, ὥστε ἅμα σὲ εἶδον μακρόθεν ἐπλησίασα πρὸς τὴν θύραν τῆς οἰκίας καὶ σ' ἐπερίμενα ἀνυπομόνως· σὺ εἶσαι τὸ μόνον ἀντικείμενον τῶν ἐλπίδων μου καὶ ἂν δὲν ἐπιταχύνῃς τοὺς γάμους μας, θὰ χάσω τὴν ζωὴν μου (κλαίει).

ΠΑΣΧ. (καθ' ἑαυτόν). Ἡ πτωχὴ, μὲ πόσῃν τρυφερότητά μου ἐκφράζει τὰ αἰσθήματά της (πρὸς τὴν Μαρίαν). Μὴ κλαίεις, ψυχὴ μου, δὲν ἀμφιβάλλω, ὅτι μὲ ἀγαπᾷς, περὶ τούτου εἶμαι ἀρκετὰ πεπεισμένος καὶ διὰ νὰ σὲ ἀποδείξω καὶ ἐγὼ πόσον σὲ ἀγαπῶ καὶ νὰ σ' ἔχω πλησιέστερα ἀπεφάσισα νὰ φέρω τὸ κρεβάτι μου ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὸ παρὰθυρὸν σου.

ΜΑΡ. Πασχάλη μου, μίαν ἐρώτησιν θὰ σὲ κάμω ἀλλ' ἄς μὴ σὲ δυσανεστήσῃ.

ΠΑΣ. Λέγε, μάτια μου, ὅ,τι ἀγαπᾷς, κοκόνᾳ μου.

ΜΑΡ. Ὡμίλησες μὲ τὸν ἀδελφόν μου;

ΠΑΣ. Τί νὰ ὀμιλήσω μὲ τὸν ἀδελφόν σου; μήπως αὐτόν θὰ ὑπανδρευθῶ;

ΜΑΡ. (*Μαρία καθ' ἑαυτήν*). Πάντοτε τοὺς ἀστεϊσμούς· (*πρὸς τὸν Πασχάλην*)· ἔλαβες τὴν συγκατάθεσιν τοῦ διὰ τοὺς γάμους μας;

ΠΑΣ. Καὶ τί ἀνάγκη ἔχω ἀπὸ τὸν ἀδελφόν σου· πρέπει νὰ πάρω τὴν ἀδειάν του; καλὸ καὶ τοῦτο.

ΜΑΡ. (*κλαίουσα*). Πῶς ἄλλῃως θὰ γίνῃ, ἂν αὐτός δὲν δώσῃ τὴν γνώμην του;

ΠΑΣ. Ἄς ᾔναι· μὴ κλαίεις, κοῦκλά μου καὶ ἄμα λάβω τοὺς μισθοὺς μου ἀπὸ τὸν ταγματάρχην θὰ φροντίσω νὰ ὀμιλήσω καὶ μὲ τὸν ἀδελφόν σου, καὶ τοιοῦτοτρόπως θὰ τελειώσουν τὰ βάσανά μας. Τώρα λοιπὸν πήγαινε, ἡσύχασε, διότι καὶ ἐγὼ ἔχω ὀλίγην ὑπηρεσίαν καὶ πάλιν πρὸς τὸ ἐσπέρας βλεπόμεθα.

ΜΑΡ. Ἐνθυμοῦ πάντοτε τὰς ὑποσχέσεις σου· ὕγιανε, ἀκριβέ μου Πασχάλη (*φεύγει*).

ΠΑΣ. Πόσον θὰ ᾔμαι εὐτυχὴς ἂν ἀπολαύσω αὐτὴν τὴν νέαν ὡς σύζυγον. Τώρα θὰ τρέξω ἀμέσως εἰς τὸν ταγματάρχην νὰ τὸν ὑποχρεώσω νὰ μὲ δώσῃ τοὺς μισθοὺς μου· εἰδ' ἄλλως θ' ἀναφερθῶ εἰς τὸ Ἀρχηγεῖον, εἰς τὸν στρατηγόν, εἰς τὸ ὑπουργεῖον καὶ ἐπὶ τέλους εἰς τὸν βασιλέα.

ΣΚΗΝΗ ΙΙΙ

Ζαφείρης καὶ Πασχάλης

ΖΑΦ. ὦ δεκαννέα Πασχάλη, τί κάμνεις ἀδελφέ ; εἶσαι καλὰ ;

ΠΑΣ. Δὲν αἰσθάνομαι τόσον καλὰ τὸν ἐαυτόν μου.

ΖΑΦ. Ἐγὼ ἐξ ἐναντίας σέ βεβαιῶ, ὅτι δὲν ἡσθάνεσθην ποτὲ τὸν ἐαυτόν μου καθὼς σήμερον.

ΠΑΣ. Τὸ πιστεύω, διότι ἔχεις ἓνα λοχαγόν, ὅστις σέ περιποιεῖται καλὰ !

ΖΑΦ. Ἄκουσε, Πασχάλη, καὶ αὐτὸ ἂν δὲ ἦτο, ἐγὼ συνειθίζω νὰ ἦμαι πάντοτε εὐθυμος, μαρᾶζι δὲν βάζω. Τρώγω, φίλε μου, καλὰ ὅταν θέλω, πίνω τόσον ὥστε φουσκάνω ὅλος καὶ δὲν εἰμπορῶ νὰ κινηθῶ ἂν ἐρωτᾷς καὶ διὰ τὴν τυέπη μου ἂν καὶ ἦναι ξεσχισμένη εἶναι γεμάτη ἀπὸ χρυσάφι πάντοτε.

ΠΑΣ. Μὰ τί διάβολο, ποῦ τὰ εὐρίσκεις τόσα χρήματα ἤθελα νὰ ἡξεύρω ;

ΖΑΦ. Εἶσαι ζῶον καυμένε ! δὲν κάμνω καθημερινῶς τὸ συσσίτιον τοῦ λόχου ;

ΠΑΣ. Καὶ μὲ τοῦτο τί ;

ΖΑΦ. Ἄκουσον λοιπὸν, ξεκουτιασμένε ! ἀγοράζω π. χ. ῥίζι· εἰς τὸν λοχαγισμὸν περνῶ δέκα ὀκάδες ἐν ᾧ πραγματικῶς ἀγοράζω μόνον ἑπτὰ.

ΠΑΣ. Λοιπὸν κλέπτεις τρεῖς ὀκάδες ! καλὸ καὶ τοῦτο· μὰ πῶς δὲν τὸ ἐννοεῖ ὁ Λοχαγὸς σου ;

ΖΑΦ. Τῇ ἀληθείᾳ, εἶσαι κουτός· ἀμὴ μὲ τὸ ἄλλας ὅπου βάζω εἰς τὸ ρύζι, μὲ τὸ νερό, σκεπάζω τὴν κλεψιά μου· κα-
ταλαμβάνεις, ὅτι σκεπάζω τὴν ἔλλειψιν ;

ΠΑΣ. Ἐτσι ἔ ; ἀλλ' εἰς τὸ κρέας δὲν εἴμπορεῖς νὰ κλέ-
ψεις, βέβαια.

ΖΑΦ. Εἰς αὐτὸ ἴσια ἴσια ὀφελοῦμαι περισσότερο. Ἀγοράζω
αὐτὸ δύο ἡμέρας πρότερον, τὸ βάζω καὶ μουσκεύει εἴκοσι
τέσσαρας ὥρας ἔτσι φουσκώνει, καὶ ἀντὶ νὰ λείψῃ, φαίνε-
ται περισσότερο.

ΠΑΣ. Λοιπὸν τὸ κρέας εἰς τὸ νερό φουσκώνει ! καλὰ ποῦ
μου τὸ ἔμαθες· δὲν τὸ ἤξευρα.

ΖΑΦ. Καλὰ σοῦ εἶπα ἐγώ, πῶς τρῶς τὴν κουραμάνα χαράμι.

ΠΑΣ. Λοιπὸν ὅσοι κάνουν 'σάν κ' ἐμένα τὴν τρῶν' χα-
ράμι· μπράβο σου. κύρ Δάσκαλε, ὁμῶς ἐγὼ ἀπ' αὐτὰ ποῦ
μοῦ εἶπες, δὲν βλέπω τὰ μεγάλα καζάντια σου.

ΖΑΦ. ὦ ! ἀναθεματισμένε, ποῦ θες νὰ τὰ μάθῃς ὅλα·
δὲν λογαριάζεις τοὺς στρατιώτας τοῦ λόχου μας, τοὺς ἐν ἁ-
δείᾳ, ἐκείνους ποῦ ποθαίνουν ;

ΠΑΣ. Ἐ.

ΖΑΦ. Ἐξίνας· νὰ ! μπουνταλὰ ! αὐτὰς ὅλας τὰς ἀποδο-
χὰς ἐγὼ ποῦ εἰμαι σιτιστὴς τὰς καταπίνω.

ΠΑΣ. Μωρὲ σὺ, ἀδελφέ, εἶσαι τρομερὸς κλέφτης. Ἀλλ'
ἐγὼ πάλιν ὅλας σου τὰς εὐτυχίας ἀπέναντι τῆς ἰδικῆς μου
τὰς θεωρῶ μηδέν.

ΖΑΦ. Ἀς ἀκούσωμεν τὴν εὐτυχίαν σου.

ΠΑΣ. Ἐχω μίαν ἐρωμένην, ποῦ ἂν τὴν ἰδῇς θὰ στέκα-
σαι νὰ χάσκῃς 'σάν τὸ γλάρο.

ΖΑΦ. Ἐγὼ. ἔχω μίαν ἐρωμένην, ἣτις τρελλαίνεται δι' ἐμέ· ἂν τὴν ἰδῇς θὰ σὲ πιάσῃ παροξυσμός.

ΠΑΣ. Ἄν ἰδῇς τὴν ἐρωμένην μου θὰ σὲ πιάσουν νευρικοί σπασμοί, πτωχέ.

ΖΑΦ. Ἡ ἐρωμένη μου ἔχει ἓνα μάτι..

ΠΑΣ. Λοιπὸν εἶναι στραβή; ... χὰ, χὰ...

ΖΑΦ. Ὅχι, ἀνόητε, θέλω νὰ εἰπῶ, ὅτι ὁ ὀφθαλμός της ἐλκύει τὰς καρδίας.

ΠΑΣ. Καὶ ἡ ἰδική μου ἔχει ἓνα ἀνάστημα καὶ μία μέση, σὰν δακτυλίδι.

ΖΑΦ. Ἡ ἐρωμένη μου ὅμως ἔχει μία τρίχα, μὰ τί τρίχα!

ΠΑΣ. Χὰ, χὰ, χὰ! λοιπὸν εἶναι κισιδιάρ.

ΖΑΖ. Ὅχι, ζῶν· θέλω νὰ σοῦ εἰπῶ, ὅτι τὰ μαλλιά της ὁμοιάζουν τὸ χρυσάφι.

ΠΑΣ. Μὰ λοιπὸν αὐτὴ εἶναι ἡ ὠραιότερα ἀπὸ ὅλας τὰς γυναῖκες.

ΖΑΦ. Ἐννοεῖται καὶ μὰ τὸν Βάκχον θὰ σὲ κάμω νὰ τὴν ἰδῇς, διὰ νὰ βεβαιωθῇς.

ΠΑΣ. Λοιπὸν καὶ ἐγὼ θὰ σὲ συστήσω ὕστερα 'στὴν ἰδικήν μου.

ΖΑΦ. Ὅχι, σὺ νὰ φέρῃς τὴν ἰδικήν σου καὶ ἔπειτα ἐγώ.

ΠΑΣ. Ἄς ᾔναι λοιπὸν. Ἴδοῦ πηγαίνω νὰ τὴν φωνάξω.

ΖΑΦ. (τὸν τραβᾷ). Αἰ! ὦρα καλὴ, ποῦ πηγαίνεις ἐκεῖ;

ΠΑΣ. Ἐκεῖ κάθηται, πηγαίνω νὰ τὴν φωνάξω.

ΖΑΦ. Ἐχεις λάθος, φίλε μου, ἐκεῖ κατοικεῖ ἡ ἰδική μου.

ΠΑΣ. Βρὲ, φύγε ἀπ' ἐδῶ, ἐκεῖ κατοικεῖ ἡ ἐρωμένη μου.

ΖΑΦ. Σκαρμπήσου ἀπ' ἐκεῖ καὶ κάθηται ἡ ἰδική μου.

ΠΑΣ. Γκρεμήσου ἀπ' ἐκεῖ νά μὴ δαρθοῦμε.

ΖΑΦ. Πήγαινε 'στὸ γέρο διάβολο, σέ λέγω.

ΠΑΣ. Ἄς ἀφήσωμεν τώρα τὰ μαλώματα καὶ μὲ δύο λόγους ἃς τελειώσωμεν τὴν ὑπόθεσιν. Πῶς ὀνομάζεται ἡ ἐρωμένη σου ;

ΖΑΦ. Μαριέτα· ἡ ἀδελφὴ τοῦ τροφοδότου μας.

ΠΑΣ. Μαριέτα ! ἡ ἀδελφὴ τοῦ τροφοδότου μας ;

ΖΑΦ. Ναί, Μαριέτα· καὶ μὲ ἀγαπᾷ τόσον ὅπου τρελαίνεται.

ΠΑΣ. Δὲν ἐντρέπεσαι νὰ τὸ λές· αὐτὴ ἀγαπᾷ ἐμένα.

ΖΑΦ. Ἡ Μαριέτα ! εἶναι ἀδύνατον ! τί διάβολο !

ΠΑΣ. Αὐτὴ τρελλαίνεται δι' ἐμέ.

ΖΑΦ. Ἀλλὰ δι' ἐμέ ξεψυχᾷ.

ΠΑΣ. Ἄν δὲν τὸ ἶδω, καὶ δὲν τὸ ἀκούσω, δὲν τὸ πιστεύω.

ΖΑΦ. Ἐγὼ θὰ σέ κάμω νὰ τὸ ἰδῇς· καὶ θὰ σέ τὸ ἀποδείξω τετραγωνικῶς. Κρύψου ἐκεῖ ὀπισθεν καὶ θέλεις ἶδει καὶ ἀκούσει τὴν ἀλήθειαν.

ΠΑΣ. Ὅχι κρύψου ἐσύ νὰ τὴν φωνάξω.

ΖΑΦ. Ὅχι, κρύψου ἐσὶ πρότερον καὶ ὕστερον ἐγώ.

ΠΑΣ. Καλὸ λοιπόν· ἀλλὰ πρόσεχε καλὰ, χρεωστεῖς καὶ σὺ ἔπειτα νὰ κρυφθῇς.

ΖΑΦ. Πήγαινε τώρα κρύψου, μὴ παρέρχεται ἡ ὥρα.

(Ὁ Πασχάλης κρύπτεται εἰς γωνίαν τινα· ὁ δὲ Ζαφείρης προχωρεῖ εἰς τὸ οἶκημα τῆς Μαριέτας κράζων αὐτήν).

ΣΚΗΝΗ IV

Μαριέτα καὶ οἱ ἀνωτέρω

ΜΑΡ. (*ἔσωθεν*). Ποῖος εἶναι;

-ΖΑΦ. Ἐγὼ εἶμαι, ψυχὴ μου.

ΜΑΡ. (*ἐξερχομένη*). Ἄ! ἐσὺ εἶσαι, ἀκριβέῃ μου Ζαφεῖρη.

ΖΑΦ. (*καθ' ἑαυτὸν*). Ἀκουε μωρὲ Μαμαλοῦκο (*πρὸς τὴν Μαριέταν*). Ἐλα εἰς τὰς ἀγκάλας μου, ψυχὴ μου.

ΜΑΡ. Πῶς δὲν ἤλθες τόσας ἡμέρας; ἤμην εἰς³ μεγάλην στενοχωρίαν.

ΖΑΦ. (*καθ' ἑαυτὸν*). Ἀκούεις μωρὲ ζῶον; (*πρὸς τὴν Μαριέταν*). Δὲν ἔλαβα καιρὸν, φιλότατη μου· εἶχα ὑπηρεσίαν.

ΜΑΡ. Ἡξεύρεις πόσον σὲ ἀγαπῶ· δὲν δύναμαι οὐδὲ μίαν στιγμὴν νὰ κάμω χωρὶς ἐσέ· ὅσakis σ' ἐνθυμηθῶ, μὲ κυριεύει τρομερὰ μελαγχολία, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ μου γεμίζουν ἀπὸ δάκρυα.

ΖΑΦ. (*καθ' ἑαυτὸν*). Ἀκούε τα ξεκουτιασμένε· (*πρὸς τὴν Μαριέταν*). Ναί, φιλότατη μου· καὶ ἐγὼ αἰσθάνομαι εἰς τὴν καρδίαν μου ἓνα πόνον, ὅστις θὰ μὲ φάη, ἂν δὲν σὲ ἴδω.

ΜΑΡ. Τέλος πάντων, πότε θ' ἀποφασίτης νὰ γίνουν οἱ γάμοι μας;

ΖΑΦ. (*καθ' ἑαυτὸν*). Ἀκούεις τερτοῦρε; (*πρὸς τὴν Μαριέταν*). Εἶμαι ἑτοιμος ὅποτεν θέλης.

ΜΑΡ. Πήγαινε λοιπὸν νὰ ἐτοιμάσης τὰ τοῦ γάμου μας· νὰ γίνῃ ἀπόψε.

ΖΑΦ. Ἠσύχασε, ἐγὼ ἐφρόντισα καὶ εἶναι ὅλα ἑτοιμα.

Ἵγίαινε' (ἀποχαιρετῶνται ἡ Μαριέτα ἀναχωρεῖ). Ἐλα ἰδῶ, πλησίασε ξεκουτιασμένε· τί ἐζάρωσες ὅαν τὴν βρεμμένη γάτα; τὰ ἤκουσες τώρα μὲ τ' αὐτιά σου; ἐθεβαιώθης.

ΠΑΣ. Ὀλίγο νερὸ κάμε με τὴν χάριν, διότι θὰ λυγοθυμήσω.

ΖΑΦ. Τί νερὸ καὶ νερὸ, ἔχε ὕγειαν.

ΠΑΣ. Ἐλα ἰδῶ, ἔλα ἰδῶ, ποῦ πηγαίνεις;

ΖΑΦ. Ποῦ πηγαίνω; δὲν ἤκουσες τί μὲ εἶπε; νὰ ὑπάγω νὰ ἐτοιμάσω τὰ στέφανα.

ΠΑΣ. Ἐλησμόνησες ὅπου μὲ εἶπες νὰ κρυφθῇς καὶ σύ;

ΖΑΦ. Νὰ κρυφθῶ καὶ ἐγώ; ἄς ἦναι· ἐγὼ κρύπτομαι, ἀλλὰ ἄερα θὰ κοπανίσῃς· κάμε γρήγορα ὅμως διότι βιάζομαι.

ΠΑΣ. Κρύψου εἰς τὴν ἰδίαν θέσιν, διὰ νὰ ἴδῃς ἂν θὰ κοπανίσω ἄερα.

ΖΑΦ. Ἴδου κρύπτομαι (κρύπτεται).

ΠΑΣ. (καθ' ἑαυτὸν). Ἐγὼ θὰ σκάσω εἰς αὐτὴν τὴν περίστασιν· αὐτὴ μᾶς ἀγαπᾷ καὶ τοὺς δύο.

(Πλησιάζει εἰς τὸ παράθυρον καὶ τὴν γρονάζει).

ΣΚΗΝΗ V

Μαριέτα καὶ οἱ ἀνωτέρω

ΖΑΦ. (ἀπὸ τὴν γωνίαν καθ' ἑαυτὸν). Βρὲ τὴν ἀναθεματισμένην!

ΜΑΡ. Καλῶς ἦλθες, Πασχάλη μου. Τί ἔκαμες; ἔλαβες τοὺς μισθοὺς σου; ὠμίλησες ἐκεῖ ὅπου σὲ παρήγγειλα;

ΠΑΣ. (καθ' ἑαυτὸν). Ἄκουε βρὲ μπουνταλᾶ (πρὸς τὴν

Μαριέταν). Ναί, φῶς μου, ὅλοέν προσπαθῶ νὰ πείσω τὸν λοχαγόν μου, νὰ μοῦ δώσῃ τοὺς μισθοὺς μου, νὰ ἀγοράσω τὰ ἀναγκαῖα διὰ τὸν γάμον.

ΖΑΦ. (ἐκ τοῦ ἰδίου μέρους). Μ' ἔρχεται νὰ σκάσω.

ΜΑΡ. Μὲ φαίνεται, ὅτι μὲ κράζει ὁ ἀδελφός μου· ὑγίαινε Πασχάλη, μὴ λησμονῇς τὴν πιστὴν σου Μαριέταν· αὔριον θὰ στεφανωθῶμεν.

ΠΑΣ. Ὑγίαινε, ἀκριβή μου, φῶς μου (καθ' ἑαυτὸν). Καὶ ἀκόμη πρέπει ν' ἀμφιβάλλω ἂν μ' ἀγαπᾷ; εἶναι ὅλη ἰδική μου, ψυχὴ τε καὶ σῶματι.

ΖΑΦ. (τρίδων τοὺς ὀρθοίμους του). Τί δι' ἄβολο, ἰ-
ρεύσῃ; κοιμοῦμαι;

ΠΑΣ. Τί λόγια εἶναι αὐτά; τὴν ἐφαγες τὴν χυλόπ α.

ΖΑΦ. Ἄ! τὴν ἄπιστην, θὰ τὴν σφάξω.

ΠΑΣ. Νὰ τὴν σφάξῃς; νὰ ἰδοῦμε ποῖος σ' ἀφήνει.

ΖΑΦ. Νὰ σοῦ εἶπω ἓνα πρᾶγμα, Πασχάλη; αὐτὴ καθὼς φαίνεται ἢ καὶ τοὺς δύο μᾶς περιπαίζει ἢ καὶ τοὺς δύο μᾶς ἀγαπᾷ; ἴσως τὰ κάλλη μας τὴν ἐράγνευσαν· λοιπὸν ἢ πρέπει νὰ τὴν ἀποστραφῶμεν, ἢ ἓνας ἐκ τῶν δύο μας νὰ λείψῃ.

ΠΑΣ. Τὸ καλλίτερον εἶναι νὰ τὴν ἀποστραφῶμεν, διότι αὐτὴ δὲν ἔχει καμμίαν σταθερότητα... Ἄλλ' ἀκούω κτυπήματα, ἄς ἰδοῦμε ποῖος εἶναι· ἄ! εἶναι ὁ δεκανεὺς τῶν ζευγαριῶν, ὁ Φόρβας.

ΖΑΦ. Ναὶ αὐτὸς εἶναι· πρὸς τὰ ἰδῶ ἔρχεται· ἄς παραμερίσωμεν νὰ ἰδοῦμε ποῦ πηγαίνει· (κρύπτονται εἰς μίαν γωνίαν).

ΣΚΗΝΗ VI
Φόρβας

ΦΟΡ. Τέλος πάντων έπειτα από τόσην ύπηρεσίαν όπου έχω, ήξιώθην νά λάβω μιᾶς ώρας ευκαιρίαν νά ιδω τήν πιστήν μου Μαριέταν· ἄς τήν κράξω· (πλησιάζει εἰς τὸ παράθυρον).

ΠΑΣ. (ἀπὸ τὴν γωνίαν). Ἔχομεν καὶ τρίτον.

ΦΟΡ. Ψτ... Ψτ... ἰδοὺ μὲ ἤκουσε, ἔρχεται.

ΣΚΗΝΗ VII

Μαριέτα καὶ οἱ ἀνωτέρω

ΜΑΡ. Ὡς τόσον εὐγε, Φόρβα ! αὐταὶ εἶναι αἱ ὑποσχέσεις σου ; αὐτὸς εἶναι ὁ εἰλικρινής σου ἔρωσ ; νά λείψῃς ἓνα ὁλόκληρον μῆνα :

ΦΟΡ. Ἐχεις δίκαιον, ἀκριβή μου, νά παραπονῆσαι· ἀλλὰ δὲν εἶχα καιρόν, ἔνεκα τῆς ὑπηρεσίας μου· εἰς τὸ ἐξῆς ὁμῶς, σὲ ὑπόσχομαι, ὅτι θὰ ἔρχωμαι τακτικώτατα νά σέ βλέπω· ἀλλ' εἰπέ μοι τὴν ἀλήθειαν μήπως ἔπαυσε νά με ἀγαπᾷς ;

ΜΑΡ. Εἶναι περιττὸν νά σέ ἐκφράσω τὰ αἰσθήματά μου· δὲν εἰξεύρεις πόσας θυσίας κάμνω δι' ἐσέ, ἀποφεύγω τὰς συναστροφάς, τὰς διασκεδάσεις, καὶ ἐν γένει τὰ πάντα· δὲν περιμένω δὲ ἄλλα παρὰ τὴν εὐτυχῇ ἡμέραν τῆς ἐνώσεώς μας.

ΦΟΡ. Ὅσον περὶ τοῦ γάμου, ἔσο βεβαία· ἔκαμα τὴν αἰτησίην μου καὶ ἐλπίζω ἀπὸ ἡμέραν εἰς ἡμέραν νά με δοθῇ ἡ ἄδεια·

ΜΑΡ. Ἄχ! Ἄς ἔλθῃ αὐτὴ ἡ ὥρα, καὶ ἄς ἀποθάνω.

ΦΟΡ. Ἀλλὰ μὲ εἶπον, ὅτι ἔχεις καὶ ἄλλους δύο ἐραστάς.

ΜΑΡ. Ἐγώ;... ποίους;

ΦΟΡ. Ὁ εἷς εἶναι ὁ Πασχάλης.

ΜΑΡ. Ἐγὼ τὸν Πασχάλη, αὐτὸν τὸν ξεκουτιασμένον τὸν
ξυπόλητον;

ΠΑΣ. (ἐκ τῆς γαϊίας). Βρὲ τὴν ἀναθεματισμένη!

ΦΟΡ. Ἐπίσης καὶ διὰ τὸν Ζαφεῖρην μὲ εἶπον καὶ πρόσεξε.

ΜΑΡ. Ἐχεις λοιπὸν τιαυτὴν ιδέαν, δι' ἐμέ; ἐγὼ τὸν
Ζαφεῖρην! ἐκεῖνον τὸν κουτσούλιακα, τὸν ξεκάλτσωτο! οὔτε
; νὰ τὸν ἶδω δὲν καταδέχομαι.

ΖΑΦ. (ἐκ τοῦ ἰδίου μέρους). Ἄφησέ με, δὲν ὑποφέρω
πλέον θὰ τὴν κομματιάσω.

ΜΑΡ. Ἀκούω πατήματα, κῆποιος ἔρχεται ἄφησέ με νὰ
φύγω.

ΠΑΣ. Στάσου, στάσου, δὲν φεύγεις ἀπ' ἐδῶ ὁ Πασχά-
λης ξεκάλτσωτος.

ΖΑΦ. Ὁ Ζαφεῖρης ξυπόλυτος;

ΦΟΡ. Τί τρέχει, κύριοι; δόσατέ με νὰ ἐννοήσω.

ΜΑΡ. Αἱ φωναὶ εἶναι περιτταί. Κύριοι, ἀκούσατέ με.
"Ὅταν ἀπέθανε ἡ θειά μου μὲ ἄφησε αὐτὴν τὴν παραγγελ-
λίαν «παιδάκι μου» μὲ εἶπεν, «ἂν θέλῃς εἰς τὸν κόσμον νὰ
ζήσης εὐτυχῆς, φρόντιζε νὰ ἔχῃς πάντοτε ἐννέα ἐραστάς, νὰ
ἐκλέγῃς δὲ τὸν πλέον ἄσχημον».

ΦΟΡ. (κάμων μορφασμοὺς διὰ τὰ γέγη ἄσχημος). Πάρε
ἐμὲ ὅπου εἶμαι ἄσχημος.

(Ὁ Πασχάλης καὶ ὁ Ζαφεῖρης πράττουσιν καὶ λέγουσιν τὰ αὐτά).

ΜΑΡ. Καθώς βλέπω εἴθε καὶ οἱ τρεῖς ἄσχημοι ὥστε κάμνετε ἓνα ἄλλο; νὰ ἐξεέλθῃτε εἰς μονομαχίαν ὅαν ἱππόται τοῦ εἴθε· καὶ ὅστις ζήσῃ ἐκεῖνος θὰ μὲ λάβῃ σύζυγον.

ΠΑΣ. Ἄν σκοτωθοῦμεν καὶ οἱ τρεῖς;

ΜΑΡ. Εἰς τὸ καλὸ κατευόδιον· τότε κατὰ τὴν παραγγελίαν τῆς θείας μου μὲ μένουν ἄλλοι ἔξ· ἐγὼ ἐμβαίνω καὶ μετ' ὀλίγον ἐπιστρέφω διὰ νὰ μᾶθω τί ἀποφασίσατε, καὶ κατὰ πόσον τιμᾶτε τὸν ἱπποτισμὸν σας.

ΠΑΣ. Πῶς σᾶς φαίνεται αὐτὴ ἡ δουλειά, ἔχει ἄλλους ἔξ τεπόζιτο καθὼς λέγει· ἐρχεσθε νὰ πᾶμε ἰσὺ καλὸ νὰ φᾶμε καὶ νὰ πιοῦμε, καὶ νὰ τὴν ἀφήσωμεν νὰ σκοτίζηται, καὶ νὰ μὴ φρονευθοῦμεν διὰ μίαν ψεύτριαν.

ΦΟΡ. Ὅχι, ἐγὼ δὲν παραδέχομαι· προτιμῶ τὴν μονομαχίαν· ἐσὺ Ζαφείρη τί προτιμᾷς;

ΖΑΦ. Καὶ ἐγὼ εἶμαι σύμφωνος μὲ σέ.

ΠΑΣ. Λοιπὸν πρέπει διὰ μίαν διεφθαρμένην καὶ ἄστατον ἢ ὅποια μᾶς περιπέζει καὶ τοὺς τρεῖς, νὰ ἔβγῳμεν εἰς μονομαχίαν; Ἄς ᾔναι λοιπὸν. Ἀλλὰ νὰ σᾶς εἴπω, μὲ τί θὰ ἔβγῳμεν εἰς τὴν μονομαχίαν;

ΖΑΦ. Καλὴ ἐρώτησις καὶ αὐτή! μὲ τὰ σπαθιά.

ΠΑΣ. Πολὺ καλὸ· φόρα τὰ σπαθιά λοιπὸν.

ΖΑΦ. καὶ ΦΟΡ. Ἐμπρός... φόρα τὰ σπαθιά.

ΠΑΣ. Σταθῆτε... σταθῆτε... μὲ τὰ σπαθιά θὰ κόπτουν;

ΖΑΦ. Ἐννοεῖται, εἶναι νὰ ἐρωτᾷς διὰ τοῦτο;

ΠΑΣ. Δὲν μὲ συμφέρει, διότι τότε δυνατόν νὰ μοῦ κάμῃτε κανέν σημάδι εἰς τὸ πρόσωπον, καὶ τότε καλὸν κατευόδιον· ἀλλὰ μὲ τίποτε ἄλλο.

ΖΑΦ. Ἄς ἦναι μὲ πιστόλια.

ΠΑΣ. Καλὸ, λοιπὸν πήγαινε νὰ φέρῃς τὰ πιστόλια σου...
'Αλλὰ στάσου νὰ σὲ εἰπῶ, τὰ πιστόλια μὲ τί θὰ ἦναι γε-
μάτα, μὲ βόλι ἢ μὲ χαρτί;

ΖΑΦ. Κατάλαβα ὅτι ἔχεις ὀρεξίν νὰ μᾶς γελάς. Μὲ βόλι
βέβαια.

ΠΑΣ. Οὔτε αὐτὸ δὲν μὲ συμφέρει, διότι τὸ βόλι ἤμπο-
ρεῖ νὰ μοῦ κάμῃ καμμίαν τρύπα καὶ τότε καλὸ ξημέρωμα!

ΖΑΦ. Ἀλλὰ πῶς λοιπὸν;

ΠΑΣ. Μὲ ταῖς γροθιαῖς.

ΖΑΦ. Ἐμπρὸς λοιπὸν...

ΠΑΣ. Σταθῆτε, σταθῆτε νὰ σᾶς εἰπῶ κάτι τι· ἐγὼ δὲν
ἤμπορῶ νὰ μονομαχήσω μὲ ἓνα ἄνθρωπον, ἂν δὲν μὲ εἴπῃ
καμμίαν ὕβριν, ὥστε νὰ θυμώσω ν' ἀνάψῃ τὸ αἷμά μου.

ΖΑΦ. Πολὺ καλὸ· λοιπὸν ὀρίστε. Εἶσαι ἓνα γουροῦνι!

ΠΑΣ. Ἐγὼ γουροῦνι! φόρα τὰ σπαθιά λοιπὸν... Στά-
σου, στάσου... τί θὰ εἴπῃ γουροῦνι;

ΖΑΦ. Γουροῦνι θὰ εἴπῃ ἐκεῖνο τὸ ζῶον ὅπου εἶναι ὅλη
μέρα μέσα 'σταῖς λάσπαις.

ΠΑΣ. Αὐτὸ λέγεται ὕβρις. Γουροῦνίστιες μπριζόλες μάλι-
στα εἶναι αἱ καλλίτεραι. Ἄλλο τίποτε.

ΖΑΦ. Ἄλλο λοιπὸν... εἶσαι... ἓνας... γαῖδαρος.

ΠΑΣ. Ἐγὼ γαῖδαρος! ἂ μὰ τοῦτο δὲν τρώγεται! φόρα
τὰ σπαθιά... μὰ γιὰ στάσου, μὴ βιάζεσαι· τί θὰ εἴπῃ γαί-
δαρος;

ΖΑΦ. Ἰδοῦ· γαῖδαρος θὰ εἴπῃ ἐκεῖνο τὸ ζῶον ὅπου ἔχει
κάτι μεγάλα αὐτιά καὶ τὸ φορτώνουν.

ΠΑΣ. Αυτό δὲν εἶναι τίποτε· αὐτὸ εἶναι τὸ πλεόν εὐεργετικὸν ζῶον. Τίποτε ἄλλο.

ΖΑΦ. Ἄς ᾔηται ἄλλο· εἶσαι... ἕνας... κλέπτης.

ΠΑΣ. Ἐγὼ κλέπτης! ἐτελείωσεν· αὐτὸ δὲν χωνεύεται· κλέπτης ἐγώ; ἐμπρὸς, φόρα τὰ σπαθιά λοιπόν.... Στάσου, στάσου, τί θὰ εἶπῃ κλέπτης;

ΖΑΦ. Θὰ εἶπῃ, ἕνας ἄνθρωπος, ὅστις πηγαίνει καὶ καταχρᾶται ξένα πράγματα, ἢ ἀπατᾷ τὸν ἄλλον καὶ τοῦ πέρνει τὸ ἰδικόν του.

ΠΑΣ. Αὐτὸ δὲν σημαίνει τίποτε· μάλιστα καὶ σὺ ὁ ἴδιος μοῦ εἶπες προτῆτερα, ὅτι κλέπτεις τὸν λοχαγόν σου... Ἐγὼ ἐν τούτοις καθὼς καταλαμβάνω μὲ ταῦτα δὲν θυμόνω, ἀλλὰ νὰ κάμωμεν ἐν ἄλλο· ἰδοὺ, ν' ἀφήσω τὸ καπέλλο μου ἐδῶ, καὶ οἱ τρεῖς ἡξεύρομεν, ὅτι τὸ καπέλλο τοῦτο εἶναι ἰδικόν μου, νὰ ἐξέλθωμεν, καὶ ἐπιστρέφοντες ἀμέσως, ν' ἀρχίσωμεν τὴν φιλονεικίαν, τίνος εἶναι τὸ καπέλλο· μὲ τὴν φιλονεικίαν λοιπόν ν' ἀρχίσωμεν τὸ ξύλο, νὰ φοράρωμεν τὰ σπαθιά καὶ τοιοῦτοτρόπως νὰ ἰδοῦμεν ποῖος θὰ νικήσῃ.

Ἄς ᾔηται λοιπόν, ἀφήσέ το ἐκεῖ τὸ καπέλλο σου.

(Ὁ Πασχάλης ἀφίνει τὸν αἶλόν του ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἐξέρχονται καὶ ἐπανέρχονται).

ΠΑΣ. Αὐτὸ τὸ καπέλλον εἶναι ἰδικόν μου.

ΖΑΦ. Ὅχι εἶναι ἰδικόν μου.

ΦΟΡ. Ὅχι εἶναι ἰδικόν μου· (συμπλέκονται).

(Καθ' ὅσον διάστημα ὁ Φόρβας μετὰ τοῦ Ζαφείρη δέρονται, ὁ Πασχάλης μένει ἀδιάφορος εἰς μίαν γωνίαν ἐμπαίζων αὐτούς. Οὗτοι παρατηρήσαντες τὴν ἀδιαφορίαν του, ὀργίζονται καὶ ἀρχίζουν τὰ τὸν ὀβριζοῦν διὰ τοῦτο).

ΠΑΣ. Φίλοι μου ἀφήσατε τὰς ὕβρεις, καὶ ἀκούσατέ με· τιμὴν ἔφεραν, εἰς αὐτὴν νέαν αἱ γροθιαῖς ποῦ φάγετε· δὲν εἶναι ἀνοησία μεγάλη, μωρὲ ἀδελφικα, διὰ μίαν γυναῖκα νὰ δερνώμεθα καὶ ὕστερον νὰ τὸ μάθῃ ὁ κόσμος νὰ μᾶς ἐμπαιζῇ;

ΦΟΡ. Τί ὀρίζεις λοιπὸν νὰ κάμωμεν;

ΠΑΣ. Νὰ κάμωμεν ἓνα ὄρκον, νὰ τὴν ἀποστρεφώμεθα διὰ βίου.

ΖΑΦ. Καλὰ λέγεις, ἀδελφὲ Πασχάλη. Τώρα ἐκατάλαβα πῶς ἔχεις πνεῦμα. Λοιπὸν τὸν ὄρκον· ἡ δειλία σου συνοδεύεται καὶ μὲ φρόνησιν.

ΠΑΣ. Ἀργὰ μ' ἐκατάλαβες. Δώσατέ μοι τὰς χεῖράς σας. Ὁρκιζόμεθα εἰς αὐτὰ τὰ ἱπποτικά χεῖρια, ὅτι θὰ ἀποστρεφώμεθα αὐτὴν τὴν γυναῖκα μέχρι θανάτου. Τώρα ἄς ἔλθῃ νὰ μάθῃ τὴν ἀπόφασίν μας (ἐγείρονται ζωηρῶς).

ΖΑΦ. Ναί, ἄς ἔλθῃ.

ΠΑΣ. Προσέζατε νὰ μὴ παραβῇ κανεὶς τὸν ὄρκον του. Ἰδοὺ τὴν ἔρχεται.

ΣΚΗΝΗ VII

Μαριέτα καὶ οἱ ἀνωτέρω

ΜΑΡ. Λοιπὸν, κύριοι, τί ἀποφασίζετε; Ἄ, μὲ ἀποστρέψετε;

ΖΑΦ. Μάλιστα· πάσχισε νὰ εὕρῃς ἄλλους ἐραστάς, πάρε ἀπὸ τὴν δουζιναν τῆς ἀποθήκης σου, διότι ἀπὸ ἡμᾶς ἐξέλιπε πλέον ἡ διάθεσις.

ΜΑΡ. Καὶ σὺ, Ζαφείρη, μὲ ἀποστρέφεις; δὲν μὲ ἀγαπᾷς πλέον; δὲν μὲ λυπεῖσαι; ἔλησμονήσας τὸν ἔρωτά μας; ἰδοὺ σὲ δίδω τὴν δεξιάν μου ὥς γίνωμεν φίλοι.

(Εἰς τὸ διάστημα τοῦτο ὁ Πασχάλης καὶ Φόρβας ἐπαναλαμβάνουν τὴν λέξιν ντοῦρος, σταθερὸς κτλ.).

ΖΑΦ. Πρόσφερε αὐτὴν εἰς ἄλλον· ἡμεῖς δὲν ἀπατῶμεθα πλέον.

ΜΑΡ. Καὶ σὺ Φόρβας μὲ ἀρνεῖσαι; δὲν ἐνθυμεῖσαι τὰς ὑποσχέσεις σου; δὲν μὲ ἔλεγες ὅτι μὲ ἀγαπᾷς, καὶ ὅτι πάντα τὰ τοῦ γάμου μας εἶναι ἑτοιμα;

ΦΟΡ. Ἐκεῖνος ὁ κχιρὸς ἔπεραςε, μάτια μου· τότε ἤμεθα μόνοι· κχιρὸς παντὶ πράγματι.

ΜΑΡ. Ἐχεις λοιπὸν τόσῃ ἐπιμονήν, σκέψου διότι θὰ μετανοήσῃς. Δόσε μὲ τὴν χεῖρά σου.

ΦΟΡ. Πρόσφερε τὴν εἰς ἄλλον· θὰ σὲ ἀποστρέφομαι μέχρι θανάτου.

ΠΑΣ. καὶ ΖΑΦ. Εὐγε, εὐγε, ντοῦρος σταθερὸς.

ΠΑΡ. Ἐλα τοῦλάχιστον σὺ Πασχάλη μου.

ΠΑΣ. Βέβαια· τώρα εἶναι ἡ ἰδική μου ἀράδα.

ΖΑΦ. καὶ ΦΟΡ. Ντοῦρος, Πασχάλη, τὸν ὄρκον σου.

ΜΑΡ. Ἄφησε αὐτοὺς τοὺς ἀνοήτους, μὲ τὰς ιδέας, τὰς ὑποκρίσεις ἔχουν. Δόσε μοι τὴν χεῖρά σου.

ΦΟΡ. ὦ! τί ἐξευτελισμός! μοῦ ἔρχεται νὰ τὴν πνίξω.

ΖΑΦ. Περιφρονήσατέ τὴν τὴν ἀθλίαν.

ΠΑΣ. (προσποιούμενος ὅτι δὲν θέλει). Τίποτε, τίποτε· ἔκχρησ ὄρκον.

ΜΑΡ. Ἐ! ἄφησε τώρα τοὺς ὄρκους δός μου τὸ χέρι σου.

ΠΑΣ. Θέλω, μὰ δὲν ἤμπορῶ, ἔκαμξα ὄρκον.

ΜΑΡ. "Ολας μου τὰς ἐλπίδας τὰς εἶχον ἀφιερῶσαι εἰς σέ.
καὶ σὺ βλέπω μὲ ἀποστρέφουσαι, εἶσαι τόσον σκληρὸς.

ΖΑΦ. καὶ ΦΟΡ. (ἐπαναλαμβάνουν συνεχῶς τὴν λέξιν)
ντοῦρος, σταθερὸς, τὸν ὄρκον σου.

ΠΑΣ. (καθ' ἑαυτὸν). Τώρα ποῦ σοῦ γύρισαν ταῖς πλά-
ταις οἱ ἄλλοι μὲ ἐπιάσας (πρὸς τὴν Μαριέται). "Οχι, δὲν
εἶμαι σκληρὸς!... δὲν σὲ ἀποστρέφομαι, ἀλλὰ ἔκαμξα ὄρκον
ἄφησε νὰ φύγουν. Πηγαίνετε, κύριοι εἰς τὸ καφενεῖον νὰ μὲ
περιμένετε καὶ ἔφθασα.

ΜΑΡ. Τότε λοιπὸν, δὲν μένει τίποτε ἄλλο, εἰμὴ ὁ θάνα-
τος· πηγαίνω νὰ πέσω 'στὸ πηγάδι νὰ πνιγῶ (προσπορεύεται
ὅτι φεύγει).

ΠΑΣ. "Οχι, ὄχι, τί λέγεις! 'στὸ πηγάδι διὰ τοιαῦτα
μικρὰ πράγματα; (καθ' ἑαυτὸν). Τώρα τί διάβολο νὰ
κάμω;

ΖΑΦ. καὶ ΦΟΡ. Ντοῦρος, σταθερὸς, μὴ λησμονεῖς τὸν
ὄρκον σου.

ΠΑΣ. Ἐγώ! μὴ σὰς μέλλει μὴπως εἶμαι κανένα μικρὸ
παιδάκι;

ΜΑΡ. Ἐλα λοιπὸν ἀπεφάσισε· εἰδ' ἄλλως θὰ φαρμακευθῶ.

ΠΑΣ. "Οχι, ὄχι, στάσου· (πρὸς τὸν Φόρβαν καὶ Ζαφεί-
ρην). Δὲν ἀκοῦτε τί λέγει; θὰ φαρμακευθῇ.

ΖΑΦ. Ἀφήσατέ την νὰ κάμῃ ὅ,τι θέλει· ἄς πνιγῇ ἢ
προδότις.

ΠΑΣ. "Οχι δὲ... ἁμαρτία εἶναι ἀφήσατε νὰ τὴν παρη-
γορήσω ὀλίγον· ἐσεῖς πηγαίνετε νὰ κάμῃτε ἓνα περίπατο!

καὶ ἐγὼ ἔρχομαι καὶ σὰς εὐρίσκω· (τὴν λαμβάνει ὑπὸ τὸν βραχίονα του).

ΦΟΡ. Πῶς! λησμονεῖς τὸν ὄρκον σου; αἰσχρὲ ἐπίορκε;

ΖΑΦ. (μὲ θυμὸν). Αὐτὴ εἶναι ἡ σταθερότης σου, καὶ ἡ μεγαλοψυχία σου, ἄνανδρε;

ΠΑΣ. Τί σταθερότης καὶ μεγαλοψυχία; αὐτὴ μὲ θέλει, ἐγὼ τὴν θέλω, εἶναι ὅλα καλὰ καμωμένα, καὶ ὡς ποῦ νὰ τὰ καταφέρω ἔτσι ἰδρῶσα.

ΖΑΦ. Ἐπειδὴ παρέβης τὸν ὄρκον σου, σέ προσκαλῶ εἰς μονομαχίαν. Ἀνάξιε τῆς κοινωνίας, ζῶν ὑπὸ μορφὴν ἀνθρωπίνην· ἀναχωρῶ διότι ἡ παρουσία σου μὲ φέρει ἀηδίαν (ἀναχωρεῖ).

ΠΑΣ. Μὴ συγχίζεσαι τόσον, καὶ ἡξεύρει ὁ Πασχάλης τί κάμνει.

ΦΟΡ. Καὶ ἐγὼ ἐπίσης σέ λέγω, ὅτι εἶσαι ἀχαρακτήριστος, ἀσυνεῖδητος καὶ ἄθλιος ἄνθρωπος. Ἀναχωρῶ, ἀλλὰ μὴ ἀμφιβάλλῃς ὅτι ἐντὸς ὀλίγου θὰ ἐνταμωθῶμεν, καὶ θὰ σέ δώσω τὰ ἐπίχειρα τῆς κακίας σου.

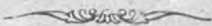
ΠΑΣ. Τὸν ἀέρα σου καὶ σύ· κόπιασε στὸν ἀγύριστο, ξεφορτώσου με· (πρὸς τὴν Μαριέτα). Τέλος πάντων ἀγαπητὴ μου, ἐπραγματοποιήθη ὁ σκοπὸς μας, μὲ ὕβρεις καὶ μὲ ὄχι ὀλίγους κόπους. Μάθε ὅμως ὅτι εἶμαι πολὺ ζηλότυπος· ὅθεν σέ παραγγέλλω εἰς τὸ ἐξῆς νὰ ἀλλάξῃς τρόπον τοῦ γίνῃ, καὶ νὰ λησμονήσῃς Μαριέτα μου, τὰς παραγγελίας τῆς φείας σου, διότι δὲν σέ γλυτώνει ἀπὸ τὰ χέρια μου πλέον ὅλη δουξίνα τῶν ἐραστῶν σου· χαίρω διὰ τὴν μεταμέλειάν σου, καὶ ὅσα ὑπέφερα ἀπὸ σε, τὰ ἀνέχθη μῦνον διὰ τὴν σὲ βλαπτομένην.

λαύσω· ἀλλ' ἄν ἐν ἀνέχομαι πλέον νὰ μοῦ πατήσῃ ἄλλος τὴν κάππα, καὶ πρόσεξε κακομοίρα.

ΜΑΡ. Ναί, Πασχάλη μου, σὲ τὸ ὑπόσχομαι· διότι ἡ περὶ τὰς ἀρίστασις αὕτη μ' ἐδίδαξεν ἄρκετὰ, καὶ ἅς εἶμαι ἐγὼ τὸ παρὰ δειγμὰ εἰς ἐκείνας τὰς ὁποίας αἱ κακαὶ συμβουλαὶ καὶ ἡ ἀδιαφορία τῶν συγγενῶν καὶ φίλων τῶν φέρουν ἐκεῖ ὅπου παρ' ὀλίγον νὰ φέρουν καὶ ἐμένα.

ΠΑΣ. Ὑπάρχωμεν· εἴθε δὲ οἱ ἀκροαταὶ μας νὰ ὠφεληθῶσιν ἀπ' αὐτὸ τὸ ὅποιον ἡμεῖς ἀνεπιτυχῶς ἐδιδάξαμεν.

ΤΕΛΟΣ

ΚΩΜΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΦΗΚΗ

Ὑπὸ τὰ πιστήρια

Ὁ κύριος Κρομμύδας
 Ἦ σύζυγος τοῦ Λουλουδάκη
 Ἦ κόρη τοῦ Παντοπώλου
 Ὁ Ἐραστὴς τῆς Σελήνης
 Μία ψυχρολουσί·
 Ὁ ἀπηγορευμένος καρπὸς
 Ὅμοιος τὸν ὅμοιον
 Ὁ Φιάκας
 Τρεῖς γαμβροὶ καὶ μία νύμφη
 Ἦ χήρα τῶν καμελιῶν
 Κηδεὶα καὶ Χορὸς
 Γάμος ἄνευ νύμφης
 Ὁ Φαντασιολόγος
 Τὸ κακὸ παναπάντημα
 Οἱ κομφευσόμενοι ἐρασταὶ
 κτλ. κτλ. κτλ.

Ἐκδίδεται τρίς τῆς ἐβδομηίδος πρὸς λιτὰ δέχα.

Η

ΒΕΤΛΗ

Μελόδραμα εις πράξεις 3 ἐκ τοῦ Ἰταλικοῦ

Κατὰ μετάφρασιν

ΑΛΕΞ. ΚΑΤΑΚΟΥΖΗΝΟΥ

Ποίησις καὶ Μουσική

ΔΟΝΙΖΕΤΤΗ

Αρ. ΕΙΣ. 7489

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

1889.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Η ΒΕΤΛΗ

Μελόδραμα εἰς πράξεις 3 ἐκ τοῦ Ἰταλικοῦ

Κατὰ μετάφρασιν

ΑΛΕΞ. ΚΑΤΑΚΟΥΖΗΝΟΥ

Ποίησις καὶ Μουσικὴ

ΔΟΝΙΖΕΤΤΗ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

1889.

Δημόσια Κεντρικὴ Βιβλιοθήκη Βέροιας

Εὐφροσύνη

ΠΡΟΣΩΠΑ

Δανιήλ, νέος κτηματίας

Μάξ, λοχίας Ἐλβετός

Βετλή, ἀδελφή του.

Χωρικοὶ καὶ στρατιῶται Ἐλβετοὶ
Τὸ δρᾶμα ἐν Ἀππενζέλη τῆς Ἐλβετίας

Ἑποθεσις τῆς Βετλῆς

Ὁ Δανιήλ χωρικός ἀπλοῦς καὶ χρη-
στός ἠγάπα τὴν Βετλῆν, ἥτις νεᾶνις
ιδιότροπος οὔσα ἀπέρριπτε τὰς προτά-
σεις του. Ὁ ἀδελφὸς τῆς Βετλῆς, λο-
χίας ὢν καὶ ἀγνωστός τῇ Βετλῇ, ἐνε-
κα τῆς δεκαπενταετοῦς ἀπουσίας του,
μαθὼν τὰ διατρέχοντα καὶ θέλων νὰ
πεῖσῃ τὴν ἀδελφὴν του νὰ συζευχθῇ
τὸν Δανιήλ, κατέφυγεν εἰς τὸ ἐξῆς τέ-
χνασμα:

Διέταξε τοὺς ὑπ' αὐτὸν στρατιώτας
νὰ εἰσέλθωσιν εἰς τὸν οἶκον τῆς Βετ-
λῆς καὶ νὰ καταλύσωσιν ἐν αὐτῷ τρώ-
γοντες, πίνοντες καὶ διαρπάζοντες.
Ἐνεκα τούτου ἡ Βετλή περιελθοῦσα
εἰς ἀμηχανίαν, μόνη δὲ οὔσα καὶ μὴ
ἔχουσα οὐδένα νὰ τὴν προστατεύσῃ,
προσέτρεξε ζητοῦσα τὴν συνδρομὴν
τοῦ Δανιήλ, ὃν πρὸς τοῦτο καὶ συνε-
ζεύχθη.

ΠΡΑΞΙΣ ΠΡΩΤΗ

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

(Ἐξοχή.. Μακρόθεν φαίνεται τὸ ὄρος τῆς Ἀππενζέλης, δεξιόθεν ἡ καλύβη τῆς Βετλῆς.)

Χωρικοί. Σαπφειρόνει τὰ βουνα
πάλιν ἥλιος λαμπρὸς,
Μελωδοῦσι τὰ πτηνὰ
φίλοι εὐθυμοὶ ἐμπρός.
Ἡ Βετλὴ δὲν εἶναι ὄω,
δὲν ἐφάνη οὐτ' αὐτὸς
προσπαθῶ νὰ τοὺς ἰδῶ
πλὴν ὁ κόπος περιττός.
Τὶ σοφὸν τὸ τέχνασμά μας
πόσον ἐντεχνος ὁ δόλος
ἱλαρὸς ὁ κόσμος ὅλος
θὰ καγχάζῃ, θὰ γελά.

Δανιήλ (ἀκούεται ἄδων.)

Χορός. Ἐκεῖνος, ἐκεῖνος,
κρατεῖ καὶ τὸ γράμμα,
γελά εὐφροσύνως
καὶ ψάλλει συνάμα,
ἄστεϊος, γελοῖος!
ὁ ἔρως αὐτός.

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

Δανιήλ. Ἄ ! λοιπὸν χαρὰ ὅποια
τέλος σὺ τὸ καύχημά μου
παύουν πλέον τὰ δεινά μου
καὶ ἡ φύσις μειδιᾷ.

Ἄν σκληρὰ μὲ ἀπηρνεῖσο
ἂν ἀσπλάγχχνως μ' ἐτυράννεις
τόρα φίλη ἀνεφάνης
ὥς παρήγορος θεά.

Ὅταν ἡ εὐτυχὴς
ἐνώση ἡμᾶς στιγμῇ,
θὰ φύγωσι μακρὰν
σκέψεις καὶ στεναγμοί.
Σὺ μόνη ἀμοιβὴ
δακρύων καὶ παθῶν
σὲ πανταχοῦ ζητῶν
σὲ μόνην, σὲ ποθῶν.

Χορὸς (εἰσερχόμενος) Ὁ θρῆνος προσεχῆς.
Δανιήλ. Καλοὶ μου φίλοι, ποῦ ἐδῶ τώ-
ρα εἰσθε, αἶς προσκαλῶ εἰς τὸν
γάμον.

Χορ. Εἰς ποῖον γάμον;

Δαν. Τῶνόντι πολὺ θαυμάζω πῶς ποῖος
δὲν γνωρίζει πῶς ἡ εὐμορφη Βε-
τλῆ, τοῦ κόσμου θαῦμα, Βετλῆ ἡ
κατεργάρα, αὐτὴν τὴν νύκτα ἀν-
δρα θὰ μὲ πάρῃ.

Χορ. Ἄνδρα; τί λέγεις;

Δαν. Ἄνδρά μὲ στεφάνι τῶνόντι, καὶ τέ-
λος πάντων πρέπει νὰ γίνῃ τοῦ-
το, διότι ἀπὸ ὅλους ὅπου τὴν ἀγα-

ποῦσαν καὶ ποιὸς τὴν ἀγαπᾷ ὥσαν
κι' ἐμένα ;

Χορ. Χὰ, χα, τφόντι, ναί!!!

Δαν. Μάθετε ἀκόμη πῶς ὡς τόρα ἡ Βε-
τλὴ δὲν μὲ ἡγάπα παντελῶς, τὴν
παρακαλοῦσα μὲ τὸ δάκρυ 'στὰ μά-
τια κι' ἐκείνη ἐγελοῦσε· πλὴν τέλος
ἐνίκηθη καὶ τόρα θὰ γίνη σύζυγός
μου. ὦ φίλοι ! εἰς τὴν χαράν μου
θὰ λάβετε καὶ σεῖς μεγάλο μέρος·
πλὴν δὲν μοῦ λέγετε αὐτὴ ποῦ τὰ-
χα πῆγε ;

Εἰς χωρικός. Ἐπῆγε εἰς τὴν πόλιν ὅπου
τόρα ὑπάγωμεν κι' ἐμεῖς.

Δαν. ὦρα καλὴ σας. Θὰ ὑπάγω εἰς
τὴν σκιὰν νὰ φάγω καὶ 'κεῖ 'στὰ
χορταράκια ξαπλωμένος θὰ κοι-
μηθῶ ὥραϊα.

(ἀπέρχονται.)

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

Βετλὴ. Ταύτην κατέχουσα τὴν κατοικίαν

Χαίρω ἀτάραχον ἐλευθερίαν

Ἐρως δὲν ἐφθασε νὰ μὲ πληγώσῃ
καὶ τὴν καρδίαν μου νὰ τυραννῇ.

Ἐρως δὲν ἐφθασε νὰ μὲ πληγώσῃ
καὶ ἡ καρδία μου φαιδρῶς κτυπᾷ.

Ἄν τις ἀγροῖκος μὲ ἀγαπήσῃ
πλὴν τὴν ψυχὴν μου δὲν συγκινήσῃ
τοῦ λέγω ἄκουσε καὶ τί νομίζεις
τράβα τὸν δρόμον σου μὴ μέσκοτίζῃς
Ζωὴ εὐτυχισμένη

μέ τέρπει καὶ μ' εὐφραίνει
τὸ πᾶν μοι προσγελά
λα, λα, λα, λα, λά.

Ἄν τις ζηλότυπος φανῇ ἐμπρός μου
καὶ γίνῃ φίλος μου καὶ σύζυγός μου
πῶς ν' ἀποκρίνομαι καὶ τί νομίζεις
τράβα τὸν δρόμον σου μὴ μέσκοτίζης
Ζωὴ εὐτυχισμένη κ. λ.

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

Δαν. ὦ τι γεῦμα ὠραῖον!
πλὴν διόλου δὲν ἔκλεια τὸ 'μάτι
ἢ γραφὴ τῆς αὐτᾶ μου κάμνει
νὰ, ἔρχεται! ψυχὴ μου.

Βετ. Μπα, εἶσαι 'δῶ ἀκόμη.

Δαν. Εἶμαι, νὰ, μέ βλέπεις,
νὰ σοῦ μιλήσω θελῶ, τὸ γνωρίζεις!
πλὴν σ' ἔχασα ποῦ ἦσο.

Βετ. Εἶχα γράμμα ἀπὸ τὸν ἀδελφόν
μου, κι' ἐπῆγα νὰ τὸ πάρω ποῦ ἦ-
το πρὸ πολλοῦ φθασμένον 'στὸν
σταθμὸν τοῦ χωρίου· ἕως ἐκεῖ εἶ-
ναι δρόμος πολὺς καὶ ἤργησα τόσον.

Δαν. ὦ! ζῇ λοιπὸν ἐκεῖνος;

Βετ. Ζῇ βεβαίως καὶ γράφει.

Δαν. ὦ! πόσον τὸν λυποῦμαι ὅτι δὲν
θὰ χορεύσῃ.

Βετ. Καὶ πῶς, τί λέγεις:

Δαν. Ἄν σέ πάρω ἀπόψε κι' ἐκεῖνος
λείπει, πῶς τάχα εἶναι τρόπος νὰ
χορεύσῃ.

Βετ. Νὰ σέ πάρω ἀπόψε τί κουταμάρα!

Δαν. Νά το ἐδῶ τὸ γράμμα σου, διά-
 βασέ το.

Βετ. Δανιήλ εἶσαι γελοῖος
 δὲν σοῦ ἔγραψα τελείως.

Δαν. Ἄ ! τί λέγεις· καὶ ἡ γραφή σου ;

Βετ. Εἶναι πλᾶσμα, εἶναι δόλος.

Δαν. Πλᾶσμα εἶναι, ἄχ ἡπατήθην
 ὠχρίῳ, κλονοῦμαι ὅλος.

Βετ. Λάβε θάρρος, λάβε θάρρος,
 φίλε γείτων, λάβε θάρρος.

Δαν. Τίς ποτὲ θὰ λάβῃ θάρρος
 εἰς τοιαύτην συμφορὰν,
 πόνος μέγας διεδέχθη
 τὴν μεγάλην μου χαράν.
 Εἶδα ὄνειρον ὠραῖον
 προσγελῶσα μ' ἐθεώρεις
 καὶ τὰς θλίψεις παρηγόρεις
 τῆς πασχούσης μου ψυχῆς·
 ἀλλ' εὗρέθην ἐξυπνήσας
 διπλασίως δυστυχῆς.

Βετ. Τὸ συμβὰν μοὶ ἀπαρέσκει
 αὐτὸς παίγνιον ἐκείνων
 ἀναλίσκεται εἰς θρῆνον
 καὶ πικρίαν τῆς ψυχῆς.
 τὸν λυποῦμαι, πλὴν δὲν πταίω
 ἂν στενάξῃ δυστυχῆς.
 Θάρρος. Θάρρος.

Δαν. Ὁ ἄθλιος πολλὰ τὰ βάσανά μου·
 ὁ κόσμος ὅλος ἔμαθε
 τὴν εἰδήσιν τοῦ γάμου.

Βετ. Τί λέγεις ;

Δαν. Δύο πρόβατα μεγάλα καὶ ῥευσμένα
χῆνες ὀκτῶ καὶ ὄρνιθες
εἰν' ὅλα ἐτοιμασμένα.

Βετ. Καὶ διατί;

Δαν. Λαμπρὸν συμπόσιον θὰ γίνη.

Βετ. Ἐτρελλάθης;

Δαν. Βετλή, τὸ ἔγγραφον
τοῦ γάμου κατεστρώθη.

Βετ. Παῦσον.

Δαν. Ἴδου ἀνάγνωσον.

Βετ. Θὰ σκάσω δὲν ἀντέχω.

Δαν. Σὲ κληρονόμον ἔκαμα
εἰς ὅλα ὅσα ἔχω.

Βετ. Φθάνει, φθάνει.

Δαν. Ἄ! Βετλή! Πανδρέψου με.

Βετ. Μὴ πλέον! σὲ ν' ἀγαπήσω.

Δαν. Οἱ φίλοι προσμένουν
εἰν' ἐτοιμα ὅλα.

Βετ. Τὸ στόμα κλείσει καὶ μὴ ὁμίλει,
εἰς ἄλλην λέγε το αἰσθημά σου
νὰ μὴν ἀκούω τ' αὐθάδη χεῖλη
τὰ λέγοντά μοι τὸν ἔρωτά σου.
Ἡ θύρα βλέπεις εἰν' ἀνοιγμένη
μαῦρε διάβολε φῦγε μακράν.

Δαν. Σκληρὰ κυρία, κλαυθμούς, προτάσεις
μὴ περιμένης ν' ἀκούσης πλέον·
σοὶ δίδω τόρα καὶ μὴ γελάσης
τὸν ἀσπασμόν μου τὸν τελευταῖον.
Βαθεῖα λίμνη μὲ περιμένει
ἐκεῖ θ' ἀφήσω ζωὴν πικράν.

ΠΡΑΞΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

Χορὸς καὶ Μάξ.

Στρατιώτης βαρύοπλος τρέχει
ἀντιτάσσω γένναϊαν ψυχὴν,
εἰς τοὺς κόπους συντρόφους τοῦ ἔχει
καῦμα, ψῦχος, ἀνέμους, βροχὴν.
Πλὴν γελῶντα οὐδὲν τὸν ταράττει
ὅταν πρέπει τὸ ξίφος τοῦ δράττει
καὶ φωνάζει πατρίς μου φιλτάτη
κλίνει μόνον ἀνάνδρου αὐχὴν.

Μάξ. Μείνωμεν, ὦ ἑταῖροι, θερμὰς
ἀκτῖνας δίσκος πυρώδης χύνει·
ὦ γλυκεῖα πατρίς σὲ βλέπω πάλιν
ἔχω παιδρὰν ψυχὴν, χορὰν μεγάλην.
ὦ χώρα φιλτάτη
σ' ἀσπάζομαι χαίρων
σοὶ δάκρυ προσφέρων
σημεῖον στοργῆς.

Χορ. καὶ Μάξ. Πατρίς ὁπότεν ὦρα
κινδύνου πλησιάζει
καὶ στίφη ὀπλοφόρων
πολέμου σάλπιγξ κράζει
πρόμαχοι τῆς σημαίας σου
βαίνομεν καὶ ἡμεῖς

καὶ λάμπεις σὺ ἀπαύγασμα
τῆς δόξης καὶ τιμῆς.

Μάξ. (βλέπων πρὸς τὸ χωρίον.)

Γυνὴ ἐκ τῆς κοιλάδος ἀντικρὺ τοῦ
χωρίου πρὸς ἡμᾶς προχωρεῖ. φθά-
νει νομίζω ὅτι εἶναι ἡ Βετλὴ ἡ
ἀδελφὴ μου, ἡ φιλτάτη μου, ἂ, ναί,
τὴν διακρίνω, ἐκείνη εἶναι πρὸς
αὐτὴν ὥς ὑπάγω ναί· (σκεπτόμενος)
μὴ καρδιά μου μὴ τόση τρυφερό-
της.—Καλοὶ μου φίλοι, ἐκτελεῖτ'
εὐπειθῶς πᾶν ὅ,τι προστάζω.

Χορ. Λέγε εὐθὺς, τί θέλεις, τί προστάξεις;

Μάξ. Τὸν οἶκον τοῦτον διαρπάξατε εἰς-
έλθετε ἀφόβως.

Χορ. Τὸν οἶκον; καὶ σὺ τὸ λέγεις σὺ
λοχία;

Μάξ. Ἐγὼ ἀναλαμβάνω τῆς φθορᾶς
τὴν εὐθύνην. Ὁμνύω.

Χορ. Πότε;

Μάξ. Τώρα.

Χορ. Προθύμως.

Πᾶν ὅτι βροῦμε ἔχει

ψητὸ, κρασί, ραχί,

εἰν' ὅλα ἰδικά μας

διὰ τὰ στόματά μας.

Πεινᾶτε καὶ διψᾶτε

θὰ φᾶτε καὶ πιῆτε

Πᾶν ὅτι βροῦμε ἔχει

ψητὸ, κρασί, ραχί

Ἐμπρὸς ἑμπρός.

Δημόσια Κεραία Ἐκτελεσθῆκη Βέροιας

Τρέχουσιν ἵνα εἰσέλθωσιν εἰς τὴν καλύδην τῆς Βετλῆς, ἥτις τοὺς ἐμποδίζει φαινομένη εἰς τὴν θύραν.

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

Βετ. Θεέ μου ! πόσοι στρατιῶται, ἀφέντες τί ζητεῖτε ;

Χορ. Νὰ φᾶμε, πίστεψέ μας ἡ πείνα μᾶς θερίζει.

Βετ. Λυπήσου με λοχία.

Μάξ. Ἄφες νὰ φᾶμε καὶ νὰ πιοῦμε.

Καθένας μὴ σὲ μέλλει
ἄς κάμῃ ὅτι θέλει.

Οἱ στρατιῶται εἰσέρχονται εἰς τὴν καλύδην τῆς Βετλῆς διαρπάζοντες τὰ ἐν αὐτῇ.

Βετ. Λυπήσου με λοχία
συγγνώμην σοῦ ζητῶ.

Εἰς Στρατιώτης. Μιζήθρα φρέσκη

Ἄλλος. Ἡ σοῦβλα μας γυρίζει.

Ὅλοι. Ἡ σοῦβλα ; καλὸ ψητὸ μυρίζει.

(Εἰς στρατιώτης πρὸς τὴν Βετλὴν.)

Δὸς τὰ κλειδιά, κυρία
κρασιοῦ ὑπάρχει χρεῖα
θὰ πιοῦμε.

Βετ. Τί δυστυχία.

Μάξ. Μιὰ λέξι νὰ σοῦ πῶ.

Ἄν ἡ φιλοξενία σου
ἡμᾶς εὐχαριστήσῃ
οὐδεὶς ἡμῶν θ' ἀφήσῃ
τὸν οἶκόν σου αὐτόν.

Βετ. Θεέ μου οὐδεὶς θὰ φύγῃ

τί συμφορὰ δεινὴ.
Μάξ. Χρειάζεται ἀκόμη
 ὀλίγη ὑπομονή.

(Στρατιώτης φέρων φιάλην οἴνου.)
 Ἴδου κρασί μοσχάτο
 ποιότης ἐξαισία.

Βετ. (Ζητοῦσα νὰ λάβῃ τὴν φιάλην.)
 ὦ τοῦτο κύρ λοχία
 ὦ μὴ παρακαλῶ.

Μάξ. Καὶ διατὶ μὴ τοῦτο
 εἶπέ μας δι' αὐτό.
 Μὴ τάχα διὰ ποῖον
 τὸ χρύπτεις, τὸ λυπεῖσαι.

Βετ. Διὰ τὸν ἀδελφόν μου.

Μάξ. Λοιπὸν, μὴ θορυβῆσαι
 ὁ ἀδελφός σου μόνον
 θὰ πῇ ἀπ' αὐτό.

Χορ. Κρασί ἐν ἀφθονίᾳ
 καὶ τράπεζα πλουσία.

Βετ. Ἔργασία μὲ προσμένει.

Χορ. Ἄ, μὴ φεύγεις, μείνε, μείνε.

Εἰς Στρατιώτ. Στὸ τραπέζι καλεσμένοι.

Χορ. Στὸ τραπέζι; ποῦ εἶναι, ποῦ εἶναι;
 Μέρος, μέρος, ἐμπρός.

Βετ. Πόσον εἶμαι ταραγμένη
 ὦ! κακὴ καταστροφή.

Μάξ. Πόσον εἶναι λυπημένη
 ἢ καλὴ μου ἀδελφή.

Χορ. Ἐμπρὸς τὸ γεῦμα προσκαλεῖ.

Βετ. Πρὸ τῶν ποδῶν σου,
 ὦ κύρ λοχία

γυναῖκ' ἄθῶαν
 ἶδε θρηνηῦσαν
 μὴ σὲ κατέχει
 σκληρὰ καρδία
 δεῖξ' ἐπὶ τέλους
 ψυχὴν ἀλγοῦσαν.

Ἀπελπισίας δάκρυα χύνει
 τρέμει, στενάζει, παρακαλεῖ
 ἐντρομον πλάσμα πρὸ τῶν ποδῶν σου
 κλαίει, στενάζει, παρακαλεῖ.

Μὰς Μάθημα τοῦτο καλὸν θὰ γίνη
 ἢ αὐστηρότης τὴν ὠφελεῖ.

Χορ. Ἀκαμπτος βράχος
 ποσῶς δὲν κλίνει
 αὐτὴ ματαίως παρακαλεῖ

Εἰς στρατ. Εἰς τὴν τράπεζαν ἐλθῆτε
 ἑτοιμα ὅλα.

Μὰς καὶ Χορ. Ἐμπρός, ἀμέσως· (πρὸς
 τὴν Βετλήν.) μὰ καὶ σὺ ἔλα.

Βετ. Ἐγὼ δὲν θέλω.

Χορ. Ἐλα, ἔλα, ὅλοι ἐμπρός.
 Ἐμπρός ὑπάγομεν λοιπόν.

Βετ. Τὸ πάθος μου ἀνέλπιστον,
 μεγάλη συμφορὰ μου.
 σὲ κράζω, σπεῦσον, φίλε μου.
 ὦ, συμφορὰ δεινὴ
 Δανιήλ! Δανιήλ!

Μὰς Τὸ πρᾶγμα εἶναι νόστιμον
 τὸν γέλωτα κινεῖ.

Βετ. Σὲ κράζω, σπεῦσον, σῶσόν με,
 ὦ, συμφορὰ δεινὴ.

Χορ. Ἐμπρός, Μὰρς, μὰρς,
 Τράμ, τράμ, τατάμ.
 Ἐμπρός, λοιπόν, ἔμπρός λοιπόν.
 ὑπάγομεν λοιπόν.

ΠΡΑΞΙΣ ΤΡΙΤΗ

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

Χορ. Τὸ κρασάκι, τὸ κρασί,
τὴν καρδιά κάνει χρυσή.
Δός μου, πίνε, ρουφιστὰ
τόκα, κτύπα, δυνατά.

(πρὸς τὸν μάγειρον)

Φέρε κι' ἄλλο ἀκοῦς ἐσὺ
νὰ μὴ λείψῃ τὸ κρασί.
Ὡ τί ζέστη εἶν' αὐτὸ
δὲν ἤξεύρω ποῦ πετῶ
εἶναι ὁ κόσμος σκοτεινὸς
καταβαίνει ὁ οὐρανὸς
καὶ νομίζω ἀληθινὰ
πῶς χορεύουν τὰ βουνά.

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

Βετ. Ἄφες με τι θέλεις ἀπὸ μέ.

Μὰξ Θέλω νὰ δεχθῆς τὰς προτάσεις.

Βετ. Εἶναι περιττόν.

Μὰξ Εἶναι μάλιστα χρέος μου· δότε μοι
ποτήριον, (πίνων) ζήτω ἡ Βετλή.

Χορ. Ζήτω ἡ Βετλή.

Βετ. Κύριοί μου εἰς τόσῃν εὐγένειαν εἶ!

μαι εὐγνώμων (ζητεῖ νᾶ φύγη.)

Μὰξ Πόση πικρία! μείνε ἀκόμη ὀλίγον, θέλω ν' ἀκούσης τὸ ἀγαπητὸν τραγοῦδι τοῦ τάγματός μου.

Βετ. Ἀνάθεμά σας.

Μὰξ Τῆς πατρίδος στρατιώτης εἰς τῆς μάχης τὸ πεδίου
ὅλος θάρρος καὶ φαιδρότης
ζηλωτὸν διάγει βίον·

τρέχει σάλπιγξ ὡς σημάνη
νᾶ νικήσ' ἢ ν' ἀποθάνη·
τοῦ ἀγῶνος πλὴν καὶ πάλιν
διελύθησαν τὰ νέφη

εἰς τῶν φίλων τὴν ἀγκάλην
δαφνηφόρος ἐπιστρέφει
καὶ φιλήσυχον παιδί
τρώγει, πίνει, τραγωδεῖ.

Βετ. Μοὶ παρέσχεν ὦ! κακὸν
τραῦμα αὐτὸς σπαρακτικόν.

Μὰξ Διατί φοβεῖσαι τόσον
σὺ χαρά μου, σὺ ἐλπίς μου,
χύσε βάλαμον καὶ δρόσον
εἰς τὸ τραῦμα τῆς ψυχῆς μου.
Σὲ θεάν μου ἔχω μόνον
παῦσιν θλίψεων καὶ πόνων·
ἐπὶ γῆς ἐν ὅσῳ ζῶμεν
μέχρις ὥρας τελευταίας
τὴν ζωὴν μας ἄς χαρῶμεν.
δι' ἀγάπης ἀμοιβαίας
ὁ τοῦ ἔρωτος δεσμός
τῆς καρδίας γλυκασμός.

Χορ. Ὁ τοῦ ἔρωτος δεσμός
τῆς καρδίας γλυκασμός.

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

Βετ. Τὴν ἡμέραν, τὸ βράδυ, τὴν νύκτα,
δεκαπέντε ἡμέρας μὲ τόσους στρα-
τιώτας ποῖος θὰ μὲ λυπηθῇ τὴν
παχομοίραν κακὸν νὰ φύγω, χει-
ρότερον κἂν μείνω. Εἰς αὐτὴν μου
τὴν δυστυχίαν μόνος φίλος ὁ Δα-
νιὴλ δύναται νὰ μὲ βοηθήσῃ καὶ
νὰ μείνῃ ἐδῶ γιὰ συντροφιά μου.
Ἄχ ἔρχεται! τί βλέπω;

(Ἐρχεται ὁ Δανιὴλ φέρων ἐπ' ὤμων
μικρὰν σπάθην, ἐπὶ τῆς αἰχμῆς τῆς ὁ-
ποίας κρέμανται τὰ ἔγγραφα.)

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

Δαν. Μὲ τὸ συμπάθειο, παρακαλῶ Βετλὴ
νὰ μὴ θυμώσῃς ὅτι μὲ ξαναβλέπῃς.

Βετ. Διόλου δὲν θυμόνω.

Δαν. Δὲν ἦλθα διὰ σένα· κάποιον περι-
μένω τόρα ἐδῶ ποῦ εἶπε πῶς θὰ
ἔλθῃ ἓνας ἄξιος λοχίας, ἔχει μα-
ζὴ του πολλὰ ἀνδρεῖα παλληκάρια
κι' ἐγὼ μ' αὐτοὺς αὔριον θὰ φύγω.

Βετ. Διατί.

Δαν. Διότι μὲ σπαθὶ καὶ μὲ τουφέκι κα-
μαρωτὸς θὰ γίνω στρατιώτης κι' ἐγώ.

Βετ. Ἄχ! τί μοῦ λέγεις;

Δαν. Ὅταν θὰ φύγω δὲν θὰ μὲ βλέπῃς
πλέον.

Βετ. Θὰ φύγη, κί' ἐγὼ μένω με τοὺς ἀγρίους, πλὴν θάρρους. Δανιήλ, δύο λέξεις, ὅταν ἀφίνουν τὴν ἀγαπητὴν των δὲν κάμνουν σὰν κί' ἐσένα.

Δαν. Ἄ! τί ἀκούω; πῶς, πρῶτα με διώχνεις καὶ τώρα ποῦ φεύγω μοῦ λέγεις αὐτά; Addio.

Βετ. Μὴ φεύγεις; ἐγὼ νομίζω ὅτι σ' τὸ δωμάτιον ἐκεῖνο δύνασαι νὰ μείνης.

Δαν. Βαθμηδὸν ἢ σκληρὰ ἀλλάζει γνώμην.

Βετ. Λέγε, θὰ μείνης;

Δαν. Ναι, θὰ μείνω.

Βετ. Ἄν λάβω τὴν ἀνάγκην σου θὰ σέ φωνάξω.

Δαν. Ὅλα θὰ γίνουν Βετλή, καθὼς προστάζεις.

(εἰσέρχεται.)

Βετ. Ἀφοῦ ἐκεῖνος ἦλθε νὰ με φυλάττῃ ἐν ὥρᾳ ἀνάγκης ἐλαττοῦται ὁ φόβος. (ἀκούονται φωναὶ ἔσωθεν.)

Ἄχ! πρόφθασε, φίλε ταχέως.

Δαν. Τί τρέχει; τί;

Βετ. Τὰς φωνὰς δὲν ἀκούεις; κίνδυνος προσεχὲς μᾶς ἀπειλεῖ· ἐκεῖ ἐγὼ ὑπάγω, ἐδῶ σὺ μένε.

Δαν. Ἐδῶ; ἐκεῖ;

Βετ. Ἀγρυπνος νὰ φυλάττῃς

Δαν. Κύων πιστὸς κυρίας γλυκυτάτης.

ὦ! ἀνέλπιστος ἡμέρα

οὐρανὸς γελαῖ ὥρατος
 εἰς τὰ στήθη τὸρ' ἀλλέως
 ἡ καρδιά μου κτυπᾷ.

(Κάθηνται ἀπέναντι ἀλλήλων ἀλλὰ μακρὰν ὁ εἰς τοῦ ἄλλου.)

Βετ. (Πλησιάζουσα ὀλίγον κατ' ὀλίγον πρὸς τὸν Δανιήλ.)

Πρὸς ἐκεῖνον χωρὶς νὰ θέλω στρέφω πάντα λογισμὸν μου δὲν κοιμᾶται τὸ ἐλπίζω.

Δαν. Πόσον εἰμ' εὐδαίμων τόρα.

Βετ. Διὰ νὰ παρέλθῃ ἡ ὥρα ἄς μὴ μένωμεν βωβοί.

Δαν. Εἰς τὰ στήθη τὸρ' ἀλλέως
 ἡ καρδιά μου κτυπᾷ.

Ναί, ὁμιλεῖς, ἐγὼ, ἐσὺ.

Βετ. Ἔ! τί λέγεις;

Δαν. Σὲ λατρεύω...

Βετ. Καὶ κοιμᾶσαι.

Μὴ τὴν φίλην σου φυλάττης νυσταλέος καὶ ὑπνῶν.

Δαν. Ἐραστής σου καὶ προστάτης σὲ φυλάττω ἀγρυπνῶν.

ὦ, ἀνέλπιστος ἡμέρα κ.τ.λ.

Βετ. Ὅντως πρέπει εἰς τὸν καλὸν μου κτλ.
 (ὁ Δανιήλ κοιμᾶται.)

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ

(Ὁ Μᾶξ εἰσέρχεται ἀκροποδητεῖ μὲ κηρίον ἀνὰ χειρας.)

Μᾶξ Μπα τὸν κράτησ' ἐδῶ!

Βετ. Ἀχ! ὁ στρατιώτης.

Μᾶξ Τὸν πιομένο θὰ κάμω.

Νὰ ζήσουν πάντα ὁ ἔρως κι' ὁ
Βάκχος. Ἐχω τζούξη λιγάκι καί
νὰ, καλή κοπέλλα μου γυρνᾷ τὸ
κεφάλι.

Βετ. Κι' ἐκεῖνος κοιμᾶται.

Μᾶξ Μᾶς ἐφίλεψες τῷ ὄντι καθὼς μᾶς
πρέπει ὠραία· καί τόρα μὲ τὴν ἄ-
δειάν σου ἐν δεῖγμα θὰ σοί δώσω
εὐγνωμοσύνης.

(ἀγκαλιάζει τὴν Βετλὴν.)

Βετ. Τὶ κάμνες;

Μᾶξ Στάσου λοιπὸν, ὁ σύζυγός σου τὸ
συγχωρεῖ.

Βετ. Σύζυγός μου δὲν εἶναι.

Μᾶξ Πλὴν κοντά σου ἐκοιμᾶτο ἐδῶ·
ἂν δὲν εἶναι σύζυγός σου καλλιτε-
ρα τῷ ὄντι.

Βετ. Κύρ στρατιώτη.

Μᾶξ Νὰ ζήσουν πάντα ὁ ἔρως κι' ὁ
Βάκχος.

Βετ. Βοήθεια.

Μᾶξ Μὰ στάσου δά.

Δαν. (ἀφυπνιζόμενος) Μπὰ τί εἶναι τοῦ-
το ; στάσου, τραβίξου λοχία.

Μᾶξ Καί τί σέ μέλλει ; μὴν εἶναι ἄ-
δελφή σου ;

Δαν. Ὅχι, ὄχι.

Μᾶξ Ἐξαδέλφη, κουμπάρα, νόνα, θεία ;

Δαν. Μά...

Μᾶξ Ἄν διόλου δὲν εἶναι ἰδική σου,

ὅτι θέλω ἢ ἔμπορῶ νὰ κάμω, φύγε
ἀπ' ἐμπρὸς μου, μεταβολή.

Δαν. Νὰ φύγω; μὰ θαρρῶ πῶς ἀπατά-
σαι, νὰ φύγω; δὲν τῶχῳ κατὰ
νοῦν, λοιπὸν τί εἶναι πάλιν, θὰ
μείνω ἔτσι θέλω.

Μὰξ Εὖγε, θαυμαστὰ, τῆς κυρίας ὁ ἐρ-
γολάβος.

Δαν. Ἐγώ.

Μὰξ Νὰ ζήσης ὠραία, καλὴ κοπέλλα.

Δαν. Θαῦμα!

Μὰξ Καὶ οἱ δύο τεριασμένοι. Εὖγε.

Παλικάρι ποία τύχη
ἀξιόλογος θὰ γίνῃς
κορδομένος στρατιώτης
εἰς ὀλίγον θὰ σ' ἰδοῦμε
δεκανέα θαυμαστόν.

Δαν. Πόση καλωσύνη.

Βετ. Μὲ ἐμὲ αὐτὸς ἂν μείνῃ
δὲ φοβοῦμαι τὸν ἐχθρόν.

Μὰξ Κατεργάρα μὲ ἐσένα
θάμενα κι' ἐγὼ εἰδῶ.

Δαν. Ἐλῶ θάρρος σ' τὴν καρδιά
Θὰ βαστῶ καὶ τὴν σημαίαν
σ' τὸν ἀέρα ὑψηλά.

Βετ. Μὲ ἐμὲ αὐτὸς ἂν μείνῃ
ὅλα γίνονται καλά.

Μὰξ Θὰ βαστᾷς καὶ τὴν σημαίαν
σ' τὸν ἀέρα ὑψηλά.

Κοκονίτσα τόρᾳ φύγε

τόρᾳ φύγε τὸ προστάζω. Βέροιας

Βετ. Σοῦ τὸ λέγω δὲν θὰ φύγω.
δὲν σαλεύω ἀπ' ἐδῶ.

Δαν. Οὐτ' ἐγὼ δὲ τὸ σαλεύω
καὶ δὲν φεύγω ἀπ' ἐδῶ.

Μὰξ Τώρα, τώρα, θὰ τὸ ὀῆτε
πῶς θὰ φύγετ' ἀπὸ δῶ.

Ἀπ' ἐμπρός μου φύγε χάσου
ποῦ μιλεῖς σὰν παλληκάρι
εἰδ' ἀλλέως ἐτοιμάσου
νὰ σὲ σφάξω σὰν κριάρι.
σοῦ τὸ λέγω σ'τὰ σωστά μου
θὰ σὲ διώξω ἀπὸ ὀδῶ.

Βετ. Ἀπ' ἐδῶ νὰ τὸ κουνήσω ;
σὺ ποτὲ μὴ τὸ ἐλπίζης
ὅσον θέλω θὰ καθίσω
σοῦ τὸ λέγω σ'τὰ σωστά μου.
δὲν σαλεύω ἀπ' ἐδῶ.

Δαν. Ἡ ἀλήθεια εἶναι μία
ἀπ' ἐδῶ δὲν θὰ μὲ βγάλης
δὲν σαλεύω ἀπ' ἐδῶ.

Μὰξ Θὰ σᾶς διώξω ἀπ' ἐδῶ.

Μὰξ Μὴ ἀντιλέγης καὶ μίλει σιγὰ, δὲν
εἶμαι ἄγῳ κουφός· τοῦτο τὸ πράγ-
μα εὐκόλα θὰ τελειώσῃ.
(πρὸς τὴν Βετλὴν.)

πήγαινε τώρα εἰς τὴν δουλειά σου.
(πρὸς τὸν Δανιήλ.)

τόρα θὰ τὰ βροῦμε ἐμεῖς.

Δαν. Ναί, Βετλὴ, τώρα πήγαινε.

Βετ. Νὰ φύγω ; ποτὲ, ποτέ.

Μὰξ Τώρα θὰ ἰδῆς ἂν θὰ φύγῃς.

(Τὴν κυνηγᾷ διὰ τῆς σπάθης καὶ
φεύγει ἡ Βετλή.)

Μὰξ Ἡ ἀφίνεις τὴν ὥραιαν
νὰ τὴν πάρω σύζυγόν μου
ἢ τὴν βλέπεις τὴν ρομφαίαν.

Δαν. Ἀχ! ἐγὼ, ἐγὼ ν' ἀφήσω
τὴν ψυχὴν, τὸ θησαυρόν μου
ἂν μακρὰν αὐτῆς θὰ ζήσω
προτιμῶ τὸν θάνατόν μου.

Μὰξ Ὡς γενναῖος μονομάχος
ἄντικρύ μου θὰ σταθῇς.
Δὸς τὴν χεῖρα.

Δαν. Στιγμὴ βασάνων.

Μὰξ Τὴν χεῖρα, τὴν χεῖρα.

Δαν. Λάβε αὐτήν.

Μὰξ Πῶς;

Δαν. (φοβηθεὶς) Ὁχι, οὐδαμῶς.

Μὰξ Ἐ! πῶς τρέμει.

Δαν. Οὐδαμῶς.

Μὰξ Δὲν τρέμεις, ὄχι; θὰ φανῇς
ἐντὸς τοῦ δάσους ὅπου
κλάδοι κατακύπτουν
καὶ τὴν γῆν μὲ σκότος κρύπτουν
σὲ προσμένω ἐν καιρῷ
τοῦ μεσονυχτίου ὥρα.
Τὸ σημεῖον τοῦ ἀγῶνος
εἶν' ἡ σπάθη ἀνδροφόνος
εἰς θὰ πέσῃ ἐξ ἡμῶν.

Δαν. Τρέμω.

Ἄν ἐξ αἰτίας σου σφαγῶ θεά μου
ἐμὲ καὶ ἄψυχον μὴ λησμονῇς,

κλαῖε περίλυπος τὸ πάθημά μου,
 ἔρχου στὸν τάφον μου νὰ μὲ θρηνῇς
 Μὰξ Ἄ! τὸ ταλαίπωρον τὸ παλληκάρι
 στρέφει τὸ βλέμμα του περίξ δειλὸ,
 ἀπὸ τὸν φόβο του τρέμει ἄν ψάρι
 τὸν νοῦν του ἔχασε κι' ἐγὼ γελῶ.

(Ἡ Βετλὴ παραμονεύει κρυφίως πα-
 ρὰ τὴν θύραν. Ὁ Μὰξ βλέπει αὐτήν.)

Μὰξ Ἰδέτε τὴν μαριόλα
 ἐκεῖ παρμονεύει
 τὰ ξεύρει ὅλα τὸρα
 τί πρᾶγμα εἶν' αὐτὸ;
 ὦ φίλε! λοιπόν;

Δαν. Δοχία.

Μὰξ Θὰ ἔλθης;

Δαν. Ναί, ναί.

Ὁ ἔρως φλογίζει
 μὲ θάρρος πετῶ,
 ἡ ὥρα ἐγγίζει
 τὴν νίκην ζητῶ.
 Θεέ μου βοήθει
 εἰμ' ἔξω φρενῶν,
 μοῦ τρέμουν τὰ στήθη
 τὸ πάθος δεινόν.

Μὰξ Θεέ μου βοήθει
 εἰν' ἔξω φρενῶν.
 Λοιπὸν ἐγκαίρως
 λοιπὸν ἐγκαίρως.

Δαν. Σὲ περιμένω

Ναί, ναί θὰ ἔλθω.

Μὰξ Εἰς ἐκ τῶν δύο

Δαν. Πίπτει νεκρός.

Μὰξ Φοβεῖσαι ;

Δαν. Ὅχι.

Μὰξ Ἐμπρός, ἐμπρός.

Μὰξ καὶ Δαν. Ὁ ἔρως φλογίζει κ.τ.λ.

ΣΚΗΝΗ ΕΚΤΗ

Βετ. Τί ἄσχημη δουλειά, ὁ καχομοῖρής δι' ἐμέ θὰ μονομαχήσῃ καὶ ἔχει ἓνα φόβον πολὺ μεγάλον. Δανιήλ! Θεέ μου !

Δαν. Πολὺ καλὰ τὰ πᾶμεν· ὁ λοχίας μᾶς ἄφησε ὑγείαν, θ' ἀναχωρήσῃ καὶ δὲν θὰ ἔλθῃ πλέον· καὶ τώρα ὅπου δὲν ἔχῃς ἀνάγκην πλέον ἀπὸ ἐμέ φεύγω.

ΣΚΗΝΗ ΕΒΔΟΜΗ

(ὁ κώδων κτυπᾷ μεσονύκτιον.)

Μὰξ Φίλε! ἐγὼ νομίζω πῶς καλὰ ἀκούεις, μεσονύκτιον εἶναι.

Δαν. Ναί, τῷ ὄντι.

Μὰξ Ἡ φιληνάδα ἐδῶ τὸ βεβαιόνηι.

Δαν. Θέλω νὰ μὴ φανῇ ὅτι φοβοῦμαι· ὑπάγω νὰ φέρω τὰ πράγματά μου κι' ἐφθασα ἀμέσως· τί κακὸ, τί κακὸ ἂν μὲ σκοτώσῃ.

ΣΚΗΝΗ ΟΓΔΟΗ

Βετ. Καλέ μου κύρ λοχία, τὸν σκοπὸν ὅπου ἔχεις δὲν θὰ τὸν ἐκτελέσῃς καὶ νὰ τὸ ξεύρῃς. Εἶναι πολὺτιμος ἡ ζωὴ του. Ὁ Δανιήλ εἶναι

νυμφευμένος.

Μὰξ Νυμφευμένος;

Δαν. (εἰσέρχεται μὲ τὰ ἔγγραφα καὶ τὴν σπάθην.)

Δός μου θάρρος, Θεέ μου, νὰ εἶμαι ὀπλισμένος.

Μὰξ Στάσου ὀλίγον· δὲν ἔχει πλέον λόγον ἢ μονομαχία· εἶσαι νυμφευμένος, καὶ τότε ὡς τοιοῦτος...

Δαν. Ἐγὼ νυμφευμένος;

Μὰξ Καὶ πατὴρ οἰκογενείας.

Δαν. Καὶ πατήρ;

Βετ. Ναι, ναί! πὲς πῶς εἶμαι ἔγω, σοῦ τὸ προστάζω ἂν θέλῃς νὰ σώσῃς τὴν ζωὴν σου.

Δαν. Ναι αὐτὴ εἶναι ἡ γυναῖκά μου.

Μὰξ Γειά σας καὶ χαρά σας καὶ λοιπὸν νὰ φιληθοῦμε, πλὴν νὰ ἰδοῦμε μὴ τάχα μὲ γελάτε.

Βετ. Τὴν^α διαβεβαίωσιν θέλεις; Νά την· (φιλεῖ τὸν Δανιήλ.)

καλὰ πᾶμε Δανιήλ.

Δαν. Ναι, ὦραϊα.

Μὰξ Δὲν φθάνει. Πρέπει νὰ δοῦμε καὶ τὰ ἔγγραφα τοῦ γάμου.

Δαν. Λάσπη ἡ δουλειά μας.

Εἶμαι μόνον ἐγὼ ὑπογεγραμμένος (δεικνύει τὸ δωμάτιον)

εἶναι ἐκεῖ μέσα.

Βετ. Τώρα τὰ φέρνω.

Μὰξ Τρομάρα ἂν δὲν τὸ εὔρω ἐν τάξει.

μοῦ εἶπες τόσα κουραχάνια, ὅτι
ἔχει ἀδελφόν, ὅτι ἡ κοπέλλα δὲν
συμφωνεῖ νὰ γίνῃ ἰδική σου· τρο-
μάρα ἂν τὸ χαρτί δὲν εἶναι κα-
θῶς πρέπει.

Βετ. (φέρουσα τὸ ἔγγραφον.)

Ἴδου τὸ ἔγγραφον τοῦ γάμου.

Δαν. Δὲν ἔπαυσαν ἀκόμη τὰ βάσανά μου.

Βετ. Ἡ ὑπογραφή ἀκόμη λείπει τοῦ ἀ-
δελφοῦ μου.

Μὰξ (λαμβάνει τὸ ἔγγραφον καὶ ὑπο-
γράφει καὶ τὸ ἐγχειρίζει εἰς τὴν
Βετλὴν.)

Ὅλα ἐν τάξει ὁ ἀδελφός σου ἔχει
ὑπογράψει· τώρα μάλιστα· εἶναι ὅ-
λα εἰς τὴν τάξιν.

Βετ. καὶ Δαν. Μὰξ, σὺ εἶσαι, θεέ μου.

Μὰξ Ὅλος κι' ὅλος, Βετλὴ μου, ἀγ-
κάλησέ με καὶ φίλησέ με.

Βετ. Χαρά μου.

Δαν. Κι' ἐγώ.

Μὰξ Ὁ ἄνδρας τῆς νὰ ἦσαι μόνην ἔχω
χαράν μου· νὰ ἦσθε εὐτυχισμένοι.

Δαν. Στρατιῶται, δεκανεῖς, λοχίαι καὶ
φίλοι, ἐλᾶτε ὅλοι ἐδῶ.

(εἰσέρχεται ὁ Χορός)

τὴν Βετλὴν σύζυγόν μου χαιρε-
τᾶτε.

Χορ. Πῶς ἡ Βετλὴ δική σου;

Βετ. Ἐπαυσαν τὰ δεινά μου
κι' ἔχω χαράν μεγάλην.

Ἄν γελῶσα εἰς τὰ δεινὰ σου
ἢ ψυχὴ μου σκληρὰ ἐφάνη
εὐτυχῆς ἡμέρα φθάνει
τῆς ἀγάπης καὶ χαρᾶς σου.
Σ' ἀγαπῶ μὲ τὴν καρδιά μου
ὅστας ἀγκάλας σου πετῶ,
εἶμαι πλήρης εὐτυχίας
ἄλλο πλεόν δὲν ζητῶ.

Δαν. Ποία χαρά.

Χορ. Ὁ ἔρως θριαμβεύει
τὸ στῆθός σας φλογίζει
ἅπανταχοῦ σκορπίζει
ἀγάπην καὶ χαράν.

Βετ. Πρὸς σέ, πρὸς σέ τὸ στῆθός μου
ἀπ' εὐφροσύνην πάλλει
τὴν φύσιν περιβάλλει
φαιδρότης καὶ χαρά.
Τὸ μέλλον μας ὠραῖον
θὰ ζῶμεν ἡνωμένοι
μὲ φλέγει μὲ θερμαίνει
ἀγάπη σταθερά.

Χορ. Ὁ ἔρως θριαμβεύει κ.τ.λ. κ.τ.λ.

ΤΕΛΟΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ΠΡΩΤΟΣ ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΜΕΛΟΔΡΑΜΑΤΙΚΟΣ ΘΙΑΣΟΣ

Η

ΥΠΝΟΒΑΤΙΣ

ΜΕΛΟΔΡΑΜΑ· ΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ ΤΡΕΙΣ

ΜΟΥΣΙΚΗ

Β. ΒΕΛΛΙΝΗ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ Α. ΜΑΝΟΥΣΟΥ.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

1889.

Αρ. ΕΙΔ. 7489

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βερολίνου

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Π

448

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟΣ ΘΙΑΣΟΣ

Π

ΥΠΝΟΒΑΤΙΣ

ΜΕΛΟΔΡΑΜΑ ΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ ΤΡΕΙΣ

ΜΟΥΣΙΚΗ

B. ΒΕΛΛΙΝΗ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ Α. ΜΑΝΟΥΣΟΥ.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

1889.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ΠΡΟΣΩΠΑ.

Ο ΚΟΜΗΣ ΡΟΔΟΛΦΟΣ, κύριος τοῦ χωρίου.

ΤΕΡΕΖΑ μωλωθρός.

ΑΜΙΝΑ, ὀρφανὴ προστεχτηνομένη τῆς Τερέζας
μνηστὴ τοῦ

ΛΕΒΙΝΟΥ, πλουσίου χωρικοῦ.

ΛΙΖΑ, ξενοδόχος ἐρημένη τοῦ Ελβίνου.

ΑΛΕΞΙΟΣ, χωρικὸς ἐρκστής τῆς Λίζας.

Εἰς ΣΥΜΒΟΛΑΙΟΓΡΑΦΟΣ.

ΧΟΡΟΣ χωρικῶν ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν.

Ἡ σκηνὴ ὑποκαίται εἰς τὸ χωρίον τῆς Ελβετίας.

ΠΡΑΞΙΣ ΠΡΩΤΗ

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

ΧΩΡΙΟΝ

Εἰς τὸ βῆθος διακρίνεται ὁ μύλος τῆς Τερέ-
ζας. Τὸ ὕδωρ κατερχόμενον ἄνωθεν στρέφει
τὸν τροχὸν τοῦ μύλου.

Τῆς αὐλαίας αἰρομένης ἀκούονται ἐκ τῶν
μακρόθεν ᾄσματα ἢ φωνὴ χωρικῶν φωνούντων·
Ζήτω ἡ Αμίνα. Εἶναι οἱ κάτοικοι τοῦ χωρίου
οἵτινες ἐορτάζουσι ἐπὶ τῇ τελετῇ τῶν γάμων
τῆς Αμίνας. Ἡ ΛΙΖΑ ἐξέρχεται τοῦ ξενοδοχεί-
ου εἴτα ὁ ΑΛΕΞΙΟΣ.

ΛΙΖ. Τρέχουν ὅλοι στολισμένοι
Παντοῦ γέλοισι καὶ τραγοῦδι
Εἶναι ἡ νόμῳ τ' ἀγγελῶδι
Καὶ τρελλαίνει τὸ χωριό
Καλλονὴ κατ'ερχομένη
Μ' ἄρπικες τὸν ἔρωτά μου
Καὶ ἐνῶ μ' ἄρπικες τὸν ἔρωτά μου
Μ' ἀναγκάζεις νὰ χαρῶ.

ΑΛ. Λίξα! Λίξα! . . .

ΛΙΖ. Α, Σύρε χάσου

ΑΛ. Καὶ σὺ μοῦ φεύγεις! . . .

ΛΙΖ. Στὴ δουλειά σου

ΑΛ. Πάντα ἡ μοῖρα μου σὲ κίλει
Νὰ ξεφεύγης ἀπὸ ἐμέ

Λίζ' ἂν θέλῃς τὸ στεφάνι
Εἶναι ἑτοίμο γὰρ σέ.

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

Κατέρχονται ἐκ τοῦ λοφίσκου χωρικοὶ ἑνδε-
δυμένοι περιβολὴν ἐορτάσιμον μιτὰ χωρικῶν
ὀργάνων καὶ κανίστρων ἀνθέων εἰς τὰς χεῖρας.

XOP. Ζήτω ἡ Ἀμίνα!

ΑΛ. Ζήτω

Τώρα εἰς τάξι ἐγὼ σὰς βάζω!

ΛΙΖ. (Ὡς κ' ἐκεῖνος Θεὸς μου σκάζω!)

XOP. Τὸ τραγοῦδι τονισμένο

Λε τ' ἀρχίσουμε ἀπὸ ἐδῶ.

ΛΙΖ. (Μὲς τὸν Ἀδῆν εἶναι γοητευμένο
Νὰ χαρῇ αὐτὸ τὸ νεῖο.)

Ασμα.

XOP. Δὲν θὰ βρῇς 'στὴν Εὐθετίχ

Ροδ' ὠρχῶ 'σὺν τὴν Ἀμίνα

Οπου λήμπει σὺν ἀκτίνι

Κι' ἀναστάνει τὴν καρδίχ.

Ἐχει μάτιχ ποῦ ληγόνουν

καὶ τὸν ἥλιο 'στὴν γλυκάδα,

Εἶναι σὺν χορῶν λημπάδα

Ποῦ φωτίζ' ἡ πασχάλιχ.

Βασιλεῦς εὐτυχισμένος

Εἰς τὸν κόσμον δὲν εἶν' ἄλλος

Σὺν ὁ νεῖος ποῦ τέτοιο κάλλος

Τέτοιο πλῆσμα θὰ χαρῇ!

Λιγελοῦδι ἀναστημένο

'Στὴν καρδίχ τοῦ παρχδεῖτου

- Πλούσιο δῶρο γιὰ μνηστή σου
 Σοῦ προσφέρουν οἱ σύρκοι !
- ΛΙΖ. (Αχ ! δι' ἐμέ τ' ὄρχις τρυγοῦδι
 Ἐλεγα ἔτοιμο πῶς εἶναι
 Ἀλλ' ἡ τύχη ἐκλέγει αὐτὴν
 Κ' ἡ καρδιά μου δὲν βιστᾷ).
- ΑΛΒΕΡΙΟΣ (πλησιάζων τῇ Λίζα).
 Καὶ γιὰ σέ τ' ὄρχις τρυγοῦδι
 πρὸ γλυκῆς θῆς ἀντηχήσῃ
 ἂν ἀγάπη μοῦ χάριση
 ἢ σκληρὴ μου ἢ καρδιά.
- (Επανάληψις «Ζήτω ἡ Ἀμίνε !»)

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ.

ΑΜΙΝΑ, ΤΕΡΕΖΑ καὶ οἱ ἄνω.

- ΑΜ. Καλῶς μου φιληνάδες
 Καὶ φίλοι μου ἀγαθοί,
 Σεῖς στήν χάριν μου
 Ψυχὴ σκορπᾶτε τόση
 Τόση ὅση γλυκᾶδα
 Χορτίζε στήν καρδίαν μου
 Ο ὕμνος ποῦ σᾶς ἐμπνευσε ἡ χάρις μου !
- ΧΟΡ. Ζῆσ' εὐτυχής !
 Τὴν πρώτην εὐχὴν μας δέξου, Ἀμίνε.
- ΑΜ. Ἐλκ, μητέρα, νὰ σ' ἀγκαλιάσω
 Τὸ ὄργον τὸ ἀνάστησαι
 Μὲ ἀγάπη καὶ λαχτάρα
 Καὶ τώρα τὸ ὁδηγεῖς εἰς τὴν χάριν του
 Μ' αὐτὰ τὰ δάκρυα χάρις σοῦ μιλεῖ ἡ
 καρδιά μου !

Ποιὰ μυχική γελήνη
 Καὶ πῶς γελᾷ ἡ αὐγή
 Πῶς ἀνθισεν ὅλη ἡ γῆ,
 Καὶ ἄρωμα χύνει !
 Δὲν ἔλαμψεν ἡ φύσις
 Σὰν τώρα, ὄχι, ποτέ,
 Οπ' ἐκλεξεν ἐσέ,
 Νὰ τὴν στολίσῃς.

ΟΛΟΙ. Μ' ὅλα τῆς τὰ πλοῖσι δῶρα
 Καλὴ μοῖρα σ' ἀγκαλιᾷ,
 Καὶ τὰ σπλάγγνα ἀγκαλιᾷ.
 Τῆς μητρὸς τοῦ σ' ἀγαπᾷ.

AMINA. (Λαμβάνουσα τὴν χεῖρα τῆς μητρὸς
 τῆς καὶ φέρουσα ταύτην ἐπὶ τῆς καρδίας τῆς),

Στὴν καρδίᾳ μου βάλε, μάνη,
 Οπου τόσοι τώρα χαίρει,
 Βάλε, μάνη μου, τὸ χέρι.
 Μὴν πετᾷξῃ ἀπ' τὴ χαρὰ.

ΟΛΟΙ. Τοῦ γάμου σας ν' ἀθίσῃ
 Ο προφερὸς δεσμός.
 Τὰ δῶρά του ὁ Θεὸς
 Νὰ σᾶς χαρίσῃ.

ΑΛ. Ἀπ' ὅσας πλέον, Αμίνη,
 Σὲ συγχαίρω ἐγώ. Ποῦ σοῦ ἐτοίμασα ὅλα
 Γιὰ τὰς χαρὰς σου πῶς τὰ λαλοῦμενα,
 Καὶ τὸ τραγοῦδι ἐγὼ τῶγω συνθέσει.

ΑΜ. Οπου τόσοι μ' ἀρέσει, καλέ μου Αλέξη.
 Σ' εὐχαριστῶ κ' ἐλπίζω νὰ σ' ἀνταμείψω,
 Οταν γαμπρὸς θὰ γίνῃς τῆς Ελίζας,
 Ποῦ καθὼς ὁ Ερως μὰ μέρα
 Τὸ στεφάνι σας θὰ πλέξῃ.

- ΑΛ. Τ' ἀκοῦς, Ελίζα ;
 ΛΙΖ. Ἀργὰ πολὺ θὰ ρέξῃ. . .
 ΑΛ. Τί σκληρὴ καρδίξ !
 ΤΕΡ. Καὶ δικτί ;
 ΛΙΖ. Τὸ νειώθεις ;
 Ελευθερὴ θὰ ζήσω,
 Καὶ Ἐρωτικὸς θάρσῃσω
 ΑΜ. Ἀχ ! σὺ δὲν ξεύρεις,
 Πόση εὐτυχία μεγάλη καὶ οὐρανίᾳ χαρίζει ὁ ἔρως.
 ΛΙΖ. Τῆς ζωῆς ὁ τέρας ἔρως, αὐγὴ χρυσὴ καὶ
 μαύρη νύχτα.
 ΤΕΡ. (Βλέπεις ὑποκρισίξ !)
 ΧΟΡ. Ο Συμβολαιογράφος.

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ.

ΣΥΜΒΟΛΑΙΟΓΡΑΦΟΣ καὶ οἱ ἄνω.

- ΑΜ. Ο Συμβολαιογράφος ; Καὶ ὁ Ελδίνος
 Δὲν ἦλθεν ἀκόμη ;
 ΣΥΜ. Βήματι ὀλίγῃ τὸν ξεπέρασα' Ἀμίνε,
 Ἐκεῖ 'στὸ δάσος ἀπὸ μακρὸν τὸν εἶδα.
 ΧΟΡ. Ἐπῄχσε
 ΑΜ. Ἐλξ Ελδίνε ! 'στὴν ἀγκαλιὰ μου !

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ

ΕΛΔΙΝΟΣ καὶ οἱ ἄνω.

- ΕΛ. Συγγνώμην, ἀγκαπητὴ μου,
 Ἀν ἄργησα ὀλίγον.
 Μὰ τέτοια λαμπρὰ ἡμέρα
 Ἐπῆγα νὰ ζητήσω ἐνὸς ἀγγέλου

Τὴν χάριν, νὰ εὐλογῇσῃ τὸν δεσμόν μας.
 Γονάτισα ἄπὸν τὸν χρόνον τῆς μητρός μου.
 Κεὶ εὐλόγη εἶπα, μητέρα.
 Τῆς καρδιᾶς μου ἐκλεκτὴν
 Π' ὅλκις ταῖς χάρις ἔχει
 Νὰ μ' ἀγαπᾷ καθὼς σὺ τὸν πατέρα
 Κεὶ ἡ καρδιά μου εἶπε «Σ' ἀκουσε ἡ μη-
 τέρα.»

ΑΜ. Τύχη ἀγαθὴ!

ΟΛΟΙ Ἡ εὐχή της σὰς σκεπάζει.

ΕΛ. Ακούσεν ὅλοι, φίλοι μου,
 Τὸ προικοσύμφωνόν μας.

ΣΥΜ. Ελθίνε, στήν νύμφη
 Ποῦ δῶρο ἐσὺ προσφέρεις;

ΕΛ. Τὰ κτήματά μου, τὸ σπῆτι μου, ὄνομά μου
 Ὅσα ἀγαθὰ καὶ ἂν ἔχω καὶ τὸ φῶς μου

ΣΥΜ. Κ' ἡ Ἀμὶν! . . .

ΑΜ. Μόνον τὴν καρδίαν!

ΕΛ. Ὁ θεσχυρός μου! . . .

Λάβε τὸν ἀρχιεῶνα

(Προσφέρει τῇ ΑΜΙΝῇ τὸν ἀρχιεῶνα τῆς
 μητρός του.)

Τῆς ἀγαθῆς μητρός μου

Τὴν βλέπω τώρα ἔμπροσ μου

Οπου μὰς εὐλογεῖ.

Μ' αὐτὸν τὸν ἀρχιεῶνα

Ποῦ ἐλάτρευεν ἐκαίνη

Ὁ ἔριος μας νὰ γίνῃ

Αγάπη ἀγγελικὴ.

ΟΛΟΙ Τὸν ὄρκο τῆς καρδιᾶς σας

Ἀκουσαν οἱ οὐρανοί.

ΕΛ. Εἴμεθ' ἑεῦρος.

ΑΜ. Ζεῦρος !

Ω λέξις γλυκυτάτη !

ΕΛ. Βάλε ! Βάλε αὐτὸ τὸ ἄνθος,
Φίλη, 'στὸ σεμνὸ σου στῆθος.
Νὰ σ' ἐνθυμίζῃ ἐμέ.

ΑΜ. Ν' ἀκούσῃς τὸν πηλὸν μου
Ἀν σ' ἀγαπῶ ὡς Θεόν μου !

(Ομοῦ).

Ἀφότου ταῖς καρδιαῖς μας

Τὰς ἥνωσεν ἡ μοῖρα

Τοῦ παρ' αἵματος ἡ θύρα

Ἀνοίχθηκε γὰρ μᾶς.

ΑΜ. Ἀχ ! γὰρ τὶ δὲν βρίσκει λέξεις
Νὰ σοῦ ἐκφράσῃ αὐτὴ ἡ καρδίκα !

Πόση ἀγάπη καὶ λατρεία,

Ἀγγελέ μου, ἔχω γὰρ σέ.

ΕΛ. Τώρα βλέπω ποῦ τὰ πάντα

Μαρτυροῦν τὸν ἔρωτά σου

Τὰ δὺο μᾶτια τὰ γλυκὰ σου

Καὶ τὸ γέλοιο τὸ χρυσοῦ !

Ἡ ψυχὴ μου 'στὴ θωρίκα σου

Τὸ φῶς βλέπει τῆς ψυχῆς σου

Καὶ τὸ ρεῦμα τῆς ζωῆς σου

Ποῦ μ' ἀνοίγει θησαυρό !

ΑΙΖ. (Εἰς αὐτὴν τὴ μαύρη θέα,
Θεέ μου πῶς ν' ἀντισταθῶ).

ΟΛΟΙ. Πάντα ἡ καρδίκα σας

Νὰ σᾶς κυβερνᾷ.

ΕΛ. Αὔριο πρῶτ' αἶμα φέξῃ

Στὴν ἐκκλησιαὶκά σας προσκαλῶ.

Ο γάμος θὰ γίνη καθὼς θέλει ἡ θρησκεία.
(Ακούεται κρότος μαστιγίου καὶ βήματα ἵππων).

Παῖος κρότος !

ΟΛΟΙ. Αλόγων !

Κ' ἓνας ξένος.

ΣΚΗΝΗ ΕΚΤΗ.

ΡΟΔΟΛΦΟΣ καὶ οἱ ἄνω.

ΡΟΔ. Πόσον βαρὺς ὁ δρόμος
Καὶ μακρὺνός μ' ἐφάνη ! Εἴμεθ' ἀκόμη
Μακρὰν πολὺ τοῦ Πύργου ;

ΛΙΖ. Τρεῖς στάδια,
Μὰ σπὸν Πύργον θὰ φθάσῃς νύχτα βαθεῖα
Εἶναι ὁ δρόμος κακός. Κι' ὡς τὴν αὐγὴ
Ν' ἀναπαύθῃς λιγάκι.

ΡΟΔ. Τὸ ἐπεθύμουν. Ἐχει ἐδῶ Ξενοδοχεῖον ;

ΛΙΖ. Νὰ τὸ 'δικό μου

ΡΟΔ. Τοῦτο ;

ΟΛΟΙ Τοῦτο.

ΡΟΔ. Α ! τὸ γνωρίζω.

ΛΙΖ. Σεῖς, καὶ πῶς ;

ΟΛΟΙ (Αὐτὲς ποιεῖς νᾶναι ;)

ΡΟΔ. Νὰ, ὁ μύλος !... ἡ βρύση !... τὸ δάσος !...

Καὶ κοντὰ ἡ ἐκκλησία !...

Σεῖς γνωρίζω ἀγαπημένοι,

Τόποι ὠρχίζοι καὶ εὐτυχισμένοι,

Στὴν φυγὴν μου ἐδῶ ἡ φύσις

Πρώτη ὠμίλησε πορὰ

Τώρα μένουσιν ἀκαμνήσεις,

Ποῦ μοῦ καίνε τὴν καρδιά !

- ΟΛΟΙ (Τοῦ χωριοῦ μας ἀποροῦμε,
Πῶς γνωρίζει κάθε τι ;)
- ΡΟΔ. Τὸ χωριό σας, ἂν δὲν σφάλλω,
Σήμερ' ἔχει πικνηγῦρι.
- ΟΛΟΙ Γάμον ἔχομε μεγάλον.
- ΡΟΔ. Ποιὰ εἶν' ἡ νύμφη ; Εκαίνη ;
(δεικνύων τὴν Αἰζαν).
- ΟΛΟΙ (Δεικνύοντες τὴν Αμίναν) Εκαίνη.
- ΡΟΔ. Εὐγενῆς, γεμάτη χάρι,
Εἶσαι πλάσμα, εἶσαι καμάρη !
Πῶς μ' αὐτὰ τὰ μᾶται θεῖα
Μοῦ ἠλεκτρίζεις τὴν καρδίαν.
Ποιὰ μοῦ φέρεις εἰς τὴ μνήμη
Κάλλη ἐξαισιᾶ ἀγγελικῇ.
Σὺ ποῦ λάμπεις σάν κ' ἐκείνη
Απὸ νειότη κ' εὐμορφίᾳ.
- ΟΛΟΙ Απὸ νειότη κ' εὐμορφίᾳ.
- ΕΛΒ. Καθὼς βλέπω τὸν τόπον,
Γνωρίζετε καλῶ.
- ΡΟΔ. Μὲ τὸν κύριον τοῦ Πύργου
Ἡμουν ἐδῶ παιδάκι.
- ΤΕΡ. Ο εὐλογημένος !
Αὐτὸς σ' ἄρῃσε χρόνους !
- ΡΟΔ. Αἶ, ὁ καυμένος !
Μ' ἀγκαποῦσε ὡς υἱὸν του ! . . .
- ΤΕΡ. Κ' ἓνα παιδί αὐτὸς εἶχεν,
Αλλὰ μὰ μὲρ ἐχόσθηκεν ἀπὸ 'δῶ.
Κ' εἶδῃσι πλέον δὲν ἔλαβεν ὁ πατήρ του.
- ΡΟΔ. Οἱ συγγενεῖς του τῶρα
Θὰ μάθωσιν ὅτι ζῇ.

ΛΙΖΑ Καὶ πότε εἰς τὰ κτήματα τοῦ
Θᾶ ξαναγυρίσῃ ;

ΧΟΡ. Πῶς τὸ ποθοῦμε.

ΡΟΔ. Νὰ ἔλθῃ δὲν θ' ἀργήσῃ.

(Ακούεται ἡχος κέρατος ποιμενικοῦ φωνοῦν-
τος τὸ ποίμνιον).

ΤΕΡ. Νὰ, ὁ ἥλιος δύει καὶ πρέπει
Νὰ φύγουμε παιδιὰ ! . . .

ΧΟΡ. Γιὰτί ; . . .

ΤΕΡ. Ξεχνᾶτε ὅτι πλησιάζ' ἡ ὥρα
Ποῦ προβάίνει φοβερόν τὸ ράσμη.

ΧΟΡ. Ορθὸ σὰν κτίριο !

ΡΟΔ. Ποῖον ράσμη ;

ΟΛΟΙ. Μυστήριο . . . Ἔργο σπταστικό !

ΡΟΔ. Α ! τρέλλαις !

ΧΟΡ. Τί λέτε ;
Θὰ σὰς ποῦμε εὐθὺς.

ΡΟΔ. Εἰπέτε.

ΧΟΡ. Ακούστε.

Σὲ μαῦρα οὐράνια, σὲ νύχτα κρύα
Μὲ τὸ φεγγάρι εἰς ἀγωνία,
Ὡς μὲν γιγρίζει βροντὴ στὸν ζόφον
Ἀπὸ τὸν λόφον προβάίνει ἡ σκιά
Μ' ἄσπρο σεντόνι μαλλιαρὰ χυμένα,
Ὡχρὴ στήν ὄψιν, μάστιγ ἀναμένει
Ὡς τὰν ὀμίγλη πακὴ ποῦ σκάνει,
Βαδίζει, αὐξάνει τρομακτικὰ.

ΡΟΔ. Αὐτὰ τὰ πλάττει ἡ φαντασία
Εἰν' ὅλα μῦθοι γιὰ τὰ παιδιὰ.

ΤΕΡ. καὶ ΑΜ. Δὲν εἶναι μῦθοι καὶ φαντασία
Τὴν εἶδαν ὅλοι στ' ἀληθινὰ.

- ΧΟΡ. Πικροῦ γερρίζει μ' ἀργὸ τὸ βῆμα
 Κι' ὅπου προβαίνει σιγῇ σὰ μνήμα·
 Ἡ φύσις ὅλη ἀποστομονεῖ·
 Λὰς ποῦ πικρῶνει ἢ βρύσι αὐτῇ.
 Δὲν βλέπεις σκύλους ποῦ νὰ γαυγίζουν
 Κουλουριασμένοι σιγὰ μολιγγρίζουν,
 Μόν' κἄπου κἄπου πέρα ὅτ' ἀπλάγια
 Ἡ κουκουβάγια σκούζη φοικιτά.
- ΡΟΔ. Ἀν ἐδῶ μείνω σιγὰ μὲ τῆξι
 Θὰ σὲ γνωρίσω κατὰ σκιὰ.
- ΟΛΟΙ Νὰ τὴν γνωρίσεις; Θεὸς φυλάξει!
 Σ! μὴ τοιμήσης νὰ λὰς αὐτῇ.
- ΡΟΔ. Τόσον ἀρκεῖ. Καθέναι
 Ο,τι θέλει ἄς φρονῇ. Μὰ δὲν θ' ἀργήσῃ
 καὶ ἀπὸ τέτοιο φάσμα νὰ καθαρίσῃ ὁ
 τύπος.
- ΤΕΡ. Θεὸς νὰ δώσῃ!
 Τοῦτο παθῶμε καὶ μεῖς ὅλοι, ἀφέντη.
- ΡΟΔ. Ἀλλ' ἀπὸ τὸ τζεῖδι
 Ν' ἀναπαυθῶ ἀγαπῶ σ' ἂν μοῦ ἐπι-
 τρέπει
- Ἡ ὥραίχ μου ξενόδοχος.
- ΟΛΟΙ καὶ ΧΟΡΟΣ Καλὴ νύχτα λοιπόν, κα-
 λὴ σας νύχτα.
- ΡΟΔ. Ὡραὶο κορίτσι, χαῖρε.
 (Τῇ Λαίῃ)
- Τὸ πᾶλλήκαρι αὐτὸ νὰ σ' ἀγαπήσῃ
 Ὅσον θὰ σ' ἀγαποῦνται.
- ΕΛ. Εἰς τὴν ἀγάπην
 Κανεῖς δὲν μὲ ὑπερβαίνει . . .

ΡΟΔ. Νά ζήσετε λοιπόν εὐτυχισμένοι !
(φ:ύγει).

ΣΚΗΝΗ ΕΒΔΟΜΗ.

ΕΛΒΙΝΟΣ καὶ ΑΜΙΝΑ.

ΑΜ. Ελθίνε ! Πῶς μὲ ἀφίνεις
Χωρίς μὰ γλυκερὰ λέξι ;

ΕΛΒ. Από τὸν ξένον
Γλυκερᾶτε ἐπῆρες πόσαις.

ΑΜ. Εἶχαν χάρι
Οἱ τροποὶ τοῦ πολυ. Ἡ μορφή τοῦ ξένου
Δείχνει ἀγαθὴ καρδία. . .

ΕΛΒ. Καρδιὰ ἐρωμένου.

ΑΜ. Τὸ λές στ' ἀλήθεια, ἢ παίζεις ;
Υποπτεύεις ἐμέ ;

ΕΛΒ. Σκέψου κομμάτι . . .
Δὲν σοῦ ἔχλαισε τὸ μάτι,
Σοῦ ἔσπριγγε τὸ χέρι. . .

ΑΜ. Εμπρός ! . . .

ΕΛ. Χαμέννα
Γιὰ σέ δὲν ἦταν, καὶ εἰς κάθε τοῦ λέξιν
Τὰ μάτια σου κτυποῦσαν εἰς τὰ δικά του.

ΑΜ. Αγνωμων ! αὐτὰ μου λέγεις ;
Μάτις ψυχὴ καὶ ὅν ἔχω, τᾶχω γιὰ σέ.
Ὅτὸν ἀρχαῖον αὐτόνε, πίστιν ὡμοσα ἐγώ
Δὲν σ' ἀγκαῶ ; Δὲν σέ λατρεύω ἐγώ ;

ΕΛΒ. Ναί . . . μὰ . . .

ΑΜ. Εἰπέ το.
Ζηλότυπος μὴν εἶσαι ; . . .

ΕΛΒ. Αἶ, ναί ! καὶ πόσον . . .

ΑΜ. Τίνος ;

ΕΛΒ. Δέν ξέρω.

ΑΜ. Είσαι κκκός !

ΕΛΒ. Συγγνώμην !

Ναί, ζήλευω καὶ αὐτὸ τ' ἀγερᾶμι
Στὰ μαλλιά σου στερούγα ν' ἀπλώσῃ
Καὶ τὸν ἥλιο κρυφὸν μὴ σοῦ δώσῃ
Τὸ φίλιν του μ' ἀκτῖνα χρυσή.

ΑΜ. Αἰσχρὸν τὸ ὄρατόν ἀγερᾶμι
Γιὰτὶ φέρνει εἰς ἐσέ τὸν καὶμόν μου.
Μόνος ἥλιος εἰς τὸν οὐρανὸν μου
Οπου λάμπει γιὰ μένιν εἶσαι σύ.

ΕΛΒ. Α ! τοὺς φόβους συγχώρει τῆς ἀγάπης !

ΑΜ. Ας γαθοῦν ὅλ' οἱ φόβοι ἀπ' τὸ νοῦ !
Τὸ ὁμνύεις ;

ΕΛΒ. Τὸ ὁμνύω.

ΑΜ. Ὑποψία.

ΕΛΒ. Ὑποψία.

ΑΜ. Καὶ φόβοι ποτέ !

Καὶ φόβοι ποτέ !

ΕΛΒ. καὶ ΑΜ. Καὶ ὁ ἔρως ἀρύματ' ἄε γένη

~~Στὴ~~ Στὴ θερμὴ καὶ γλυκερὰ μετ' ἐξέλι.

ΑΜ. Φίλε μου, χαῖρε !

ΕΛΒ. Φίλη μου, χαῖρε ! Εμ' ἐνθυμήσου !

ΑΜ. Θυμήσου ἐμέ.

ΟΜΟΓ. Καὶ εἰς τὸν ἵππον ἢ ψυχὴ θὰ σ' ἰδῇ.

Χαῖρε !

(Φεύγουν).

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΠΡΩΤΗΣ ΠΡΑΞΕΩΣ.

ΠΡΑΞΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ

Δωματίον ἐν τῷ Ξενοδοχείῳ.

Εν μέσῳ τῆς σκηνῆς παράθυρον. Δεξιὰ ἡ
θύρα τῆς εἰσόδου, ἀριστερὰ ἀναπαυτήριον.

Εν τῷ δωματίῳ τράπεζα καὶ ἀνάκλιντρον.

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

ΡΟΔΟΛΦΟΣ εἶτα ΛΙΖΑ.

ΡΟΔ. Εἰδῶ, μὰ τὴν ἀλήθειαν, καὶ ἐκχαλὼν νὰ
μείνω.

Ἀξίζει ὁ κόπος, ὁρχῖος ὁ τόπος καὶ εὐγε-
νεῖς οἱ ἄνδρες,

Γυναῖκες περὶ μὴν τρέλλα, καὶ ἡ νεονύμ-
φη ψυχὴ, μου. . .

Τί καλλονή!

Κ' ἐκεῖν' ἡ ξενοδόχος:

Δύστροπος ὀλίγον ἀλλὰ μ' ἀρέσει ἐξόχως

Ερχεται ὁρῶστε, ὁρῶστε,

Ὁρχίξ μου ξενοδόχος.

ΛΙΖΑ Ἦλθον νὰ μάθω

Ἀν αὐτὰ τὰ δωμάτια

Ἀρέσουν εἰς τὸν κύριον Κόμην.

ΡΟΔ. 'Στὸν κύριον Κόμην!

(Διὰ βολὴ μ' ἐννοιώσανε !)

ΛΙΖΑ Συγχωρεῖτε,

Μὰ ὁ Δήμαρχος τὸ εἶπε, ἔνω κάτω
 Τὸ χωριὸ ἔχει βάλλει,
 Γιὰ ὑποδογὴ μεγάλη.
 Κ' γιὰ κκλή μου τύχη πρώτη ἐγὼ προσ-
 φέρω

Σέβας μεγάλο.

ΡΟΔ. Γιχτὶ δὲν μοῦ προσφέρεις

Κ' ἓνα φιλόκι ; . . .

Νομίζω ποῦ κτυποῦνε . . .

(ἀκούεται θόρυβος ἐκ τοῦ παραθύρου)

ΛΙΖΑ (Ζωὴ νὰ μὴ γχροῦνε)

ΡΟΔ. Μὰ ποῦ κτυποῦν ;

(ἀνοίγεται τὸ παράθυρον)

ΛΙΖΑ Ἀς φύγω νὰ μὴ μὲ ἰδοῦνε.

(Ἡ ΛΙΖΑ κατασεύγει εἰς τι παρκακείμενον
 δωμάτιον ἐν τῇ βίᾳ της πίπτει τὸ μανδῆλιον
 ἐκ τῆς ζώνης της.)

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

(Εμφανίζεται ἡ ΑΜΙΝΑ φέρουσα ἑνδυμα λευ-
 κόν, Ὑπνοδατεῖ. Προχωρεῖ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ δω-
 ματίου ὀλίγον κατ' ὀλίγον.

ΡΟΔ. Τί βλέπω ; Νὰ ἦναι τοῦ χωριοῦ μας τὸ
 φάσμα !

Ἀν δὲν σφάλλω εἶν' χωριχτοποῦλα

Ποῦ μ' ἔχει γοητεύσει αὐτὴ ἡ μικροῦλα.

ΑΜ. Ελβῖνε . . . Ελβῖνε ! . . .

ΡΟΔ. Κοιμᾶται.

ΑΜ. Δὲν μ' ἀπχντᾶς ;

ΡΟΔ. Εἶν' ὑπνοβάτης.

ΑΜ. Μήπως τὸν ξένο ἀκόμη σὺ ζηλεύεις ; ...
Α, λέγε ! . . .

Ζηλότυπος ἐσὺ ;

ΡΟΔ. Θὰ τὴν ξυπνήσω. . .

ΑΜ. Ἀγνώμων, ἔλα κοντὰ μου. . .
(Μετὰ πόνων)

Ἡ ἀγάπη μου ὅλη, ἐσὺ εἶσαι.

ΡΟΔ. Ἀς προβῶ.

ΑΜ. Δῶσε . . .

Σ' αὐτὸ τὸ χέρι...ὥσάν σφοκρίδ' ἀγάπης
Ἐναι φιλέει.

ΡΟΔ. Ἀς μὴ ξυπνήσῃ. . . Οὐδ' ἄλλος
Αὐτὴν τὴν ὥραν ἔλθῃ νὰ μ' ἐνοχλήσῃ.

ΛΙΖΑ Ἡ Ἀμίνκ ! Ω ! προδοσίκ !

ΡΟΔ. Θεέ ! . . . Τί κάμνω ;

(Σπεύδει πρὸς τὴν Ἀμίνκ· μικρὰ σιωπὴ. Ἡ Ἀμίνκ βλέπει ἐν ὄνειρῳ τὴν στιγμὴν τῆς τελέσεως
ὡς τῶν γάμων τῶν).

ΑΜ. Στὴν ἐκκλησίᾳ χαρούμενοι
Μ' ἀκολουθοῦνε οἱ φίλοι !

ΡΟΔ. Πῶς, ἔχει καὶ εἰς τὸν ὕπνον
Τὸν ποθητὸν 'στὰ χεῖλη !

ΑΜ. Φῶς τὰ κερινὰ σκορποῦνε.

ΡΟΔ. Εἰς τὸν νχὸν λέει ποῦνε !

ΑΜ. Ω ! μῆτηρ μου, ἡ εὐχή σου
Θὲ νὰ μὲ σώσῃ, ναί !

ΡΟΔ. Ναί, κόρη μου, ἡ τιμὴ σου
Εἶν' ἱερὰ δι' ἐμέ.

ΑΜ. Πίστιν καὶ ἀγάπην ἀγγέλου

(Υψοῖ τὴν δεξιὰν ὡς νὰ ἦτο ἔμπροσθεν τοῦ
ἁγίου βήματος).

Ἐστὸν σύζυγον μου ὁμνῶ !

ΡΟΔ. Ἀνθος ἀγνὸς καὶ θεῖος,
Στόλιδι τῆς τιμῆς !

ΑΜ. Ελθῖνε ! . . . Εἶμιτι ἰδική σου.

ΡΟΔ. Ἀς φύγω.

ΑΜ. Ελθῖνε ! καὶ ἡ ψυχὴ σου
Ἡλθε σ' ἐμέ. Ω ! γλυκύτης !
Ω ! πόσ' εἶμι' εὐτυχῆς !

ΡΟΔ. Ἀν' ἐδῶ μείνω, ἐχέθῃ
Τὸ φῶς τῆς ἀρετῆς.

(Ἀναχωρεῖ, ἡ δὲ Ἀμὶντα πίπτει ἐπὶ τοῦ ἀνα-
κλίντρος)

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ.

ΧΩΡΙΚΟΙ, ΔΗΜΑΡΧΟΣ καὶ ΛΑΒΕΙΟΣ.

ΧΟΡΟΣ

Εἶναι ἡ θύρα ἀνοιγμένη
Δίχως θόρυβον ὅλοι ἐμπρός·
Ἡσυχία, βαθεῖα κοιμᾶται. . .
Ὑπνὸς αὐτὸς ἔχει βεβή·
Αἶ, λοιπὸν ἐμπρός με θάρρος,
(πλησιάζουν)

Ἡ τιμὴ δὲν ἐνοχλοῦν.
Μωρὲ . . . πέσχυμε 'στὴν ζέρε'

(Ὁπισθοχωροῦσι βλέποντες τὴν Ἀμίνταν).

Μὴ γονατῆς . . . μὴ γονατῆς !
Ποίᾳ εἶν' ; πῶς ἦλθ' ἐδῶ ;

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ.

ΤΕΡΕΖΑ, ΕΛΒΙΝΟΣ, ΛΙΖΑ καὶ οἱ ἄλλοι.

ΕΛΒ. Εἶναι ψεῦμα.

(Μακρόθεν).

ΧΟΡ. Α! κάποιος φθάνει.

ΛΙΖΑ Κόττα 'δῶ γὰρ νὰ πιστέσης·
(δεικνύουσα τὴν Ἀμίναν).

ΕΛΒ. Θεέ μου! ἡ Ἀμίνα!

ΧΟΡ. Ἡ Ἀμίνα! ἔ, ναι!

(Ἡ ΑΜΙΝΑ ἀφυπνίζεται ὡς ἐκ τοῦ κρότου).

ΑΜ. Πῶς ἐδῶ; ἐσεῖς ποῦτε εἰσθε;

Αγάπη μου!

ΕΛ. Σὺ μὲ προδίδεις!

ΑΜ. Εγώ!

ΕΛΒ. Α, ρύγε.

ΑΜ. Ω! ἡ καὶ μένη!

Τί ἔγω κάμη;

ΕΛΒ. Α, εἶς' αὐθάδης...

ΧΟΡ. Νὰ, ποῦ εἶσαι ἐσὺ, τὸ βλέπεις.

ΑΜ. Πῶς!... ἐδῶ;... ποῖος μ' ἔχει φέρει;..

ΕΛΒ. Ἡ ἀπιστή σου ἡ κερδιστή.

ΑΜ. Θεέ μου! μητέρα!

(Τρέχει εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς μητρός [της, ἣτις καλύπτει τὸ πρόσωπόν της διὰ τῶν χειρῶν]).

ΧΟΡ. Ενοχος εἶσαι!...

ΕΛΒ. Φύγ' ἐντροπή σου!...

ΑΜ. Α, ἡ καὶ μένη! Τί ἔγω κάμη;

Ω συμφορά!...

Ολοι.

ΑΜ. Εἶμαι ἀθώα, τὸ ὁμνῶ

Καὶ πιστὴ στὸν ἔρωτά μου.

Ἀν μοῦ σγίσῃς τὴν καρδιά μου

Τὴν εἰκόνα σου θὰ βρῇς.

ΕΛΒ. Ἀν σὺ γάρῃς πλᾶσμ' ἀθλεῖτο,

Τώρα νὰ 'στὴ συμφορὰ μου

Ὅσο πόνο ἀκούει ἡ καρδιά μου

Α, ποτὲ νὰ μὴ αἰσθηνθῇς.

ΤΕΡ. Ακούσατέ με λιγὰκι

Μὲ ποτίσετε φαρμάκι !

ΧΟΡ. Δὲν ὑπάρχει κεριβολία

Εἶναι μύρη προδοσίας.

ΧΟΡΟΣ καὶ ΑΛΕΞΙΟΣ.

Ποῦ θὰ βρῇς σήμερὰ πίστι

Ἀν τὴν πᾶτησε καὶ αὐτὴ ;

(Ἐν τῷ μεταξύ ἡ Τερέζα λαμβάνει τὸ κατὰ γῆς μανδύλιον καὶ τὸ κρύπτει).

ΕΛ. Πᾶνε οἱ γάμοι·

Τώρα πλέον, σ' ἐγκαταλείπω.

ΑΛΕΞ. ΧΟΡ. καὶ ΛΙΖΑ. Πλέον στεφάνια
περιφρόνησε ἡ ἀτιμία

Αὐτὰ εἶναι τὰ βραβεῖα, ποῦ σοῦ πρέπει

Νὰ τὰ χαρῇς.

ΑΜ. Ω ! μύρη μοῦρα !

Ακούσατε ! Εἶμαι ἀθώα !

Πνεῦμα θεῖον καρδιογνώστα,

Τὴν ἀλήθειαν δεῖξε ἐσύ.

ΕΛ. Φρίκην τώρα ἡ φωνή σου

Εἰς ἐμέ αὐτὴ προξενεῖ.

ΑΜ. Ακουσέ με ! . .

ΕΛ. Φύγε, ἀγνώμων !

ΑΜ. Εἶμαι ἀθώα.

ΕΛ. Σκληρὰ καρδίᾳ !

ΕΛ. καὶ ΑΜ. Δὲν εἶναι ὅχι αὐτὴ γιὰ μένα

Τῆς ἀγάπης ἡ ἀμοιβή μου,

Ὅσῃ ἐλπίζε ἀπὸ σένα

Πίστι ἀγάπη ἡ ψυχὴ μου,

Εὐὸ μ' ἄρπαξες, ἀθλίᾳ,

Καθ' ἐλπίδα καὶ εὐτυχίᾳ.

Ἀναιμνήσεις πενθηφόροι

Θάπομείνουν ἀπὸ σέ.

(ΛΙΖΑ, ΑΛΕΞΙΟΣ καὶ ΧΟΡΟΣ).

Ποῦ θὰ 'βρῆς σήμερὰ πίστι,

Ἄν τὴν 'πάτησε καὶ αὐτὴ.

ΤΕΡ. Ὑπεράσπισι καμμιὰ

Τρέξε μόνον στὴν καρδίᾳ,

Τῆς μητρός σου νὰ τὴν 'βρῆς.

Ναί, τὸ στῆθος τὸ ἰδικόν μου

Δὲν θὰ μείνῃ εἰς σέ κλειστό.

(Ὅλοι: φεύγουν ἀπειλοῦντες τὴν Ἀμίναν. Αὐ-
τὴ πίπτει εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς μητρός της).

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΔΕΥΤΕΡΑΣ ΠΡΑΞΕΩΣ.

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ.

ΕΛΒΙΝΟΣ καὶ αἱ ἄνω κατὰ μέρος.

ΕΛΒ. Τώρα ὁ τάφος, τώρα ὁ τάφος μὲ προσμένει!

Εμειν' ἔρημη ἡ καρδιά

Απὸ ἐλπίδα καὶ χαρά.

(Ἡ ΑΜΙΝΑ πλησιάζει αὐτόν).

ΑΜ. Ακου, Ελβίνε. . .

ΕΛΒ. Σὺ τόση τόλμη!

ΑΜ. Πίστεψέ το! . . .

ΕΛΒ. Α, φύγε. . .

ΑΜ. Ακου. . . δὲν σοῦ ἔφταιξα ποτέ. . .

ΕΛΒ. Σὺ μοῦ ἀφαίρεσες τὰ πάντα.

ΑΜ. Ναί, εἴμαι ἀθώα, σοῦ τ' ὀμνῶ,

Δὲν σοῦ ἔφταιξα ποτέ.

ΕΛΒ. Ρίψε ἐν βλέμμα καὶ χορτάση

Ἡ ψυχὴ σου, ἡ ψυχὴ σου στὰ δεινὰ μου,

Σὺ, τὸ φῶς μου καὶ ἡ χαρά μου,

Κόλασις εἶσαι γὰρ μέ.

(Φωναὶ μακρόθεν).

Ζήτ' ὁ Κόμης!

ΕΛΒ. Ο Κόμης!

(φεύγων).

ΑΜ. Α, μὴ φύγης.

ΕΛΒ. Φύγε πέρα.

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ.

ΧΟΡΟΣ καὶ οἱ ἄνω.

ΧΟΡ. Λέγει ὁ Κόμης εἶν' τιμιά, ναί,

Ἀγνωστῇ, ἀγνωστῇ.

Κ' ἔρχεται ἀμέσως.

ΕΛΒ. Αὐτὸς νὰ σκόση !

ΟΛΟΙ Αἶ ! πλέον γκλήνη. . .

ΕΛΒ. Στὴν κατάρχ.

(τῆς ἀφαιρεῖ τὸν ἀρσενικόν).

ΑΜ. Α ! ὁ ἀρχαῖός μου ! . . . μητέρχ !

(ὁρίζεται εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς Τερέζας).

ΤΕΡΕΖΑ καὶ ΧΟΡΟΣ (τῷ Ελβίνω).

Κύττα ! . . . Τὴν ἐφόνευσες ἐσὺ σκληρέ.

(Μικρὰ σιωπὴ. Ο ΕΛΒΙΝΟΣ πλησιάζει τὴν Αμίναν συγκακιντμένος).

ΕΛ. Αχ ! γιατί νὰ σὲ μισήση

Δέν μπορεῖ αὐτ' ἡ καρδιά μου !

Κ' ἐνῷ κλαίει στὴ συμφορὰ μου

Μέσ' ἀκόμη σὲ κρατεῖ.

Αν ποτὲ ἄλλος σὲ ἀγαπήση

Ὡς σ' ἀγάπησα ὁ κακὸς μένος !

Αν καὶ εἶμαι ἀπατημένος,

Νὰ τοῦ πόνου μου ἡ εὐχή.

ΤΕΡΕΖΑ καὶ ΧΟΡΟΣ.

Αχ ! σκληρέ, πρὶν τὴν ἀρνήσης

Μὲ τὸν Κόμην νὰ δμλήτῃ αὐτὴ !

(Ο ΕΛΒΙΝΟΣ ἀναχωρεῖ ἐν ἀπελπισίᾳ, ἐκ τοῦ ἀντιθέτου μέρους ἢ Τερέζα φέρει μεθ' ἑαυτῆς τὴν Αμίναν).

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ.

Ἡ σκηνὴ τῆς πρώτης πράξεως.

ΧΩΡΙΚΟΙ, ΧΩΡΙΚΑΙ, ΑΛΕΞΙΟΣ

εἶτα ΕΛΒΙΝΟΣ καὶ ΛΙΖΑ.

ΛΙΖ. Αληθινὰ, Ελβίνε,

Τῆς ἀγάπης σου ἀξίᾳ τώρχ μὲ κρίνεις ;

ΕΛ. Ναι, Λίζα. Ας ξεκινήσουμε
Ο πρώην γλυκός δεσμός μας.
Και συγχώρει, μηδ' καρδιά απκτημένη
από ψεύτ' ἀρετή.

ΛΙΖ. Συγχωρημένα.
Αφ' οὗ σ' ἐμὲ ἐπιστρέφεις
Τὰ περασμέν' ὡς πᾶνε.
Ἄλλο δὲν βλέπω, παρὰ μέλλον γλυκὺ
Ποῦ μὲ προσμένει.

ΕΛΒ. Ελκ. σὺ, ἀγαπητὴ μου,
Σύζυγός μου γίνου. Ἐτοιμα εἶναι
Τῆς τελετῆς τὰ πάντα καὶ ὡς μὲν ἀρ-
γούμε.

ΟΛΟΙ Εμπρός.

ΣΚΗΝΗ ΕΚΤΗ.

ΡΟΔΟΛΦΟΣ καὶ οἱ ἄνω.

ΕΛ. Ελθῖνε, στάσου.

ΛΙΖ. (Ο κόμης !)

ΑΛ. (Ερχετ' ἐγκρίτως).

ΡΟΔ. Ποῦ τρέχεις τώρα ;

ΕΛΒ. Εἰς γάμον.

ΡΟΔ. Πρῶτ' ἀκουσόν με.

Ἀξία τιμῆς καὶ ἀγάπης

Εἶν' ἡ Ἀμίνα, διὰ τὴν ἀρετὴν της,

Τὰ προτερήματά της, ἐγγυητὴς ἐγὼ νὰ
γίνω.

ΕΛΒ. Σεῖς, κύριε Κόμη !
Τὰ δύο μάτια αὐτὰ, κύρ Κόμη,
Δὲν μποροῦν νὰ μ' ἀπκτησουν.

ΡΟΔ. Ναι, μὲ σὺ ν' ἀλλάξεις γνώμη

- Αν οἱ λόγοι μου σὲ πείσουν.
 ΕΛΒ. Εἰς τὴν κλίνην τὴν 'δική σας
 Δὲν κοιμώταν 'στὴν τιμὴν σας ;
 ΡΟΔ. Εἶναι ἀλήθεια . . . ἀλλ' ἡ Ἀμίνα
 Εἰς πνὴ δὲν ἦλθ' ἐδῶ.
 ΟΛΟΙ Ὡστε θαῦμα ἐδῶ ἔχει γίνῃ ;
 ΡΟΔ. Οἱ ἀκούστε.
 ΧΟΡ. Εἰπέτε μας.
 ΡΟΔ. Ἐναι κάποιοι ποῦ κοιμοῦνται
 Κεὶ 'στὸν ὕπνον περπατοῦνε.
 Ακούν, στέκουν, συλλογοῦνται,
 Αποκρίνονται, ὁμιλοῦνε,
 Κεὶ καλοῦνται ὑπνοβάται
 Ποῦ 'στὸν ὕπνον περπατοῦνε
 ΟΛΟΙ Εἶναι ἀλήθεια ; Αὐτὸ πιστεύετε ;
 ΡΟΔ. Ψεῦμα ὁ κόμης πῶς θὰ εἰπῇ ;
 ΕΛΒ. Μπᾶ ! καὶ αὐτὰ εἶναι περπατοῦντα
 Πλέον δὲν μένει ἀμφιβολία.
 ΡΟΔ. Εἶναι αὐθάδης κακοήθεια
 Ποῦ τοιμάς νὰ δυσπιστῇς !
 ΕΛΒ. Πᾶμε Λίζα.
 ΛΙΖΑ Ἀς πᾶμε.
 ΧΟΡ. Εὐμπρός !
 Τὸ κεφάλι γυρνᾷ ; σπᾶμε ;
 Ποῖος 'στὸν ὕπνο του σερπικνάζει ;
 Μπᾶ ! ποτὲ, καὶ πῶς 'μπορεῖ ;

ΣΚΗΝΗ ΕΒΔΟΜΗ

ΤΕΡΕΖΑ καὶ οἱ ἄνω

- ΤΕΡ. Σιωπᾶτε, φίλοι, καὶ σιωπᾶτε !
 Εἶν' ἡ Ἀμίνα μου ἡ καυμένη,

Ποῦ ἀπ' τὸ κλῆρμα εἶν' κουρασμένη
Καὶ κοιμᾶται μὲν στᾶλι.

ΟΛΟΙ Σιωπᾶτε Σιωπᾶτε

ΤΕΡ. Λίττα! . . . Ελθίνε! Τ' εἶναι αὐτὰ;

Ποῦ πᾶτε εἰς τέτοιον τρόπον;

ΛΙΖ. Εἰς τὸν γάμον.

ΤΕΡ. Σὺ! Θεέ μου!

Καὶ ἡ νύμφη . . . ἡ Λίττα;

ΕΛΒ. Ἡ Λίττα.

ΛΙΖΑ Ναι, καὶ μοῦ πρέπει.

Γιὰτὶ ἐγὼ δὲν συνειθίζω

Νὰ τρέχω τὴν νύχτα,

Οὐτ' ἐμένα ἡδὺραν κλεισμένη

Εἰς τὸ δῶμα κενερό.

ΤΕΡ. Σιώπη, ψεῦδος! Συναρμένη

Μὲ τυφλώνει ὁ θυμός.

Τοῦτο νὰ, στοῦ κόμης, θαῦμα!

(δεικνύουσα τὸ μανδύλιον τῆς Λίττας).

Τὸ δομάτιο τῶν βρῆ.

ΟΛΟΙ Τ' εἶναι τοῦτο; ποίος τῶν χει χάση;

ΤΕΡ. Κοκκινίζει ἀπὸ ἐντροπή.

(δεικνύουσα τὴν Λίτταν).

ΟΛΟΙ. Ἡ Λίττα!

(Ο ΕΛΒΙΝΟΣ ἀφίνει τὴν χεῖρα τῆς Λίττας ἀν-
ποτόμως).

ΤΕΡ. Ἡ Λίττα.

Ο κύριος Κόμης ἔς τὸ ψεύσει, ἂν ἤμπορῃ.

ΕΛΒ. Λοιπὸν, τί νὰ πιστεύσω;

Χειρότερ' εἶν' αὐτή!

ΡΟΔ. Νὰ μ' αὐτὴν δὲν θέλ' ὅ,τι φρονῶ.

Τὸ ξαναλέγω κα' ὑποστηρίζω,

Ὅτ' εἶν' ἀθώα ἡ Διάντα.

Καὶ τὴν ἰδίαν ἀρετὴν σ' αὐτὴν τὴν προσβάλλεις.

ΕΛΒ. Ποιὸς θὰ μὲ πείσῃ;

ΡΟΔ. Ποιὸς; Κύττα' ἡ ἰδίᾳ.

ΣΚΗΝΗ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ.

(Ἡ ΑΜΙΝΑ ὁρᾶται κατερχομένη ἐκ τοῦ ἄνωθεν τοῦ μύλου παραθύρου, περιπατεῖ ὑπνώτουσα ἐπὶ τοῦ χείλους τῆς δοκοῦ, ὅφ' ἣν ὁ τροχὸς τοῦ μύλου στρέφεται ταχέως ἀπειλῶν νὰ παρασύρῃ τὴν Αμίναν προσκόπτουσιν τὸν πόδα. Πάντες προσέχουσιν ἐν συγκινήσει).

ΟΛΟΙ Ἀχ! (μιᾶ φωνῇ).

ΡΟΔ. Σιγάτε, ἐνὶ βῆμα,
Μιᾶ φωνὴ τὴν φονεύει.

ΤΕΡ. Πιχδί μου!

ΕΛΒ. Αμίνᾳ!

ΧΟΡ. Φθάνει . . . Ω! Πικχητά μου,
Βοήθησέ την Σύ.

(Ἡ ΑΜΙΝΑ φθάνει πλησίον τοῦ τροχοῦ περιπατοῦσα ἐπὶ τῆς ἡμιτελευτημένης δοκοῦ, ἥτις κάμπτεται ὑπὸ τοῦ πόδα της).

Τρέμει . . . θὰ πείσῃ . . . ὠρμέ!

ΡΟΔ. Χρηῆτε . . . ἐσώθη! . . .

ΟΛΟΙ Εσώθη!

(Ἡ ΑΜΙΝΑ προχωρεῖ ἐν τῷ μέσῳ τῆς σκηνῆς).

ΑΜ. Ω! Ἀν μιᾶ φορὰ μόνον
Νὰ τὸν ἰδῶ ἡμποροῦσα, ἄλλην πρὶν φέρει
Στὸν νεκρὸν ὡς νύμφη! . . .

ΡΟΔ. Ἀκου . . . Ἐπὶ θυμαῖται, Μιλεῖ γιὰ σέ.

ΑΜ. Ἐλπὶς χαμένη.

Τὰ σήμηντρα, τώρα κτυποῦνε.

Ἐστὴν ἐκκλησίᾳ προσκίνας. . . ἐγὼ τὸν χάνω. . .

Ἀν καὶ . . . δὲν ἔχω πτυχίμα.

ΟΛΟΙ Πνεῦμ' ἀγνόν !

ΑΜ. Ω Θεέ μου (γονυπετοῦσα)

Μὴ ψηφῆς τόσα δάκρυα,

Αλλὰ σπλαγνίσου αὐτὸν ποῦ με θυσιάζει,

Εὐτυχὴς νᾶναι . . .

Τετοια εὐχὴ τοῦ δίνει

Ἡ θλιμμένη ψυχὴ μου . . .

ΟΛΟΙ Ω ἔρω ! Ω λῆξεις !

ΑΜΙΝΑ (παρατηροῦσα τὴν χεῖρα τῆς ὅπως
εὗρε τὸν ἀρραβῶνα τοῦ Ελδίνου).

Ο ἀρραβὼν μου . . . ποῦ εἶναι . . .

Μοῦ τόχει πάρει . . . Τὴν εἰκόνα του ὅμως

Δὲν θὰ μοῦ πάρει . . . Αὐτ' εἶν' ἐδῶ . . .

Μὲς τὴν καρδιά μου.

Καὶ ἐσὲ γλυκεῖα ἀγάπης, φίλτατον δῶρον,

(Αφαιρεῖ ἐκ τοῦ στήθους τὰ παρὰ τοῦ Ελδίνου
προσφερθέντα ἄνθη.)

Εἰῶ σ' ἔχω κρυμμένο . . .

Νὰ τὸ φιλή μου . . . Εἶσαι κρυμμένο

Ὅπως ἀθῶο λουλουδί.

Γλυκεῖά πικρογορεῖά μου

Ὡσὰν τὸν ἔρωτά μου

Μικρόθηκες καὶ σύ.

(Κλαίει ἐπὶ τῇ θείᾳ τῶν ἀνθρώπων).

Ἰσως γὰρ σὲ τὸ δάκρυ

Μπορεῖ νὰ σ' ἀναστήσει . . .

Αλλὰ δὲν θὰ γκρίση

Στὸν ἔρωτά ζωή.

ΕΛ. Πλεῖσθ' δὲν ἀντέχω.

ΑΜ. Ἀνὰ πάλι ἐλθῇ σ' ἐμένει ! Αχ ! Ελκ, Ελδίνε . . .

ΡΟΔ. (τῷ Ελδίνῳ). Βοήθη τὸν σκοπὸν τῆς.

ΑΜ. Σ' ἐμὲ πλησιάζει ; Ω ! τέρψις !

Τὸν ἀρραβῶνα φέρνεις !

ΡΟΔ. (τῷ Ελδίνῳ). Απόδοσέ τον.

ΑΜ. Θὰ ζῶ γιὰ σένα καὶ σὺ γιὰ μένα.

(Ο ΕΛΒΙΝΟΣ τῇ ἐπαναδίδει τὸν ἀρραβῶνα).

Μητέρα, νὰ σ' ἀγκαλιάσω,

Εἶμ' εὐτυχὴς καθ' ὅλα.

ΡΟΔ. Μέσα σέ τόση ἀγάπη, νὰ, ἄς ξυπνήσῃ.

ΧΟΡ. Ζήτ' ἡ Αμίνη !

ΑΜ. (ἀρτυνισθεῖσα). Ὠμέ ! ἐδῶ πῶς εἶμαι !..

τί βλέπω ; ...

Μὴ πρὸς Θεοῦ ! Μὴ μὲ ξυπνήτε σεῖς !

ΕΛΒ. Σὺ δὲν κοιμᾷσαι. Ο Ελδίνος, ὁ ἐραστὴς σου,

Εἶναι κοντά σου !

(Η ΑΜΙΝΑ ἀκούσασα τὴν φωνὴν τοῦ Ελδίνου τὸν παρατηρεῖ, τὸν ἀναγνωρίζει καὶ ριπτεται εἰς τὰς ἀγκάλας του).

ΑΜ. Ψυχὴ μου ! Χαρὰ μου ! ...

Σὲ ξαναῦρα, Ελδίνε !

ΟΛΟΙ Κόρη ἀθάνα, χαριτωμένη,

Ο Θεὸς ποῦ σ' ἀγαπᾷ,

Στὸν νχόν τοῦ σέ προσμένει

Μὲ στεράνια καὶ χαρὰ.

ΑΜ. Ἀν δὲν φθάνει οὐράνιον πνεῦμα,

Νὰ ὑψωθῇ στὴν ἡδονὴν μου,

Τὰς αἰσθήσεις τῆς ψυχῆς μου

Επλημμύρησεν ἡ χαρὰ.

Σταῖς ἀγκάλας μου ἔλα, Ελδίνε,

Εἶδ' ὅπως σου εἶπα εἶναι,

Εἰμ' ἐννοεῖς θὰ γάρουνε

Καὶ θὰ ζοῦμε ἀνελίκα

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΗΜΩΝ
ΚΙΝΗΤΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΒΕΡΟΙΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βεροίας

700

PO

Ροσσίνι.

ΚΟΥΡΕΥΕ ΤΗΣ ΣΕΒΙΛΛΗΣ

ἀριθ. χρ.

7499 MAY 2

Ἡμερομηνία
ἐπιστροφῆς

ΟΝΟΜΑΤΕΠΩΝΥΜΟΝ

Δημόσια

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας